

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કોપીરાખિદ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૨૦૧૦ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ સ્ત્રી લાસકો જરૂર સ્ત્ર

વિષય Δ ૮૪૫૬

અપો-અપેષજ્ઞે, દાતો-અપેષજ્ઞે, કરેતો-અપેષજ્ઞે,
 ઉર્વરો-અપેષજ્ઞે, માંધ્રો-અપેષજ્ઞે ; અપેષજ્ઞનાંમ
 અપેષજ્ઞયોતેમો યત્ માંધ્રેમસ્પેન્તેમ-અપેષજ્ઞયો ;
 યો નર્શ અપયોનો હુચ ઉરૂવાન્ અપેષજ્ઞયાન્,
 અપેષોષ્ટ અસ્તિ અપેષજ્ઞનાંમ અપેષજ્ઞયોતેમો.

અશોષથી સાળું કરનાર (અથવા તંદરોસ્તી આપનાર),
 ધનસાધથી સાળું કરનાર, શસ્ત્ર વેધ (અથવા વાહાડકાપથી સાળું
 કરનાર), જાલાપાત્રથી સાળું કરનાર (તથા) માંધ્રવાણી (ભણીને)
 સાળું કરનાર (એ પ્રમાણે પાંચ જનના જુદા જુદા વૈદો
 હોય છે). (પણ) પવિત્ર માંધ્રવાણી ભણીને સાળું કરનાર
 (અથા) વૈદોમાં ઘણોજ તંદરોસ્તી આપનાર (છે), (કારણ કે) તે
 અશો માણસનાં જાતેનથી (તેને) તંદરોસ્તી આપે છે ; (અથા)
 વૈદોમાં તે જયીત ઘણોજ તંદરોસ્તી આપનાર (છે).

(અરદીએહેસ્ત યસ્ત જા માએની.)

કા. એ. કાંગા.

તીલસમે જરથુસ્ત્ર

યાને

અમત્કારીક અસર ધરાવનારા પાક
કલામો તથા નીરંગો.

[બાઇ આવૃત્તી.]

પ્રસિદ્ધ કરનાર
દાદાભાઈ માણેકજી બીલીમોરીયા.

મુદ્રણ :

ચેરાગ પ્રીન્ટીંગ પ્રેસ, મનોરદાસ સ્ટ્રીટ, કોટ.

૧૯૦૭.

ગુજરાત વિધાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૉપીરાઈટ-ગ્રંથ

૨૦૧૦

[સર્વ હક સ્વાધીન.]

દીખાચો.

જાદુને નામે અસલથી ઝોળખાતી આવેલી પાપી વિદ્યા સામે તેમજ દુષ્ટ જાદુગરોનાં કાળાં કામો સામે પાક મજ્જયસ્તી જરથોસ્તી દીન મોટો ધીકાર દેખાડે છે, તથા દરેક જરથોસ્તીને તેઓ સામે મજબુત લડત ચલાવવાનું શીખવે છે. જાદુને મનના ખોટા ખ્યાલ અથવા વહેંચતરીકે ગણીને નહીં, પણ ખરેખરી હસ્તી ધરાવતી ખુરાઇ તરીકે ગણીને જરથોસ્તી ધર્મ તેને ધીકારી કાઢે છે. હાલના કેટલાક પારસીઓ જેઓ પોતાને સુધારાવાળામાં ખપાવવાનું ખાલી ગુમાન રાખે છે, તેઓ જાદુની હસ્તી માનવા ના પાડે છે, અને ખેખજરીથી તેને માત્ર વહેંચતરીકે ગણી હસી કાઢે છે, જો કે જરથોસ્તી ધર્મમાં જાદુની હસ્તીને અને જાદુગરોની ખુરાઇને કબુલ રાખેલી તથા વખોડી કહાડેલી જોવામાં આવે છે. જાદુ જેવી મેલી અથવા પાપી વિદ્યાની હસ્તી નહીં માનનારાઓ તે વીશે ઘટતો અભ્યાસ અને શોધખોળ કર્યા વગર પારકા તકલીફી મતને વળગી રહેતા જણાય છે. જો જાદુ તથા જાદુગરો જેવી ચીજની હસ્તીજ ન હોતે, તો એ ખતેને વખોડી કહાડવાની જરૂર અવસ્તા કલામમાં કદી રહેતે નહીં. અને તેટલાજ માટે એને લગતા કેટલાક ઇશારાઓ અવસ્તામાંથી મલી આવતા અત્રે ટાંકલા વધુ ઉપયોગી થઇ પડશે:—

“એ (બધું) હું માંગુ હું કે જેથી કરીને તમામ દ્વેશ રાખનારાઓની, દેવોની, માણસોની, **બહુગરોની**,...ખરાબીઓને હું તોડું.”

(યજ્ઞશનેનો હા ૯ મો, ફકરો ૧૮ મો.)

“**બહુગરોની**, **બહુગરને** લગતાઓની, હયાતી ભોગવનારાઓમાંના કોઈથી બુરાં (માણસ)---(એ બધાઓની) સરદારીને (મારા) મને કરીને, વચને કરીને, કામોએ કરીને (તથા) બહોર રીતે હું ખરેખર ધીકકાડું છું.”

(યજ્ઞશને હા ૧૨ મો, ફકરો ૪ થો.)

“ભયંકર (માણસો) ના તથા **બહુગરોની** સામે થવાને તથા (તેઓને) બહાર કાઢી નાખવાને...હમો (યથા, અથેમ તથા યંડાહે હાતામને પુરતી રીતે આશકારા કરીએ છીએ.).”

[યજ્ઞશને હા ૬૧ મો., (યુરોપીઅન ગણતરી મુજબ) ફકરો ૩ નો.]

જરથોસ્તી ધર્મમાં નેકી અને પાકીજગી અખત્યાર કરવાની એક જરથોસ્તીની પહેલી અને ખાસ ફરજ જેટલી છે તેટલીજ અગતની અને જોડેજોડ જતી ફરજ તે બીજી તથા ના-પાકીની સામે બળતવારીથી લડાઈ ચલાવવાની છે, અને જેટલા ઉમંગથી નેકાનો સ્વીકાર કરવાની અગત પાક જરથોસ્તી દીન બહોર કરે છે તેટલીજ ઉલટ અને ઠરાવથી બીજો તુચ્છકાર કરવાની પણ ફરજ આપે છે. આપણો પુરાણો જરથોસ્તી મજહબ કે જે, ઉંડી ધર્મ-ફીલસુફી અને મીનો જ્ઞાનથી પ્રકાશી રહ્યો છે, કે જે એક નાકેથી બીજે સુધી, “કેમના મજહા” ની શરૂઆતથી તે યજ્ઞશને વંદીદાદના છેડા સુધી ભલી અને બુરી શક્તીઓની હસ્તીથી નીપજતી સારી માડી અસર વીશે અનેક

રૂપે અને અનેક રૂપે સમજાવે છે. જે ધર્મ અહુરહે દેકેશો એટલે હોરમજ્દના તરીકા યા કાયદાને નામે ખાસ કરી જાહેર કરે છે તેને વળી વીદ્યેવો એટલે ‘દેવથી જુદો’ એવી રીતે બાર મુકીને ઓળખાવ્યો છે—જે દીન “ક્ષોત્ર અહુરહે મજ્દાઓ” (હોરમજ્દની ખુશનુદી) ની જોડેજોડ “તરોષ્ટ્રીને અંધુરહે મધન્યે-ઉશ” (એહરેમનને તોડવાની ઇચ્છા) ના કલામ ખાસ આપવાની જરૂર જોય છે તે દીન બદ્દહી શક્તીઓની હસ્તીનો ઇનકાર કરે છે એમ કોણ કહી શકશે? જરથોસ્તી દીન જુરી હસ્તીઓનો ખોટો ઇનકાર નહીં પણ ખરો, જીગરનો, દીનની શરીયત મુજબનો ધીમાર કરતાં શીખવે છે, અને તેઓને કશી રીતે નહીં ગણ-કારવાનો ઓધ દે છે. અને એવી રીતે ખુદ્દહી રીતે જરથોસ્તી ધર્મમાં જાદુ જેવી હસ્તીને કબુલેલી જોયા પછી આપણે જાદુ જેવી મેલી વિદ્યા વીશેની અત્રે થોડીક તપાસ લેવાની જરૂર છે.

જાદુ જેવી મેલી વિદ્યામાં કાંઈ જોદાઈ જ્ઞાન અથવા મોટાઈ સમાયેલી નથી તેમજ એ મેલી વિદ્યા મેળવવામાં કાંઈ જાતની અશોષ કે પાક જોવાઈત કરવી પડતી નથી; ઉલટું અન-અજોષ યા અપવિત્રાઈ તેનો મહદગાર છે. મેલી વિદ્યાને લગતા કેટલાક નીચમો પાલી તે વિદ્યાના કાંઈ ઉસ્તાદ પાસે થોડી તાલીમ લેવાથી, અથવા કાંઈ જાતની હલકી તપજ્જ કરવાથી એ જાતની જુરી ઠગારી શક્તી પ્રાપ્ત કરી શકાય છે; અને એ શક્તીથી ચોક્કસ વીસ્તાર ઉપર તે (જાદુગર) પોતાનો કાણુ ચલાવી શકે છે.

શેતાની શક્તી ઘણી જાતની હોય છે, અને તેથી તેમના વર્ગ ઘણુ ઘણુ કરી શકાય. મરણ પામેલાં માણસોના ‘આકાશી’

કાલબુદ્ધના અણુદોઠ છાયારૂપો, જે પોતાના હવસો અથવા સંસારના અલખરોને લીધે ખાકી તત્ત્વકાના આકર્ષણમાં જાણે પકડાઈ રહે છે, તે પણ એક જાતના દરજ્જા વર્ગમાં આવી શકે છે. વિપરીત અથવા હવસી માણસોના બદલિયાર-આકારો, તથા કીના, કપટ લોભ, લાલચ, વગેરેના વિચાર-આકારો એકસ મુદત લગી એકસ જાતનાં કામચલાઉ દરજ્જા રૂપો, કુદરતી કાયદે, ધારણ કરે છે. આ “દરજો” દુન્યાઈ તત્ત્વકામાં ભટકતા રહેતા હોવાથી દુન્યામાં ખરાબી કરે છેજ; પણ જ્યારે તેઓનું “સાધન” કરવામાં આવે છે યાને જાણી જોઈને તેઓ સાથે સંબંધ સ્થાપવામાં આવે છે, અને તેઓની ખાસીઅતને અનુસરતી અપવિત્ર આરાધના તથા ખોરાક. જેવો કે લોહી, દારૂ, વગેરે ચીજોથી, તેમજ જુદી જુદી જાતનાં બદ્ધભોઈ ભરેલાં ધ્રુપથી તેમને તૃપ્ત કરવામાં આવે છે, ત્યારે તેના બદ્ધતામાં તેઓ તે પાપી પુનર્જીના તાબેદાર થઈ રહે છે, જે હવે એક જાદુગર બને છે. દરજ્જા સાધનોની મારફતે આ સંસારને લગતાં કેટલાંક કામો તે પોતાની મરજી મુજબ કરાવે છે; ભુવા વગેરેના ધુણવાના મેજાવડા, પીર સેવરાની માનતા, વગેરે, ઘણું કરીને છાયારૂપ “ખોખા” ની પુનર્જાનાં પરીણામો હોય છે. એવી સાધનાનું કામ જાદુઈ વર્ગમાં આવે છે; કારણ કે તેથી તેના સંબંધમાં આવનાર દરેક માણસના મીનાઇ વધારાનો અટકાવ થઇ ખાકી ભુવનપર ભટકતાં હલકી ખાએશનાં વિનાશી રૂપોની અસર નીચે લેવાનું બાકી તે જઇ પડે છે. આ વર્ગના જાદુગરોને યાને મેલી વિદ્યાના સેવકોને અજ્ઞાન લોકો ભોળવાઈને તેને કોઇ મહાત્મા કે “પર-હેજગાર” તરીકે માને છે, અને આગળ વધી કેટલીકવાર તેમની

પુંજ અથવા પરસ્તેશ એક યા બીજે આકારે કરે છે. એવા વેહમાયલા લોકો જેવટે પોતાનાં રવાનને, કુદરતી કાયદા મુજબ, મરણ પછી દરજ્જેનાં રહેઠાણમાં લઈ જવાનો રસ્તો મોકળો કરી આપે છે. એવા ભુતપુનરી અથવા દેવપરેસ્ત લોકોની વલાણ અથવા ખાહેશ ખાકી તખ્તના આકર્ષણમાં ઘેરાઈ રહેલાં ખાહેશ-તત્વનાં ખોખાંઓ તરફ હોવાથી, મરણ પછી તેઓના રવાનો પાધરાંજ એ હાલત (દરજ્જે-દેમાન) માં ખેંચાઈ જાય છે. કારણ કે જીંદગી દરમ્યાન તેઓનો ઉંચામાં ઉંચો બીચાર આ દરજ્જ “લોક” સંબંધ હોવાથી તેઓનું ત્યાંજ જવું થાય છે.

પણ એટલું ખુબ યાદ રાખવું કે, શેતાની શક્તીઓ સારી કરણીના મણસ ઉપર અસર કરવા જેટલી અથવા કાયદા જેટલી કશી પણ અંગત શક્તી ધરાવતી નથી. દાખલા તરીકે જેમ અધિકાર ખરેખર હસ્તી ધરાવતો નથી-તે તો રેશનીની ગેર-હાજરીનું માત્ર પરીણામ છે; જેમ થંડી જેવી ખરેખરી ‘ચીજ’ નથી, પણ ગરમીની ગેરહાજરીનું એક કુદરતી પરીણામ છે, તેમ પવીદ શક્તીઓ અથવા આપણે જેને સાધારણે “દેવો” કહીએ છીએ તેઓમાં અંગત એવી શક્તી નથી અથવા જાતી જોર નથી કે જે લલાઈ યા અશોષનાં જાતી બળ ઉપર શાવી શકે. એ વીચાર અરદીએહેસ્ત યસ્તની “નીરંગ” માં વધારે ખોલાસાથી તથા મજબુતાઈથી અપાયલો મલી આવે છે. “અહેરેમન હીય, નાદાન”-એહરેમન કંઈજ નથી, નાદાન છે; એટલે કે સર્વ શક્તીવાન ખરી હસ્તી (સત) સાથે સરખાવતાં એહરેમન કંઈજ નથી, જોણે ખરી હસ્તી ધરાવતોજ નથી. વળી અંધૂરહે મધ્યેઉશ્ને “નાદાન” કેહવામાં આવ્યો છે તેનો સગળ

તેની સીફતો ધ્યાનમાં લેતાં માલમ પડશે. ખાકી શરીર વીનાની મીનો હસ્તીઓનું બળ અથવા તેમની શક્તી તેમના ઉંચા “હોશ” યા બુદ્ધિને લીધે છે. અને આતો જાણીતું છે કે ધુરાધનો કર્તા પોતેજ અશોધને લગતા ઉંચા “હોશ” થી બે-નસીબ છે, ખરાં જ્ઞાનથી ખાલી છે—કે જેથી તેને હમેશાં ભવી-શનાં જ્ઞાનથી ખીનવાકેફ, એટલે “પચ્છમ બુદ્ધી” નો (પાછળ-થી આવતી સમજવાળો) કરી વારંવાર જણાવવામાં આવ્યો છે.

ન્યારે ખુદ ધુરી શક્તીઓ પોતે પવીત્ર નુરમંદ અકલથી બેનસીબ હોય, ત્યારે તેની પેદાયશ ઉંચી બુદ્ધીથી ખાલીજ હોવી જોઈએ. અને આપણે જે ધ્યાનમાં રાખવાનું છે તે એજ કે અશોધને લગતી અકલ અથવા હોશ જે છે તે પોતેજ ઉંચા પ્રકારની ધુરી શક્તી અથવા મીનોષ બળ છે. એમ હોવાથી દેવો, કે જેઓમાં ધુરી હોશ હોતો નથી તેઓમાં અંગત બળ પણ નથી—ખીજ બોલોમાં દેવો યા દુષ્ટ શક્તી-ઓમાં સ્વભાવીક બળ અથવા જાતી જોર હોતું નથી. જે કંઈ શક્તીઓ તેઓ ધરાવે છે તે એક જાતની ઉછીની શક્તી કહી શકાય—જે મીસાલે ચંદ્ર સુર્યની રોશનીથી દીપે છે તે ઉછીની રોશની છે, તે મીસાલે દેવોની શક્તી ઉછીની છે. અને તેટલાજ માટે પલીદ રહાની શક્તીઓ નેક માણસોની ઉપર ખરાબ અસર કરે એવું પોતાનામાં જીવ જેવું બળ ધરાવતી નથી, કે જેનાં કારણોનો સાર ઉપર જણાવવામાં આવ્યો છે.

પણ કેટલીક વાર બદરહી હસ્તીઓની સતાવણી વીશે આપણે સાંભળીએ છીએ તેનું મુખ્ય કારણ તે માણસનાં મનની

તથા શરીરની અપવીત્રાઇ અથવા નાપાકીજગી છે. બદ શક્તીઓ, બદ વીચાર તેમજ તનની નાપાકીજગી ભરી હાલત તરફ જલદી ખેંચાય છે. અને એ માત્ર કુદરતી નીયમને અનુસરતું છે. નબળું મન શેતાની શક્તીઓને માટે એક ક્ષણ દુષ્ટ જગા છે, કે જેમાં તેઓ જાણે ઉછરીને “જીંદગી” લઇ શકે છે. મનની નબળાઇથી ખોટા વીચારોનો છાપ નબળાં મનના આદમી ઉપર વહેલો થાય છે. એવા વીચારો ખોટા માર્ગ ઉપરથી ખરાબ માર્ગે આવતાં, જે કંઈ અટકાવ નહીં મળે તો, વીલંબ લોગે તેવું નથી. આ પ્રમાણે ઉતરતી પંક્તીની બદરૂપી હસ્તીઓ નબળા માણસ ઉપર પોતાની નાપાક અસર ચલાવી શકે છે. મનની નબળાઇથી એક આદમી પોતાનાં મનનો કબજો ખીમને હસ્તક જવા દે એવી હાલતમાં હોય છે. પારકાના હસ્તકમાં મનનો કબજો જવા દેવો તેનો ખોટલો અર્થ એજ કે પારકી તાબેદારી તજે તે માણસ પોતાને મુકે છે. નબળાઇથી કે બીકથી (બીક મનને નબળું કરવાનું એક સાધન છે) એક માણસ પોતાના મન ઉપર અખત્યાર નહીં રાખી શકે અને તેથી પારકાની નાપાક શીખવણી તેમજ અસરોને ધીમે ધીમે વશ થાય છે અને પરીણામમાં તેનાં કમતાકાત મનનો કબજો બદકાર આદમીઓ કે બદરૂપી શક્તીઓ લઇ શકે છે. એ તેના હકમાં ઘણુંજ નુકસાનકારક છે.

નાપાક માણસોની તથા પલીદ દેવદરજોની ભુંડી અસર સામે બળતવારીથી થવાની દરેક જરથોસ્તીની એક અગતની ફરજ છે. જેટલી અગત અશોધની બાબુમાં રહી ચાલવાની છે, તેટલીજ અગત બદીનો તીરસ્કાર પુર હીમત અને ઠરાવથી કરવાનું

આપણને ફરમાન અપાયલું છે. અવસ્તા માંહેલા “કેમ ના મજદ્દા” ના પાક કલામ પદતાં એક જરથોસ્તી જે પહેલી અરજ ગુજરે છે તે દેવોની પક્ષીદ અસરથી પોતાનો અચાવ ચાહવાની છે. અશો અહુરમજ્દ આગળ તે પેહેલે એજ વીનંતી કરે છે કે જ્યારે દરવંદ તેની ઉપર કીનો લેવાની હીમત કરે ત્યારે તે ખોદાવંદ સીવાય જીન્ને કોણુ તેનો પાસગાન છે, “કોણુ તેનાં મનને! અચાવ કરનાર છે?” મનને ખરાજ અસરોથી અચાવવાની આ અરજ ઘણી ધ્યાન પહોંચાડવા જોગ છે; કારણુ કે મન જ્યાં સુધી નેકી તરફ મજબુત વળગેલું હોય ત્યાં સુધી તે “દેવો” ના કબજાની ગહાર કહેવાઈ શકાય. દેવોની દુષ્ટ અસરો તોડવામાં એ “કેમ ના મજદ્દા” એટલી અધી તો અસરકારક અંદગી ગણાતી આવી છે કે તેને વંદીદાદમાં વારંવાર “ઘણાજ ફતેહમંદ તથા તંદરોસ્તી આપનાર” કલામ કરીકે જાહેર કીધેલી છે અને તે ભણવાની તાકીદ કીધેલી છે.

જનદુગરોની જનદુષ્ટ અથવા જુરી અસર પરહેજગાર માણસ પર ચાલી શકતી નથી. કારણુ કે તન અને મનની પવીત્રાઈ રાખનાર માણસની આસપાસ એવું જળવંત “ખુરેહ” રહે છે કે જેથી ગમે તેવાં જનદુની જુરી અસર અથવા શકતી તેમાં પેવસ થઈ શકતી નથી. જો એક સંપુર્ણ અશો તથા પરહેજગાર પુરૂષ પર કોઈ જનદુગર પોતાનું જનદુ ચલાવે તો જનદુષ્ટ જળ પેલા અશો અને પરહેજગાર શખસને કંઈજી નુકશાને કર્યા વગર તેની ઉપરથી કુદરતી પાછું ફેંકાઈ ખુદ જનદુ ચલાવનારની ઉપરજ જઈ પડી તેને નુકશાન કરે છે, અને વખતે તેનું મરણ પણ નીપજવે છે. અને એવી રીતે મજબુત મન, સામેત

એકીન, તન-મનની પાકીજગી, અને માંથિવાણીની યરકત ભરેલી ચાલુ બંદગી હરકોઇ જાતની શેતાની અસરને આસાનીથી દેડે કરી શકે છે.

હવે વાંચનાર! જે મૂળ કારણને લીધે આ બાબદ હાથ ધરવામાં આવી છે તે ઉપર આવ્યે. હાલમાં પારસી ઓરતો-માં ખુતપરસ્ત માનતાઓ અને બુદ્ધદીન રસમો કંઈ પણ આંકોશ વગર ખુલ્લી રીતે ચાલતી જોવામાં આવે છે, અને સુધારાની તથા સ્ત્રી કેળવણીની સઘળી ડીંગ છતાં, આજની સુધરેલી કેહવાતી ધણીક પારસણો વડીક એવા વહેમો અને ખુતપરસ્તીને શરણે થયેલી જણાય છે. એવી ઓરતો દેવ દેહડાંની માનતા કરતી ફરે છે, કુવાઓ માંહેના પીર કે દેવીને માટે ઘીના દીવા, ફુલના હાર અને નાળીએર ચડાવવામાં મરી ફીટે છે, પરીઓની માનતા કરવામાં આવે છે, અને ‘પરીઆંના રોજ’ ભરવાનાં નામથી તરેહવાર ફલ પુષ્પો અને મીઠાઈ મેવાઓના ભરપુર સુપરાઓ પર તેઓને માન અને ગંભીરાઈથી યાદ કરવામાં આવે છે, અને બાજે વખત “કાળીચઉદ્દસ” ને દીને મરઘાં કે બીજાં પ્રાણીનો ભોગ અપાવવા જેટલી હીણપસ્તી ભરી દેવદરજ પરસ્તી પર ઉતરી પડે છે. અને એવી રીતે પારસી કામમાં આવી નકારી બુદ્ધદીન રાહરસમો તથા માનતાઓ કરવાની ગુનાહ ભરેલી ખુતપરસ્તી આપણી નજર સામે દીવસો સુધી વગર હરકતે ચાલતી આવી છે, જે ખરેખર! જરથોસ્તીઓનાં ઇમાનની જોત ઝાંખી થતી જવાની નીશાની છે! એમ હોવાથી જેઓ પોતાને સાચા જરથોસ્તી કેહવાડે છે, અને માને છે, તેઓની ખાસ ફરજ તો હાલ એ છે કે, જેમ બને તેમ પોતાના મહા કદીમ અને

અતી ખાલેસ મહજબને ટેકની રાખવાને તથા તેની સ્વચ્છતા જળવી રાખવાને પોતાથી બનતા સઘળા ઉપાયો લેવા, અને ટોલામાં પસરતી જતી જુદાંદીનની માનતાઓને તેમજ છુપી અનીતીને ઉખેડી કાઢવાને પોતાથી બની શકતી ફરજ બજાવવાની છે.

આપણા પાક મહજબમાં ગુનાહભરી ભુતપરસ્તીને કાઢખી કારણથી આધીન નહી થવાની, બલકે ધીમારી કાઢવાની સખત તાકીદ કરવામાં આવેલી છે. જે ચીજને અથવા કામને આપણા અંતઃકરણથી ભુકું, તુકસાનકારક કે ગેરફાયદાતું જાણીએ તે ચીજ યા કામની સામે, જો આપણાથી બની શકતી સઘલી રીતે, થઇએ નહી તો, જરથોસ્તી દીનનાં ધોરણે જોતાં, ફરજ નહી બજાવવા બરોબર થાય છે, એટલુંજ નહી પણ ભક્ષાંને તેટલી હદ સુધી કમજોર કરવા સરખું પાપી કામ થઇ પડે છે. દુષ્ટ માણસ કે ચીજથી બીહવાને બદલે તેનો ખોદલો તુચ્છકાર કરવો તેમજ તેનો પરાજય શોધવો એ સાચા જરથોસ્તીની ફરજ છે.

“ ઇથા - ઇ હમથ્યા નરો અથા જેનયો ફૂજો હયા રાયેમો યેમે સપથુથા ક્રાઇદીમ્, ફૂજો આયેસે હોઇથા તન્વો પરા, વયૂ-બેરેદુબયો દુશ-બરેથેમ્ નાસત ખામેમ્, દ્રેગ્વોદેબયો દેજત-અરેતએઇબયો અનાઇશ આ મનહીમ્ અહમ્ મેરેન્ગેદુયે.

(ગાથા વહિશ્તોઇશ્ત. ચજશને હા ૧૩મો)

“ અએ નરો તથા નારીઓ! દરજના માર્ગને (તથા તેના) વધારાને જાહેર રીતે તમો બંધ કરજો. ‘દરજની આરાધનાથી તમારાં તનનો સંબંધ છોડવજો.’ બરાબ જોરેહવાકું સુખ

માણસોને માટે નાશ કારક (છે). રાસ્તીની હાની કરનારા ખુરા માણસોથી (અએ નર તથા નારીઓ) (તમે તમારી) મીનોઘ છંદગીને (યાને આવતા ભવની હૈયાવીને) ખરાબ કરે છે.”

(એરવદ કાં એં કાંગાનો તરજુમે.)

એક હાથ ઉપર અંદરખાનેથી ઉપર જણાવ્યા જેવી ગુનાહ ભરેલી ખુતપરસ્તી આવે છે ત્યારે બીજા હાથ ઉપર જાહેરમાં જુદીજ દુપે શરમ ભરેલી દરજપરસ્તી તથા શયતાનીયતપણાએ પણ ધર ધાલેલું જણાય છે. આપણી કામની કેટલીક અભણ વેહમી અને બુબખ પારસણો, વહેમને વશ થઈને જુદીનની સંગતમાં ભરાઈને ધુણવા વગેરેનું ચેટક લઈ જેઠેલી સાંભળવામાં આવી છે. અને એવી રીતે પારસણો ધુણે અને ખુતપરસ્તીને ઉતેજન આપે એ ખ્યાલ ઘણોજ દુઃખ ઉપજવનારો છે. અને માત્ર સ્ત્રીઓજ આવી બદીમાં ખરાબ થાય છે એમ નથી પણ કેટલાક મરદો પણ પોતાના ધરની આરતોની ડુસલવણીને તાબે થઈ તેવા વહેમને તાબે થાય છે જે ઘણીજ અફસોસની વાત છે. આવા વહેમમાં અને વહેમમાં ચેટક લાગવાથી આખરે ધર્મથી અધર્મી બની જુદીન એતેકાહ યા ધર્મ તરફ ઢળી જઈ પોતાનો પાક મહજબ છોડી પરકામમાં વટલી જવાના ખેદકારક દાખલાઓ બન્યા છે. અને એવી રીતે કામમાં પસરતી જતી ખુતપરસ્તી, અને જુદીન આચારવીચારનો વધતો જતો જોર એ પારસી કામની ખરાબીનું ભયંકર મુળ જણાય છે! અરે! એથી પણ વધુ જે કામની આબરૂ નીતીનો, તેમજ સંસારનું સત્યાનાશ વાળનારી જે અતી ભયંકર શેતાની બદીએ જડ ધાલેલી જણાય છે તે કાંઈજ નહી પણ પારસી સ્ત્રીઓનું સેવરા આહમ-

જોમાં ફરી નદુકોટલ કરાવાનું સૌથી પાપી અને દોષખી કામ છે. આ બદકાર ઓરતો, જેઓ ધર્મ, ઓટલે પોતાની ફરજ, સરજત શી છે, તે જાણવાનું છોડી સંસારનાં ખ્યાલી તથા ફાની સુખનેજ સર્વોત્તમ માને છે, તેઓ સંસારમાં શારીરીક ઉધ્યોગ કે ઉપાયોથી સુખ મેળવવાને બદલે કોઈ અણુદીઠ કે ગેળી 'સાધન' વડે થોડી સગવડ કરી આપનાર વીશે ઉંચુ મત બાંધી તેના ઉપર ઇમાન લાવે છે, અને તેમ કરી ખરા મીનોઈ માર્ગ તરફથી હાથે કરીને હડીને નદુગરીનાં કીચલમાં પોતાને હોમાવે છે, કે જે ખરા ધર્મ જ્ઞાનની કાતાઈનું શોકકારક પરીણામ છે.

આવી શેતાની ખવાસની ઓરતોને જુદ્દીની નદુધ માર્ગ તરફ ઢળતી જવાનાં કેટલાંક કારણોમાં એક પોતાના ધણીને હાથમાં લેવાનું છે. ત્યારે ધણી ધણીઆણીને બોલાચાલી થતાં કષ્ટઆનું બી રોપાયછે, બોલવાનો વેહવાર રેહતો નથી, અને આખરે તેઓ છુટાં પડે છે. ત્યારે ધણીઆણી પોતાના ધણીને હાથમાં લેવાને ખાતર આવો દોષખી રસતો પકડવાની હીમત કરે છે.

પોતાના ધણીના હોકમને અને ફરમાનોને માન આપી તેનો પ્યાર અને વીશ્વાસ પોતા તરફ ખેંચવાને અવરતા જમાનાની સ્ત્રીઓ હમેશાં ખાહેશમંદ રહેતી હતી. જરથોસ્તીનાં ધર્મમાં તન અને મનની અશોધ લાવેલી જાંદગી ગુજરવાનું અને નેક વીચાર, નેક બોલ અને નેક કામો કરવાનું મજબુત ફરમાન હોવાથી, તથા ધુરા વીચાર, ધુરા બોલ અને ધુરાં કામો તર્ક કરવાની

તાકીદ હોવાના સચ્ચથી, તેમજ તે વખતે લોકો ધર્મી વલણના હોવાથી, તે વખતના સ્ત્રી પુરુષો નેક રાહ તથા સુતરી અને સ્વચ્છ જીંદગીને ચાહનારાં હતાં; અને તેથી એક નેક અને લાયકીવાલા ભરથાર તરફ તેની તેવીજ નેક અને સદ્ગુણી સ્ત્રી તાબેદારીથી વર્તવામાં પોતાને માન અને શોભા મનેલી સમજતી હતી. સંસારમાં દરેક ડેકાણે જોશો તો જણાશે કે જે ઘરમાં છોકરાંઓ મા આપને તથા સ્ત્રી પોતાના ભરથારને માન આપી તાબે રહે છે ત્યાં સલાહ સંપન્ન રહે છે. પોતાના ધણીની તાબેદારી કરવામાં તથા તેનાં વાજબી ફરમાનો પ્રમાણે ચાલવામાં કંઈ પણ ખોટું નથી; તેમ કરવાથી માન મરતબો સચવાય છે તથા સંસાર હોય તે કરતાં વધુ સુખી બની શકે છે.

એક સ્ત્રી પોતાના ભલા વાહલા ધણીના હોકમ પ્રમાણે ચાલવાને બંધાયલી છે. અને એવી રીતે તેણી ધણીને તાબેદાર રહ્યાથી જરથોસ્તી ધર્મનું ફરમાન બળ લાવવાની ફરજ અદા કરે છે અને સંતોશ મેળવે છે. પોતાના ધણીના કેહવા પ્રમાણે ચાલવાથી પોતાનાં છોકરાંઓને તેણી સારો ધડો આપે છે. અને તેઓ તરફની તાબેદારી મેળવવાનો ફાયદો તથા સુખ હાંસલ કરે છે. એક તાબેદાર ઓરતને ધણીનો અણગમો અને નાફરમાન છોકરાંનું દુઃખ ધણું કરીને ખમવું પડતું નથી. એક તાબેદાર ઓરત તરફ તેણીના ધણીનું ઓખું હેત વધારે રહે છે, અને ધણી તરફનાં એવાં હેતથી તેણીની જીંદગી સુખી નીવડે છે. એક તાબેદાર બાયડી પોતાના દાખલાથી પોતાની બહેનપણીઓને સારો દાખલો આપી શકે છે, તેમજ નાફરમાન સ્ત્રીઓને શરમમાં

નાખી ધણીની તાબેદારી કરવા તરફ તેઓને દોરવી શકે છે. એક તાબેદાર બાયડીને તેનો ધણી જેમ પોતાના પૈસાનો તેમ જ્ઞાનનો લાભ ખુશીથી આપી શકે છે; જ્યારે નાફરમાન બાયડી એવા સર્વ લાભો ખોહે છે.

તેમજ જો એક ભુરો ભરથાર પોતાની સ્ત્રીને આડે રસ્તે જવા અથવા બુકું બોલવા કેહતો હોય; કેફી પીણું પીવાની બહોંશ કરતો હોય, તન અથવા મનની પવીત્રાઇ જાળવવાનાં જરથોસ્તી ફરમાનોનો ભંગ કરવા કેહતો હોય, અથવા કોઇબી ખુફં કામ કરવા ફરમાવતો હોય તો તેની સ્ત્રીએ તે પ્રમાણે કરવું નહીં જોઇએ, કારણ કે આપણા ધર્મમાં કોઇબી જાતની અને કોઇ પણ શખસ તરફની ખુરાઇને વશ થવાનો હોકમ નથી, અને તેથી એક ભુરા, વ્યસની અને પાપી ખુરશના ખુરા હોકમ પ્રમાણે ચાલવાની સ્ત્રીની ફરજ નથી.

પારસી સ્ત્રીઓને હાલમાં જે જાતની કેળવણી મળે છે તે એવી જણાઇ છે કે તેઓ માઆપને તથા પોતાના ધણીને તાબેદાર રહેવાને બદલે તુંદ અને નાફરમાન બને છે. (અલબત્તાં અત્રે હું કાંઇ બધીજ સ્ત્રીઓને માટે કેહતો નથી.) છોકરીઓને પરણાવવા અગાઉ ધરસંસારી કામોનો અનુભવ આપવાથી તથા નીતી અને ધર્મનાં ફરમાનો તેઓ ઉપર મજબુતીથી ઠસાવવાથી હાલના જમાનાની સ્ત્રીઓ સ્ત્રી તરીકેની પોતાની ફરજ બજાવવાને લાયક થશે તથા પોતાના ધણીની મરજીને માન આપતી થશે.

ઓરત જાતની પોતાના ખાવીદ તરફ કેવી ફરજે છે તે વીશે સદ્દરે બેહરે તવીલ નામની એક ધાર્મિક કેતાબ નીચે પ્રમાણે જણાવે છે:—

“ઓ પરહેજગારીના લેખાસના બલી દીનના જવાં મરદ આ પાંસઠમાં દરવાજાની વાતને તું ખુબ સાંભળવાથી જાણવી કર કે..... ઓરતને મોટી નીઆએશ તથા ખંદગી એ ફરમાવેલી છે કે હરરોજ ત્રણ મરતબે—સહવાર, ખયોર, તથા સાંજની વેળાએ—પોતાના ધણીની ખીદમતમાં જઈને અદબના તરીકા સાથે પોતાના બેઠ હાથે બકશ કરી તેની નજદીકમાં ઉભી રહીને ખુશી ભરેલાં મોહ સાથે હરેક વાત પુછવી કરે. જે કાંઈ ધણીને હોકમ થાય તે ‘પોતાના જનોદેલથી હરેક વેલાએ બજા લાવે... ..હમેશ હરેક કામ તથા હરેક બાબદમાં ધણીને પ્રથમ હોકમ લઈને તેની સલાહ તથા મસલહત મુજબ ચાલવું કરે.....કે ગુજરવા પછી તે ઓરતને મીનો જેહાન મધે કશી શરમીદી હાસેલ નહીં થાય.....જે બદબખત ઓરત પોતાના મરદને ખોશહાલ નહીં રાખે તથા તેના કેહવા મધે નહીં રહે, યા તો જે કાંઈ ધણી કહે તેનાં ફરી ફરીને જોખાંદરાજથી પાછા જવાબ વાલે.....અથવા તો રાત દહાડે ધણી સંગાતે લડવું કરે તો તે ઓરતને નીશાયે ગુનાહગાર તથા દોષખી જાણવી.”

(બાબ ૬૫ મો, પાનુ ૨૮૯—દસ્તુર અમાસ્પહ મીઠ અમાસ્પઆશાના તરજુમાની નવી આવૃત્તિ.)

હાલની તેવી કોઈક અલણુ ખુબખ ઓરતો, જેઓને નીતી કે ધર્મ ફરમાનો ઉપર આસ્થા કે યકીન નહીં, તેવી પાપી ઓરતો પોતાના ધણીનાં ફરમાનોને માન આપી તેની તાબેદાર થઈ રહેવાને બદલે નાફરમાન અને તુંદ મીઝજી બની હરવખત કજી-

આનું ખી રોપે છે. અને આખરે ભારે વેરભાવ બની બોલ-
ચાલનો વેહવાર ન રેહતાં છુટાં પડે છે. ત્યારે ધણીઆણી
પોતાના ધણીને હાથમાં લેવાને યા તેને વશ કરવાને સેવડા પ્રાહ્ન-
ણોમાં ફરી બહુ કાતલ કરાવવાનો સાથી પાપી અને દોષખી
રસ્તો પકડવાની હીમત કરતી જણાય છે. તેમજ વળી કાષ્ઠક
સાસુ, નરણુ, કે વહુને ખીઆબાઈ ચાલતું હોય તો તેઓ એક
ખીબનું કાટલું કઢાવી નાંખવાને યા તેને વશ કરવાને ફાંફાં મારતી
જણાય છે. તો વળી કાષ્ઠક ખીમાર આદમીને દવા દારૂથી જલ-
દીથી આરામ ન થતાં તેને એકદમ સાઈ કરાવવાની ખાહેશમાં
ધુતમ ધાતમીઓને વશ થાય છે. તો વળી કાષ્ઠને છોકરાં થતાં
ન હોય તો તેઓ છોકરાં જણવાની ખાહેશમાં એવા ધુતમીઓને
વશ થઈ ઢોકલા ખાતી જણાય છે. કામને નામોશી લગાડ-
નારી એવી કેહેવાતી “ પારસણો ” તરફ કયો જરથોસ્તી બચે
ધીકકારની લાગણીથી જોઈ નહીં શકે? અરે આ પાપી શયતાની
ખવાસની ઓરતો ! આ તમારૂં ધર્મપણું અને ચીવટપણું
જડ ધાલેલી વહેમીપણાનો લાલ લઈ તમારો ભુત પુનરી
તમોને ફાવે એમ લુટી ખાય છે. તે તમોને છોકરાં આપવાની
કબુલાત આપે છે; કાષ્ઠને પૈસા ટકા તો કાષ્ઠને ધારેલી મકસદ
પાર પાડવાનો વચન આપે છે, પણ આ સંઘળું કરણીના
કાયદાથી બનતું હોવાને લીધે, કરણીના કાયદા વચે—એટલે
કુદરતી ઇનસાફ અને જગતના કાયદાની વચે—કાષ્ઠથી જવાબ
શકાતું નથી અને કાંઈ ફેરવી શકાતું નથી, અને તેથી જે બન-
વાતું ઈચ્છું હોય છે તેજ બને છે. માટે જ્યારે કાષ્ઠ ધારેલું
કામ કુદરતી રીતેજ પાર પડે ત્યારે તે કાષ્ઠ ખાકી આદ-

મીની મેહેરબાની અથવા શક્તીથી 'અન્ય' એમ માનવું જોઈએ છે.

અત્રે લખી જણાવવાને હું દીલગીર છું કે ઘણા શેહેરો કે ગામોમાં આ બધી પેવસ થયેલી જણાય છે. તેવી ગણતરીની કોઈ કોઈ ખુરી મલતની ઓરતો ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે જાદુ કાતલનાજ લખમાં, કોઈના પણ આંકેશની ગેરહાજરીનો લાભ લઈને, રાત દહાડો એવાજ ધખારામાં ભમતીઓ જણાય છે. એવી ઓરતો કદાચ બીજાંઓને પોતાના જેવા વીચારના કરવાને છુપો સડો ચલાવે એ ધારતી ભરેલું છે. પોતાના જરથોસ્તી ધર્મ અને કોમને એજ લગાડનારી, શેતાની, દોજખી બધીમાં ચક્ર-ચુર થયેલી આવી બેહુયા અને પાપી ઓરતો રીતી નીતીનો ખરાબો, તેમજ પારસી સંસારનું સત્યાનાશ વાળનારીઓ છે. આવી પાપી દોજખી ઓરતો ટોલામાંથી દુર થયેલી ભલી. આવી શેતાની ઓરતોનું જરથોસ્તી ધર્મ ઉપર એકીન તો હોતુજ નથી, અને એવી ચંડાલ દોજખી ઓરતોને પવિત્ર મકાનો કે ક્રીયાઓમાં સામેલ કરવી કે તેઓ પાસે પવિત્ર દ્રવ્ય કરાવવા તદ્દન નારવા છે. તેમજ આવી નાપાક કાતલખોરી ઓરતોનાં છોકરાંઓની સાથે સગાઈનો ગાંઠ બાંધવો એ સંસારનું સત્યાનાશ વાળવા બરાબર છે.

આવા નાપાક માણસોની તથા પક્ષી દેવદરજેની ભુંડી અસર સાંમે બળત્વારીથી થવાની, અને એવા દુષ્ટ માણસનો ખોલ્લી રીતે તુચ્છકાર કરી તેનો પરાબંધ શોધવાની દરેક સાચા જરથોસ્તીની એક અગતની દ્રશ્ય છે.

દીનનો તરીકા અને રોજની બંદગી વીસારી બેઠેલાં પારસી મરદ ઓરતો જેઓ પોતાના સંસારના ખ્યાલી તથા ફાતી સુખને માટેજ જીવદીન વહેમો તથા એતેકાદ તરફ ખેંચાઈ જઈ જનદુષ્ટ માર્ગ તરફ ઢલી જતા જણાય છે, તેઓ બાપડાઓને પોતાના પવિત્ર મહજબના પાક અવસ્તા કલામો કેવા ચમત્કારીક અસર ઉપજાવનારા અને માણસ તરફ ફરેસ્તાઈ શકતીનું ખેંચાણ કરનારા છે તેનો થોડોજ ખ્યાલ હોય! આગલા વખતમાં બંદગીઓ અને કીયાઓથી અગ્નયજ જેવી અસરો થતી આપણે સાંભળેલી છે. અને આજે તે અસરો તદ્દન નાબુદ થઈ જવાથી સઘળે ફરીયાદો માલમ પડે છે, એનું કારણ શું? જીદા જીદા ઘણાક કારણોમાં એક મુખ્ય કારણ તરીકે આટલું જણાય છે કે ખરી બંદગીની મુજ મતલબને ઉલટાવી નાંખવામાં આવી છે. બંદગીથી થઈ શકતી અસરો વીશેનું જ્ઞાન જતું રેહવા સાથે એકીન ઉડી ગયું છે, અને તેથી ખરો **લક્તીલાવ**, જેની બંદગીમાં મુખ્ય જરૂર છે, તે સદંતર નાબુદ થઈ ગયો છે.

બંદગી કરવા સાથ કાંઈ પણ લોભ, લાલચ કે આપસ્વાર્થી ફાયદાનો અંશ મુદ્દલ ભેલાવો ન જોઈએ; અને “ખરી જર-થોસ્તી બંદગી” થી જે પવીત્રાઈ ભરેલી મોરાદ અને નેમ પાર પાડવાની છે તે આ દુન્યાને લગતાં કોઈ સુખની નહીં, પણ અમર સુખ, અશો અહુરમજદના દર્શન, અને અમર જ્ઞાનનેજ લગતી મોરાદ છે, પણ જેઓ બાપડા આ ફાતીજ સુખને હમેસનું ગણી પોતાનો કોઈ સ્વાર્થી લાભ મેળવવાના ફાંફાં મારતા જણાય છે, અને પવિત્ર મહજબના પાક અવસ્તાની

ફક્ત મોંહડેથી અંદગી કરીને તેના બદલામાં જે જાતનો ફાયદો મેળવવાને તેઓ પોતાની કરણીને લીધે લાયક હોય કે ન હોય, તે મેળવવાની આશા રાખે છે, તેઓને કેહવાનું એટલુંજ કે ફક્ત મોંહડેથી અંદગીના શબ્દો બબડી જવામાંજ સવળી ફરજ સમાઈ જાય છે એવી સમજથી પોતાનું સૌથી મુશ્કેલ કામ અને ફરજ બીજા પાસે—પછી તે ઇશ્વર હોય કે કોઈબી માણસ હોય તેની પાસે—કરાવવાની ધારણા રાખવી, એ તદ્દનજ હસવા સ-રીખું તેમજ તેને પોતાને હીણું લગાડનાર છે.

અંદગી કરવા અગાઉ અંદગીના કરનારનું મન યા ચીત્ત એકાગ્ર અને શાંત હોવું જોઈએ. તેમજ અંદગી કરતી વખતે એકીન રાખવું એટલે કે, એવું સમજવું જોઈએ કે ખોદાની લલાઇ અને દયા બેહદ છે, અને તેથી તેના અંદાઓની અરજ કદીબી ફેકટ જતી નથી. જે કોઈ ખોદાના ગુણ ગાય છે, તેણે માનવું જોઈએ કે, જેઓ ખોદાની મદદ માંગે છે તેઓને ખોદા મદદ આપે છે. તેમજ આટલું તો ખુબ યાદ રાખવું કે અપવીત્ર કામોને માટે અંદગી કદી પણ થવી ન જોઈએ. અંદગી કરનાર શખસે અંદગી કરતી વખતે બહુ મજબુત ઠરાવ ભરી કોશેસથી પોતાના વીચારોને ખુરી અસરોથી દુર રાખીને મીનોઇ ચીજ ઉપર સાબુત ચીત ચોંટાડી સ્થીર ધ્યાને મનમાં એક દ્રઢ ઇચ્છા રૂપથી; જેથી અંદગી ફળદાતા નીવડવાનો અને ઇચ્છેલી ચીજની પ્રાપ્તિ થવાનો દરેક સંભવ છે.

હવે ટુંકમાં જણાવવાનું કે આપણે ઉપર જણાવી ગયા તેમ ધણુક જરથોસ્તીઓ પોતાની ધારેલી કોઈ પણ મોરાદ પાર

પાડવાને માટે જુદીન રસમો અને એતેકાદ તરફ એકદમ લગ્યાં જાય છે, તો તેઓને મારે જણાવવાનું કે આપણા જરથોસ્તી મજ્જામાં કોઈ પણ મોરાદ ચાહવાના આજમાં અવસ્તાના પવીત્ર કલામો તથા ક્રીયાઓ તેમને માટે સૌથી ઉત્તમ સાધન છે. અને તેટલા માટે દરેક મોરાદ પર તેને લગતી જુદી જુદી બંદગી તથા ક્રીયા કરવાના અવસ્તાના કલામો તથા ધરમને લગતાં તેવા પરહેઝગારોના હાથથી લખાયેલા પુરાણા દફતરો ઉપરથી મલી આવતાં ગ્યાનોનો આ નાનાં પુસ્તકમાં સંગ્રહ કરવાની કોશેસ કરવામાં આવી છે. અને તેમાં કંઈ પણ રીતનો ફેરફાર ન કરતાં તેના લખેલા અસલ કલામોજ તેની જણાવેલી તરફીય સાથ જોલે જોલ આપયા છે. કે જેને માટે હું પોતે જવાબદાર હોઈ શકુંજ નહીં. અને આ નાનાં પુસ્તક માંહે જણાવેલા કલામો સંખ્યા કોઈ કોઈ બાબતની ખાતરી થવા પછીજ તેની અસલ હાલતમાં મારા જરથોસ્તી લાખઓની રૂબરૂમાં જાહેર મેલવાની શેવકની ઇચ્છા થઈ.

કોઈની મોરાદને લગતી બંદગી કે ક્રીયા શરૂ કરવાની આગ મય મોરાદના ચાહનારાએ પ્રથમ પવીત્રાઈથી પાઠીઆય કુસ્તી કરી ખોરશેદ મજ્જની તરફ મોઢું કરી અદ્યથી ઉભા રહી, યાતો આતશના નુરી કેબલા સામે વાંકા વળી ભારે અંદાજથી નમન કરી, સર ખાક સાથ નમાવી શાંત ચીત્તે ઝેરીતે કેહવું કે ‘અએ કુલ આદમના પેદા કરનાર સાહેબ! પાક દાદાર અહુર-મજ્દ તારી દરગાહમાં હું ખાકી બંદો એવી ઉમેદ રાખું છું કે મારું ફલાનું કામ નેકી સાથે સરંજામ થવા સાથે ફરેસ્તાઓની

મદદ માંગું છું કે તારાં ફરમાનથી તેઓ મારી મદદ અને દસ્ત-
ગીરી કરે. વાસ્તે હું મારા એકોનથી એ નમ્રઅત રાખું છું કે
હું ફલાના અવસ્તા વાણીનું પઢવું અથવા પઢાવવું તથા ઇમ્ન-
વવું શરૂ કરું અથવા કરું. '—એવી રીતે નમ્રઅત ધાર્યા પછી જે
પ્રમાણે આ નાનાં પુસ્તકમાં હરેક બાબદસર અવસ્તા પઢવાનું
તથા ઇમ્નવવાનું જણાવેલું છે તે પ્રમાણે તે ફરેસ્તાને નામે
પઢવાનું ઇમ્નવવાનું કામ જરૂરી કરવું કે તેથી ખોદાતાલા તે
ધારેલાં કામને નેહી સાથે સરખમ પહોંચાડે.

બંદગીના કરનાર તથા કરાવનારે પોતાનાં આંગ માંહેલાં
કપડાં ઘણાંજ સાફ અને પરીત્ર રાખવાં, તથા તન સફાઈ સાથ
રાખવું. જુદું બોલવું નહીં તથા તેવી બાબતો વીશે વીચાર
લાવવોજ નહીં. પણ પોતાનાં દીલમાં નેહીનીજ ચારી રાખવી.
અને કોઈપણ રીતે પોતાના હાથથી માણસ કે પ્રાણી માત્ર કોઈને
પણ કશી ઇજા ન થાય તેની સંભાળ રાખવી. તેમજ
ખોરાક પણ સાદો સુતરો લેવો. દારૂ જેવાં જલદ પીણાથી તદ-
નજ દુર રહેવું. ખાન પાન અંદાજનસર લેવું. ભાજી તરકારી,
અનાજ, કઠોળ, દુધ, મેવો વગેરેનો ખોરાક લેવો. તમો જાણો
છો કે હિંદુઓમાં તો માંસનો ખોરાક ખાવાની મનાઈ છેજ પણ
તે સાથે મુસલમાનો સુધાં આવી ફરેસ્તાઈ આરાધના કે બંદગી
કરવાના વખતમાં ચાલીસ કે એકવીસ કે એથી વધુ ઓછા દહાડા
કોઈપણ મોરોદ મેળવવાને 'ચીલ્લા' ચઢાવે છે. તે વખતના
દરમ્યાનમાં કોઈ પણ વખત માંસ મછીનો કદી પણ ઉપયોગ
કરતા નથી, પણ તેથી દુરજ નહાસે છે. સગળ કે આવી ક્રીયા

કરવામાં તેવી ચીજ વાપડવાની સખત મનાઇ છે. યા જે મુરખાઇપણાથી વાપડવાની ભુલ કીધી તો તે પોતાનાં કામમાં નીશફ્ટ થાય છે અને મહેનત વ્યર્થ જાય છે. માટે તેઓ આવા વખતમાં ફક્ત ચાવલ, દુધ, સાકર વગેરે મીઠાં ખાણુનોજ ઉપયોગ કરે છે. તો મારા જરથોસ્તી લાઇઓને પણ એવી ખાખદની સંભાળ લેવાની હું સખત લક્ષામણ કરું છું.

જેમ માંસનો ખોરાક ખાવાની મનાઇ કરવામાં આવી છે તેમ પવિત્ર ક્રીયા વગેરે કામોમાં પણ એ નજીસ ખોરાક મુદ્દલ વાપડવો નહી. અને એવાં જાનુન કામથી હાથજ ઉઠાવવો. લોહીથી ભરેલો માંસનો ખોરાક તથા દારૂ, વગેરે કેરી પ્રવાહીને ક્રીયાઓની વસ્તુઓ તરીકે મુકવામાં આવે છે, જે વસ્તુઓ તરફ દૃષ્ટિ શકતીઓ શીવાય કોઇ પણ યજ્ઞદી શક્તીઓનું ખેંચાણ થતું નથી, અને એવી રીતે જે પવિત્ર ક્રીયાઓ યજ્ઞ અમશાસપદોની આરાધના સારૂ અશો પ્રોહરોની યાદ તથા ખોદાની સેતાયશ કરવાની છે, તે ક્રીયામાં જે જે ચીજો હાજર કરીએ છીએ તેમાં હાથે કરીને એહરેમનની ખાસીઅતની માંસ અને દારૂ જેવી ચીજો કે જેવી રીતે હલકી વરણુના લોકો ભુત પક્ષીદ વગેરે ધુરી શક્તીઓને ખેંચવા સારૂ જે દારૂ અને લોહીનું બલીદાન આપે છે, તેવી અપવિત્ર ચીજો ધરમની પવિત્ર અને બેદી ક્રીયાઓમાં મુકી ફરેસ્તાઓની આમદાની થતાને બદલે તેથી ઉલટી ખાસીઅતની હસ્તી ખેંચાઇ આવે એવું ધારવું તદ્દન વાજબી કહેવાશે, અને એ પ્રમાણે જ્યારે યજ્ઞદો અને અમશાસપદોને લોહીયાર માંસ અર્પણ કરવામાં આવે ત્યારે એવા

મહા જબુન પાપ અને અપમાનના બદલામાં આપણા ઉપર કુદરતી ફેજ કેવો ઉતરતો હશે તે વીચારવું સહેલ છે.

બંદગી કરતી વખતે અવસ્તા કલામો આસ્તે આસ્તે શુદ્ધ ઉચ્ચારે આખર લગી તમામ જરોખર પઢવા. એ વખતે પોતાના તન તથા મનની પવીત્રાઇ રાખવાની ખુબ સંભાળ રાખવી. તેમજ ક્રીયાનો કરનાર તથા કરાવનાર એ બંને જણે ઉપલી પરહેજગારી પાળવાની સખત સંભાળ રાખવી. તેમાં ક્રીયાના કરનાર મોખેદને માટે હું ફરીથી ભાર મુકીને જણાડું છું કે તેણે ઉપર મુજબની દરેક રીતની પરહેજગારી રાખવામાં ખુબ સંભાળ રાખવી. કશી પણ રીતની ખામી થાય નહીં. કુદરતથી એમાં બંનેને આયંદે લાલ છે. ખરી પરહેજગારી અને ખરી તરફીય મુજબ પવીત્રાઇ, ભકતી ભાવથી તથા કંઈ પણ ખલલ યા ભુલ નહીં થાય. તેની મજબુત સંભાળથી ક્રીયા કાઢી કે મીનોઇ મદદ મળ્યા વગર રહેશે નહીં. અને જણાવવાની જરૂર છે કે ક્રીયા કરનાર મોખેદોએ મીનો નાવરની ઇજ્જતનેથી મોટી ખુબ કરીને ક્રીયા શરૂ કરવી.

છેલ્લે મારે એટલુંજ જણાવવાનું છે કે જે જરથોસ્તી મરદ કે સ્ત્રી પોતાની કામ મોરાદની ખાહેશ રાખતા હોય તેઓએ એકદમ વગર જાણવે છુતપરસ્ત માનતાઓ અને જુદદીન-રસમો તથા એતેકાદ તરફ ખેંચાઇ જઇ દોળખી દરજ આરાધના કરાવવા જેવાં ગુનાહ ભરેલાં કામથી દુરજ રહી, પોતાના પવીત્ર મજહબના પાક અવસ્તા વાણીના કલામો ઉપર પુરતો ઇતયાર રાખી આ પુસ્તક માહે જણાવેલી બંદગી કે ક્રીયા કગ-

વાનું જે જારી રાખશે તો જરૂર પોતાની ધારેલી મોરારમાં ફતેહ પામ્યા વગર રહેશે નહીં.

અત્રે મને જણાવવાની જરૂર છે કે આ નાના પુસ્તકનો દીખાઓ લખવામાં તેની ઘટતી જેઝતી વલણમાં સાહદતો ટાંકી બતાવવાને “રાહે રેશન” ચોપાન્યાની મદદ મને લેવી પડી છે. જે માટે તેના લખનાર માનવંત અધિપતીનો હું ભારે હૃદયનામંદ થયો છું. તેમજ આ પુસ્તક માંહે શરીરના ચોક્કસ ભાગો ઉપર થતાં કેટલાંક દુઃખ દરદો માટે કયા કયા ફરેશતાઓની આરાધના કરવી જોઈએ તે સંબંધી “મદદે ફરેશતા” નામના એક પુરાણા નાના પુસ્તકની મદદ લીધી છે. જેને માટે તેના કર્તાનો મારે ઉપકાર માનવો જોઈએ. તેમજ આ નાના પુસ્તક માંહે જરથોશતીઓએ અખત્યાર કીધેલી જુદદીન રાહરસમોનો ટુંક સંગ્રહ આપવાની કોશેશ કરવામાં આવી છે. જેને માટે મોટે ભાગે રાહનુમાએ મંડળી તરફથી નીકળેલાં ચોપાન્યાઓની મદદ મેળવવાને માટે હું એ મંડળીનો આભાર માનું છું.

બંદર સ્ટ્રીટ, ખીલીમોરા, તા. ૧૪ મી ઑગસ્ટ ૧૯૦૭.

દાદાભાઈ માણેકજી ખીલીમોરીઆ.

તીલસમે જરથુસ્ત્ર

યાને.

અમત્કારીક અસર ધરાવનારા પાક
કલામો તથા નીરંગો.

માથ્રવાણીના કલામો દુઃખ દર્દ કાપનાર અને સુખાકારી તથા તંદરોસ્તી આપનાર તરીકે, ખીજા દુન્યાદારીના ઉપાયો કરતાં ચઢતે દરજ્જેના ઉપાય છે. અને ખુદ એ ઉપાયનાખી ચઢતા ઉતરતા તખ્કકા છે; યાને માથ્રવાણીનો એક કલામ જે અસર ધરાવે છે, તે કરતાં વધુ અસર તેનો ખીજો કલામ ધરાવી શકે છે. જેમ જુદી જુદી ફવાઓ વધતા ઓછા ગુણુ ધરાવે છે, તેમ જુદી જુદી માથ્રવાણી પણ ધરાવતી હોય છે.

આપણા અસલી ન્યાગાનો માથ્રવાણી પર પુરતો કાણુ ધરાવતા હતા. આ પવિત્ર કલામના જોરથી તેઓ હરેક કામમાં ફતેહમાંદી પામતા, આફતો ટાળતા, દુઃખ દર્દો દર્દે કરતા, જાદુઈ જેવી પલીદો અસરને તોડી શકતા, અને પોતાની ધારેલી નેક મોરાદો જર લાવતા.

તેમજ પાછલા વખતના અસલી વીચારના અને ધર્મચ્યુસ્ત, એવા કેટલાક જરથોસ્તીઓ દુઃખ દહો જ્યારે દવા દાર્થી કે તેવા ખીજ કાષ્ઠપણ ઉપાયથી સારાં થતાં નહી, ત્યારે ચોકસ અવસ્તા ભણીને, અથવા તે ભણવા સાથે પીછી જેવી કંઈ કંઈ ક્રીયા કરીને, પોતાની તંદરોસ્તી તથા મનશાંતી મેળવવાની તજ-વીજ કરતા હતા.

હાલમાં પારસીઓમાં અવસ્તા ભણીને, કે “અરદીમેહેસ્ત યસ્તની પીછી” કરીને એ ઉપાય કામે લગાડ્યા છતાં કાષ્ઠનાં દુઃખ દહો સારાં થતાં નથી. તેમનાં ભણુતર, મંત્ર કે માથ સૈા જ્યાંનાં ત્યાં રહી જાય છે, અને કદાચ આરામ જો મલે છે તે તે આપણા ડાકટર સાહેબની દવા અને વાહાડકાપથીજ! એ ખરી વાત છે; જેમ જમાનાની સઘળી ઉત્તમ વાતો અને ચીજોના, તથા તેમની ઉપરના ભાવ (દીલની લાગણી) આજે જેમ નીકળી ગયા છે, તેમ એ ઉપરનો ભાવ પણ પડી ભાગ્યે છે. પેહેલે તો માથથી દુઃખ દહો સાજાં થાય એ યકીનજ લોકોમાં નહી મલે અને જ્યાં યકીન નહી ત્યાં ઉપાય નહી. ફક્ત તનનાં સાધારણ દહો, અને તે પણ દવા દાર્થી યકીન અથવા વિશ્વાસ વગર લાગુ પડી શકતા નથી, તો તન મનના અસાધારણ અણુદીઠ અને સાદી બુધ્ધીથી નહી સમજી શકાય એવાં દુઃખો, બલાગતો અને નેહસીઅતોનો, માથ જેવો ગેગી અને ચમતકારીક ઉપાય યકીન વગર કેમ લાગુ પડી શકે? ગુંદર વીનાં એ ચીજનું વળગાણુ કેમ થાય? વગર ઇમાનનું જે નાલાયક બદન તે ઇમાન અને પવિત્રાઈવાળો એક અણુદીઠ

ગુણ પોતા તરફ કેમ ખેંચી શકે? સખખ આ જમાનાના લોક અસલી જમાનાના એ ચમતકારીક એલમનો લાલ ભોગવવાને પોતાની ફેરવાઇ ગયલી બુદ્ધિથી લાયક રહ્યા નથી.

આજે પણ આપણા કોઈક મોઝેદો અવસ્તા ભણીને, અથવા “અરદીબેહેસ્ત યસ્તની પીછી” કરીને દુઃખ સાજાં કરવાનો દેખાવ દેતા જણાય છે, અને તેમના ધર્મચુસ્ત પારસી જજમાનો તેનો લાલ લેછે. પણ તેમને માટે આપણે ટુંકમાંજ કહીશું કે, એ “નહી મામાના કાણા મામા.” પોતાને મોંહડે આવડે તેમ ફક્ત ચોકસ અવસ્તા ભણ્યાથી કે તે ભણતા જઇ પીછી ઉડાવ્યાથી, તેની ખરી અસર થઇ શકે નહી. તે અસર ઉપજવવા માટે, યકાન ઉપરાંત સંપુર્ણ પવિત્રાઇ અને તે પ્રયોગ કરવાની કલા કુંચી વગેરે આવડવું જોઇએ.

હવે વધુ ન લખાવતાં અત્રે મારે એટલુંજ જણાવવાનું કે, દુઃખ દર્દો કે શેતાનીઅતને તોડવા કે હરકોઇ મોરાદ બર લાવવા બદલ આ નાના પુસ્તકમાં જે કાંઇ કલામો કે નીરંગો આપવામાં આવી છે તેનો પુરતી પવિત્રાઇ અને યકીનથી માંહે જણાવેલી તરકીબ મુજબ હુશીઆરીથી ઉપયોગ કરવો. એટલું ખુબ યાદ રાખવું કે જેઓ તન મનની પવિત્રાઇ અને અશોઇ ઉપર વધુ ચાહ રાખતા જશે તેઓને આ કામનો ઝટ ફાયદો માલમ પડશે. અને જ્યાં અવસ્તાના કલામો કે નીરંગો લખવાને જણાવ્યા છે તે નીરંગો તેની અસલ ભાષા ઝંદ હરફમાંજ લખવાથી ફાયદો થશે. બીજી કોઇ પણ ભાષામાં લખવું નહી. એ કલામો ગાથામાંથી તેમજ યજ્ઞશને વંદીદાદમાંથી પણ મલી આવશે.

તેમજ જે કલામો કે નીરંગો કોઇ પણ ચોક્કસ બાબદસર પઢવાને જણાવ્યા છે તે જે ઉપદેન ગેહમાં બામદાદનો વખત શરૂ થતાંજ બીછાનું છોડી નાહી ધોઇ પવિત્રાઇથી શાંત મને અને એક ચીતથી પઢવામાં આવે તો તુરત થોડા વખતમાંજ તેની અસર માલમ પડી જશે. કોઇની બાબદમાં એકદમ અધીરા બની જવું નહી. પણ સઘળો આધાર પઢનારની તનમનની પવિત્રાઇ અને યકીન પર સમજવો. કોઇને ઝટ ફાયદો માલમ પડી આવશે, તો વળી કોઇને ધીરે ધીરે; માટે તેથી કદી હારી આવું નહી. પણ ચીવટ લાગણીથી પોતાને ધારેલો શાયદો મળે ત્યાં સુધી ખંતથી પઢવાનું કે ક્રીયા જરૂરી રાખવી. અને એવી રીતે આપંદે તમારી અગ્નિએથી વચે ચમતકારીક અસર થયલી જોશે!

દેવોની ખાસીઅતના, શકમંદ અને નાસ્તીકાએ એવી બાબદના ચેડાં કહાડવા નહી. અને તેથી દુરજ રહેવું. નહી તો નાહક પોતાને આફતમાં લાવી મેલસે!

“ પાક દાદાર અહુરમજ્દનાં ૧૦૧ નામ.”

દીવસના કોઇખી ગેહમાં યા ખયુશ કરીને બામદાદના વખતમાં નાહી ઘોષ સ્વચ્છ કપડાં પહેડી પુરતી પવિત્રાઇ સાથ, શાંત મને નીચે લખેલાં પાક દાદાર અહુરમજ્દનાં ૧૦૧ નામે એકસોને એક વખત જો હમેશાં પઢવાને જરૂરી રાખે તો, પઢનાર ઘણી હરએક આકૃત યા મુશકેલીમાંથી પોતાનો અજાયબ રીતે બચાવ થયલો જોશે. અને પોતાના સારા ઉમદા પવિત્ર વીચારોથી મનોહ જોખી ચમતકારોના કાંઇક જાંખા ખ્યાલો સાથ પાક અહુરમજ્દી રાહ તરફનો રસ્તો લેતો જોશે.

૧ યજ્ઞ.	૧૨ અખરવંત.
૨ હરવસપ તવાંન.	૧૩ પરવંદહ.
૩ હરવસપ આગાહ.	૧૪ અનઅયાકૃહ.
૪ હરવસપ ખોદા.	૧૫ હમઅયાકૃહ.
૫ અખદહ.	૧૬ આધરો.
૬ અવી અનજાંમ.	૧૭ ગીરા.
૭ યુનશતહ.	૧૮ અચીમ.
૮ ફરાખુતંતહ.	૧૯ ચીમના.
૯ જમગ.	૨૦ સપીના.
૧૦ પરજતરહ.	૨૧ અફ્રમ.
૧૧ તુમ અફ્રયહ.	૨૨ નાશા.

૨૩ પરવરા.
 ૨૪ આયાનહ.
 ૨૫ આયઘન આયાનહ.
 ૨૬ અનઆયાનહ.
 ૨૭ ખરોશીદતુમ.
 ૨૮ મીનોતુમ.
 ૨૯ વાસના.
 ૩૦ હરવસતુમ.
 ૩૧ હુસીપાસ.
 ૩૨ હરહેમીત.
 ૩૩ હરનેકફરેહ.
 ૩૪ ખેશતરના.
 ૩૫ તરોનીશ.
 ૩૬ અનોશક.
 ૩૭ ફરશક.
 ૩૮ પંજુહહહહહ.
 ૩૯ ખવાપર.
 ૪૦ અવખશીઆ.
 ૪૧ અખરગ.
 ૪૨ અસીતોહ.
 ૪૩ રખોહ.
 ૪૪ વરન.
 ૪૫ આફરીપહ.
 ૪૬ અવેફરીફતેહ.

૪૭ અઘવી.
 ૪૮ કામેરત.
 ૪૯ ફરમાન કામ.
 ૫૦ આયેખતન.
 ૫૧ અફરમોશ.
 ૫૨ હમારના.
 ૫૩ સીનાયા.
 ૫૪ અતરસ.
 ૫૫ અખીશ.
 ૫૬ અફરાજદુમ.
 ૫૭ હમચુન.
 ૫૮ મીનોસતીગર.
 ૫૯ અમીનોગર.
 ૬૦ મીનોનહખ.
 ૬૧ આદરખાદગર.
 ૬૨ આદરનમગર.
 ૬૩ ખાદઆદરગર.
 ૬૪ ખાદનમગર.
 ૬૫ ખાદગેલગર.
 ૬૬ ખાદગીરદતુમ.
 ૬૭ આદરકીખરીતતુમ.
 ૬૮ ખાદગરખા.
 ૬૯ આખતુમ.
 ૭૦ ગેલઆદરગર.

૭૧ ગેસવાદગર.
 ૭૨ ગેસનમગર.
 ૭૩ ગરગર.
 ૭૪ ગરઓગર.
 ૭૫ ગરઆગર.
 ૭૬ ગરઆગરગર.
 ૭૭ અગરાગર.
 ૭૮ અગરાઅગરગર.
 ૭૯ અગુમાન.
 ૮૦ અજમાન.
 ૮૧ અખુઆં.
 ૮૨ આમુશતડુશયાર.
 ૮૩ ફશુતનાં.
 ૮૪ પદ્મમાંતી.
 ૮૫ પીરોજગર.
 ૮૬ ખુદાવંદ.

૮૭ અદુરમજદ.
 ૮૮ અગરીનકુહન તવાન.
 ૮૯ અગરીનનાંતવાન
 ૯૦ વસપાંન.
 ૯૧ વસપાર.
 ૯૨ ખાવર.
 ૯૩ અહુ.
 ૯૪ અવખશીદાર.
 ૯૫ દાદાર.
 ૯૬ રયોમદ.
 ૯૭ ખોરહેમંદ.
 ૯૮ દાવર.
 ૯૯ ફેરફેગર.
 ૧૦૦ ખોખતાર.
 ૧૦૧ ફરશોગર.

જેને બોખાર આવતી હોય તે દુર કરવાના બાબમાં.

પતિત્રામથી પાદીઆગ કરતી કરી અરદીખેદેશત અમશા
રપંદની આજ્ઞા લાઇ નીચલા કલામો સાત વખત પાકીથી અને
હે શીઆરીથી પઢવા:—

“નામે અહુરમઝ્દ, ય નામે નીવ્ જોરેહ્ ફરીદુન્, ફરીદુન્
આથવ્યાન્.

ઇનતાઓ નોમેમ્, ઇનતાઓ ગરેમેમ્, ચક્રોજ
દોરોજ સેજ્દ રોજ ચેજ્દરોનીમમ્, આદરો
વીદરો હરે ગોવીયો વીમનો જરથુસ્ત્ર
બે અવળુત અપોને અષેમ્ વોહ્ (૧).”

ઉપલા કલામો સાત વખત પઢતાં એક દોરો બનાવવો. (કરતી
વળુવાના ઉતના સુતરના સાત તરાકાના લાથની આળુએ બધાય

* બાજ અરદીખેદેશત અમશારપંદની:—

“ઇનઓઝ અહુરહે મજ્દાઓ. અષેમ્ વોહ્ (૧).”

પનામે ચજ્દાન્ અહુરમઝ્દ ખોદાએ અવળુની, જોરજો ખોરેહ્
અવળુયાદ; અરદીખેદેશત અમશારપંદ ખેરસાદ. અજહમા ગુનાહ્
પતેત પશોમાનુમ; અજ હવેસ્તીન્ દુસ્મત દુજ્જાત દુજ્જવરશત, મેમ્

ઝોટસો લાંબો દોરો (અનાવયો) તેમાં ઉપસા કલામ એક વખત પઢી રહ્યા કે એક ગાંઠ વાળવો. એવી રીતે સાત વખત પઢનાં સાત ગાંઠ વાળીને દોરો કરવો, અને તે દોરો લોખાનની ધ્રુપ દબને જે માણસને ઓખાર લાગુ પડેલી હોય તેના દાખા હાથની યાબુએ બાંધવો. અને તે બાંધ્યા બાદ હાથમાં કમાલ લઈ તે દરદીના શરીર ઉપર ફેરવના જઈ નીચલી નેરંગો સાત વખત પઢવી:—

“કુલ્લ ખસા દફે શવહ, ઓ દીવ્ ઓ દફૂઝ ઓ પરી
ઓ કફતાર ઓ સેહેરાન્, ઓ બાદ અખતહેદ્ અખી
દરદે શેકમ્ હંદ્ત અન્દામ્; ખલલે શમ્તાન્ ઓ ખાતર
પરીશાન્, ઓ ખલલે હેમાધ્ શમ્તાન્ ખાતર પરીશાન્ બાદ;

પ ગેની મનીદ્, ઓએમ ગોફત, ઓએમ કદ્, ઓએમ જરત્, ઓએમ ખૂત ખૂદ્ એસ્તેદ્. અજ આન્ ગુનાઈ મનશની ગવરની કુતશની, તની રવાની ગેતી મીનોઆની, ઓએ અવાગશ પશેમાન્ પ રો ગવશની પ પતેત્ હોમ. ફનઓઝ અહુરહે મજદાઓ. તરોઇદીતેઅં ધ્રુહે મધ-ન્યેઉશ; હધથ્યાવરશતાંમ્ હત્ વરના ફેરષોતેમેમ્. રતઓમિ અષેમ્. અષેમ્ વોઈ (૩) કવરાને મજદયસ્તો જરથુસત્રિશ્ વીદ્યેવો અહુર-તહએષો (જે ગેહ હોય તે પઢે) કસસ્તયએચ. અષહે વહિસ્તહે સએમતહે, અધરયમનો ઇધ્યેહે સૂરહે મજદધાતહે, સઓકયાઓ વધ્ધુયાઓ. વોઉ૩-દોઇમયાઓ મજદધાતયાઓ અષઓન્યાઓ, ફનઓઝ યરનાઇય વહાઇય ફનઓઝાઇય કસસ્તયએચ, યથા અહ્ વધરયો જઓતા કા મે ઋતે, યથા રતુશ અષાત્ચિત્ હવ કા અષવ વીધ્વાઓ ઋઓત્. અષેમ્ વહિસ્તેમ્ સએસ્તેમ્ અમેષેમ્ રપેન્તેમ્ યજમઇદે; અધરયમનેમ્ ઇપીમ્ યજમઇદે, સૂરેમ્ મજદ-

ઓ દર નજર ખરવીજીન્ તા દીદને નવશત્ ઓ માનન્દ
હમ્મયનીન્ બલા દરે શવદ્. અપઓને અપેમ્ વોહૂ (૧) —
(સાત વખત પઢે).

—તેમજ નીચલી નેરંગ સાત વખત રમાયે પીછી કરતાં પઢવી.

“કુ શેકનમ્, ઓ વાઓનુમ્, ઓ નેજર કુનમ્
કાદખુદે શુમા દીવાન્, ઓ દરજાન્ ઓ જાહુઆન્,
ઓ પરીઆન્, પ હોમ્ વ બર્સમ્, વ દીનેરાસ્ત
વ હોરાસ્ત વેહ, કે હાદાર અહુરમજ્દ ઓએ.

મન્ આશીદ્ અપઓને અપેમ્ વોહૂ (૧) ”—

(સાત વખત પઢવી.)

ધાતેમ્ યજ્ઞમધદે; સઓકાંમ્ વંધુહીમ્ વોહૂ-દોઘત્રાંમ્ મજ્દધા-
તાંમ્ અપઓનીમ્ યજ્ઞમધદે.—(હયાં સુધી પઢી રહ્યા કે ચરદી-
ખેહેસ્ત અમશારપંદની બાજ લીધેલી કેહેવાય. અને બાજ લીધા
પછી ઉપર જણાવેલા કલામો પઢવા. અને એવી રીતે પઢી રહ્યા
પછી ઉપલી બાજ પાછી મુકવી. નીચે પ્રમાણે):—

(બાજમાં પઢે) અહુરમજ્દ ખોદાએ, અવળનીએ મરદુમ્,
મરદુમ્ સર્દગાન્, હમબાયરતે વેહાન્ ઓએમ્ ખેહેદીન્ માંજદયસ્તાન્
આગહી આસ્તવાની નેકી રસાનદ્; અએદુન્ બાદ્. (પ્રગટ પઢે)
યથા અહૂ વધરયો (૨) યસ્નેમય વહમેમય અઓન્સય જવરેય
આફ્રીનામિ, અપહે વહિશતહે સ્તએશતહે, અધરયમનો ઇપ્યેહે સૂરહે
મજ્દધાતહે, સઓકયાઓ વંધુહયાઓ વોહૂ-દોઘત્રયાઓ મજ્દધા-
તયાઓ અપઓન્યાઓ. અપેમ્ વોહૂ (૧)—અહુમાઇ રએશય;
હજંધ્રેમ્; જસમે અવંધહે મજ્દ; કેરેહૂ મોજદ્.

દરદીને નરમ પડે ત્યાં સુધી દરરોજ દીવસના એ ત્રણ વખત (સવાર, બપોર, સાંજ) જે પવિત્રાષ્ઠી અને યજ્ઞીન સાથે શાંત દાલે ઉપર જણાવેલી ક્રીયા કરવામાં આવશે તો ખોદાતાલાના હોકમથી જરૂર દરદીને આરામ થઇ જશે. શરૂઆતમાં ઉપર નેરંગ પઢી જે દોરો બનાવી દરદીની બાજુએ બાંધવા જણાવયું છે તે દોરો બાંધેલો રહેવાજ દેવો. કાંઇ દરરોજ નવો બનાવી બાંધવાની જરૂર નથી. પણ દોરો બનાવવાના જે કલામો સાત વખત પઢવા જણાવેલા છે તે કલામો બાજુ લઇ દરદીની આગળ રમાલની પીછી ફેરવતાં સાત વખત પઢવા, અને એની સાથે સાથે ઉપલી એ નેરંગો પણ સાત વાર પઢવી જરૂરી રાખવી.

હાંસો થયેલો હોય તેના બાબમાં.

અગર જે કોઇને હાંસો થયેલો હોય અને તેથી તે માણસ ધણું હેરાન થતું હોય તો તે ધણીએ તીર રોજને દીને તેસ્તર તીર યજ્ઞદની ઇજશને, દરનબાજ, આશ્રીગાન કરાવવું. અને દરરોજ તેસ્તર તીર યજ્ઞ પઢવી જરૂરી રાખવી.

પેટમાંનું દરદ હુર કરવાના બાબમાં.

અગર જો કાંઈને પેટમાં વારંવાર દુખાવો થયા કરતો હોય, અથવા એવી કાંઈ રીતની વ્યાધી થયલી હોય તો, પવિત્રાઈથી પાઠીઆળ કુસ્તી કરી અરદીબેહેશત અમશાસ્પંદની બાજુ લઈ, શાંતીથી દરદીના પેટ ઉપર હાથ ફેરવતાં જઈ પુર ચકીન સાથ નીચલી નેરંગ સાત વખત પઢવી, કે ચજ્ઞાંના હોકમથી તેના પેટમાંનું થતું દરદ ધીમે ધીમે દૈ થતું જશે. પણ જ્યાં સુધી દરદીને ફેર પડે ત્યાં સુધી દરરોજ દોવસના જે યા ત્રણ (સવાર, બપોર, સાંજ) વખત એ ક્રીયા કરવી જારી રાખવી,

“પ નામે ચારેશે અહુરમજ્દ, અમેશાસ્પંદાન્,
ચજ્ઞાન્ મીનોઆન્, ચજ્ઞાને ગેતીઆન્,
કુલ્ બલા દૈ કુનમ્, આજાર દૈ કુનમ્,
ઓ આજારી દૈ કુનમ્, ઓ પાકી અહુરમજ્દ
એઅવજુન અષોને અષેમ્ વોહુ (૧)”—(સાત વખત પઢે)

ઉંચ બીજો.

અગર પેટમાં કાંઈ હમેશનું દરદ થયા કરતું હોય તો અરદીબેહેશત અમશાસ્પંદની ધજજશે, દરન્યાજ, આફરીગાન કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ અરદીબેહેશત ચક્ત પઢવી જારી રાખવી.

જો કેઈ ઓરતને દુધ ન આવતું હેય તો, પવિત્રાષ્ઠી પાદીઆય કુશ્તી કરી બાજ અરદીએદેશત અમશારપંદની લઇ, પાકી અને હોશીઆરીથી શાંત મને યકીન સાથ નીચલા કલામો સાત વખત પઢી ગોલાય અને કેશરના પાણીથી (ગોલાયમાં કેશર નાંખી મેલવી પાણી કરવું) એ કલામો સોળ કાગળના ટુકડા ઉપર લખીને તે પવિત્ર પાણીમાં ઘોમીને તે ઓરતને પાવું. એમ દોવસના એક વખત, જ્યાં સુધી તેને દુધ આવે ત્યાં સુધી દરરોજ પાવું જોઇએ. યજ્ઞદાંના હોકમથી થોડા વખતમાં તે ઓરતને દુધનો પુરતો વધારો થશે (નીચલા કલામો સાત વખત પઢી તે કલામો કાગળના ટુકડાપર લખીને બાજ મુકવાની છે.)

საქმე. სასაზღვრო. სასაზღვრო.

၁၈၈၆-၁၈၈၇ ခုနှစ်

• યેઠ વંદિશ્તાંત અષાઉને

मञ्जूषा शरीर्यान् मनःधृष्टे।

ઔરત કશઢાતી હોય તેનો છુટકારો કરવાના બાબમાં.

જો કોઈ હમેશ્વર ઔરત કશઢાતી હોય અને તેનો છુટકારો ન થતો હોય તો, પવિત્રાઈથી પાઢીબાબ કુસ્તી કરી, બાજ અરઢીએહેશત અમશારપંઢની લઈ, પુરતાં યકીન સાથ શાંત મને નીચલા કલામો ફેશર ગોલાબના પાણીથી કાગજની ચીઢીપર લખી તે ચીઢી કશઢાતી ઔરતને પાયે તો, યજઢાંના હોકમથી પુરત તેનો છુટકારો થશે.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ . اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ

وَبَارِكْ وَسَلِّمْ . اِنَّكَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

ચોઈ વહિશતાત્ અપાઢનો.

મજઢા રારેબ્યાંન મનઢ ઘઢો.

ઔરતને દસતાંન જતું બંધ કરવાના બાબમાં.

જો કોઈ ઔરતને દસતાંન વધુ જતું હોય અને બંધ ન થતું હોય તો, પવિત્રાઈથી પાદીઆય કુશ્તી કરી બાજ અરદી. જેહેસ્ત અમશાર્પદની લાઇ, યકીન સાથ શાંત મને કેશર ગોઝા. બના પાણીથી નીચલા કલામ કાગળના ટુકડા પર લખી, એવી સાત ચીડીઓ બનાવવી, અને બાજ મુકવી. અને દસતાંનની ઔરતને એક આખા દીવસમાં એ સાત ચીડીઓ લોબાને ધુપાવી દર અંકેક કલાકે એક ચીડી એ પ્રમાણે સાત કલાકમાં સાત ચીડીઓ ઘોઘને પાછ દેવી. અને જો એથી કાંઈ ફેર માલમ પડતો જણાય તો બીજે દીવસે પણ એવીજ રીતે બીજી ચીડીઓ બનાવીને પાવી.

..મજબૂત ::છેમજબૂત::

..છેમજબૂત ::છેમજબૂત::

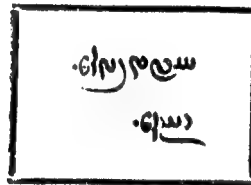
આકમ્બ્યા બચાનેમ્ આકત

બચનેમ્ ચમ્ બનેમ્.

ઉપાય બીજો.

ઉપર મુજબ પાકીયી અરદીએદેશત અમશરપંદની બાજ લઇ નીચલી તાવીજની એક ચીડી લખી. તેને ચોખાના ધુનમાં (ચાવલ પકાવાને પેહેલા ચોખાને પાણીમાં ઘોઘએ છીએ તે પાણીમાં) ઘોઘને, દસતાંનવાળી ઓરતને નીરંમે કુશતી કરાવીને તેની પાસે બાજ ધરાવી* આંખ વીંચાવીને પાછ દેવું. એવી રીતે દસતાંન બધે થાય ત્યાં સુધી સવાર સાંજ મલી દીવસનાં બે ચીડી પાવી. વજદાંના હોકમથી તુરત ફેર પડી જશે.

* બાજ જમવાની :—

બનામે ચજદે, બક્ષાયદેહ બક્ષાયેશ્વરે મેહેરબાન્ અહુરમજદે બ્રાહ્મણે, ઈયા આત ચજમહદે અહુરેમ્ મજદાંમ્, યે ગાંમ્ચા અષેમ્ચા દાત્, અપસચા દાત ઉર્વરાઓસચા વંધુહીશ. રઓચા-ઓસચા દાત્ બૂમીમચા વીરપાચા વોહ્. અષેમ્ વોહ્ ૩.

(એટલું પઢાવી તે દસતાંનવાળી ઓરતને ચીડીનું પાણી પીવરાવી દેવું, અને ગોહોહું સાફ કરાવી નીચે મુજબ બાજ મુકાવવી.)

અષેમ્ વોહ્ ૪, યથા અહ્ વધરયો ૨, અષેમ્ વોહ્ ૧; અહમાઇ રઓશય; હજધરેમ્; જસ મે અવંધહે મજદ; કેરકેહ મોજદ.

આંખમાં ફુલું પડ્યું હોય તેના આંખમાં.

અમર જે કાઢની આંખમાં ફુલું પડ્યું હોય તો, પત્રિત્રા-
ધથી પાદીઆય કુસ્તી કરી શરોશની આજ* લઇને નીચલા
કલામો યડીન સાથે શાંત મને સાત વખત પઢવા. પઢતી
વખતે ફુલું પડનાર ધણીને પોતાની પાસે બેસાડવો. અને
પઢતી વખતે એવું દ્રઢ ઇચ્છાથી ચીતવું કે કલાણા ધણીનું

* આજ શરોશની :—

“કનઘોત્ર અહુરહે મજદાઓ અપેમ્ વોહ્ (૧).

પ નામે યજ્ઞદાંત અહુરમજ્દ જોદાએ અવળની, ગોરજો
ખોરેહ અવળયાહ. સરોશ અશો, તગી, તન-ફર્માન, શેકફત જીન,
જીન અવળર, સાલારે દામાને અહુરમજ્દ ખેરસાહ. અજ હમા
ગુનાહ પતેત્ પશેમાનુમ્; અજ હર્વસ્તીન દુરમત દુર્મખત દુર્ગવરસ્ત,
મેમ્ પ ગેતી મનીહ ઓએમ્ ગોકૃત, ઓએમ્ કરહ, ઓએમ્ જસ્ત,
ઓએમ્ ખૂન ખૂહ એસ્તેહ, અજ આં ગુનાહ મનશી ગવશી કુનશી,
તની દવાની ગેતી મીનાઆની, ઓએ અવાખ્શ પશેમાન, પસે
ગવશી પ પતેત્ હોમ. યથા અહ્ વધરયો (પ) અપેમ્ વોહ્ (૩);
ફવરાને મજદયસ્નો જરથુશત્રિશ્ વીદએવો અહુરતકએવો (જે ગેહ
હોય તે પઢે) ફસસ્તયએચ. ઐઓપહે અપ્યેહે, તખ્મહે, તનુ-
માંત્રહે, દરપિ-દ્રઓશ, આહધરયેહે, કનઘોત્ર યસ્નાધય વદ્માધય
કનઘોત્રાધય ફસસ્તયએચ, યથા અહ્ વધરયો જઓતા ફા મે ઝૂતે,
અથા રતુશ અષાતચિત્ હય ફા ત્વષવ વીધવાઓ ઐઓતુ. અહુનેમ્
વધરીમ્ તનૂમ્ પાઘતિ; અહુનેમ્ વધરીમ્ તનૂમ્ પાઘતિ; અહુનેમ્
વધરીમ્ તનૂમ્ પાઘતિ. યથા અહ્ વધરયો (૧) કેમ્ ના મજદા

 પાના ૪૪-૪૫-૪૬ માં નીચે નોટમાં જે “બાળ શરોસની” આપેલી છે તે રદ સમજાવી. ઉપયોગમાં લેવા નહી. અને એની જગ્યાએ આ નીચે આપેલી “બાળ શરોસ” ની ઉપયોગમાં લેવાની છે.

* બાળ શરોસની :—

“દનઞોથ અહુરહે મજદાઞો. અષેમ વોહ (૧).

પ નામે યજ્ઞદાન અહુરમજદ જોદાએ અવળૂની ગોરજો ખોરેહ અવળૂયાહ; સરોશ અશો, તગી, તન્-કર્માન, શેક્રૂત છન્, છન્-અવળૂર, સાલારે દામાને અહુરમજદ ખેરસાદ. અજ હમા ગુનાહ પતેત્ પશેમાનુમ; અજ હર્વરતીન્ દુસ્મત દુભૂપ્ત દુભૂવરસ્ત, મેમ પ ગેતી મનીહ, ઓએમ ગોફત્, ઓએમ કર્દ, ઓએમ જરત, ઓએમ ખત ખૂહ એસ્તેહ. અજ આન્ ગુનાહ મનરની ગવરની કુનરની, તની રવાની ગેતી મીનોઆની, ઓએ અવાખ્શ પશેમાન પ સે ગવરની પ પતેત્ હોમ. દનઞોથ અહુરહે મજદાઞો, તરોધ દીતે અંધુરહે મધન્યેઉથ; હધશ્યાવરસ્તાંમ ક્ષત વસ્તા ફેરથેતેમેમ. સ્તઓમિ અષેમ; અષેમ વોહ (૩).

કવરાને મજદયરનો જરથુશત્રિશ વીદએવો અહુર-તકવેયો (જે ગેહ હોય તે પઠે) કસરતયએય. ઓએ પહે અખેહે, તખમહે, તતુ-માંગ્રહે, દરખિ-દ્રઓથ, આહુધર્યેહે, દનઞોથ યસ્તાધય વક્ષા-ધય દનઞોથાધય કસરતયએય, યથા અહ વધન્યે. જઓતા કા મે મૂતે, અથા રતુશ અપાતચિત્ હય કા અપવ વીધ્વાઞા મઓત. (આં સુધી પંદી રક્ષા કે સરોશ ઇજદની બાળ લીધેલી કહેવાય.

અને બાળ કીધા પછી જે કલામો જેટલી વખત પઢવાને જણ વેલા
છે તે પઢી રહ્યા પછી બાળ ત્રીજે મુજબ પાછી મુકવી):—

(બાળમાં પઢે) સરોશ અશો, તગી. તન-કર્માન્, શેક્રુત-
જન્, જન્-અવજ્જર, સાતારે દામાને અહુરમજ્દ જેરસાહ; અએદ્દન્
બાહ (પ્રગટ પઢે) યથા અહ્ વધરયો (૨) યસ્નેમૃત્ વહમેમૃત્
અએજસ્ય જવરેય આક્રીનામિ, અએપહે અખેહે, તખમહે, તનુ-
માંપ્રહે. દરપિ-દ્રઓશ, આહ્ધરયેહે. અષેમ વોહ્ (૧)—અલાહ
દએમય; હજમ્દેમ; નસ મે અવં મહે મજદ; કેરફે મોજહ.

[illegible]

अथो अनाद्यं आ वी-नेनासा या
 कुरपोताओस्या डेवीताओस्या

મવધતે પાયુમ્ દદાત્. હયત્ મા દ્રગ્વાઓ દીદરેષતા અએનં. ધૂહ, અન્યેમ્ શ્વક્ષાત્ આગ્રસ્યા મનં ધૂહમ્યા, યયાઓ બ્યગ્યાતનાઇશ અષેમ્ ગ્રઓશતા અહુરા, તામ્ મોઇ દંસ્ત્રામ્ અએનયાઇ શ્રાવઓયા. કે વેરેગ્રેમ્-જ્ શ્વા પોઇ સેનગ્હા યોઇ હેન્ની, ચિત્રા મોઇ દામ્ અહ્ણિંશ રતૃમ્ ચીજ્જદી; અત્ હોઇ વોહ્ સેરઓષો જન્ત મનં ધૂહા, મજદાઃ અક્ષાઇ યક્ષાઇ વષી કક્ષાઇચીત્. પાત-નો ત્વિધ્યન્તત્ પઠરિ, મજદાઓસય આરમઘતિશય રપેન્તરય, નસે દએવી કુક્ષ નસે દએવો-ચિત્રે, નસે દએવો-કકરરતે, નસે દએવો-કદાઇતે,

અવાઈશ અઈપી ચેંગ હઈન્તી
 નોઈતૂ જ્યાતેઉશ ક્યમ્નેંગ વસો
 તોઈ આખ્યા બઈરયાઓન્તે
 વંધ્હેઉશ આ-દેમાને મનંધ્હો.

ઉપાય બીજો.

અગર જો આંખ ઉપર દરદ થયું હોય તો શી ખોરશેદ ઇજદ-
 ની નીઆએશ પઢવી જારી રાખવી. તથા ખોરશેદ રોજને દીને

અપ ડુક્ષ નસે, અપ ડુક્ષ દ્વાર, અપ ડુક્ષ વીનસે, અપાખેત્રે અપ-
 નસ્યેહે, મા મેરેનયઈનીશ ગએથાઓ અસ્તવધતીશ અપહે. (હયાં
 સુધી પઢી રહયા કે સરોરાની બાજ લીધેલી કહેવાય. અને એ પ્રમાણે
 બાજ લીધા પછી ઉપર જણાવેલા અવસ્તાના કલામો જે પઢવાને
 જણાવેલા છે તે પઢવા. અને કલામો જેટલી વખત કહેલાતેટલી વખત
 પઢી રહયા બાદ ઉપલી બાજ નીચે મુજબ પાછી મુકવી) :—(બાજ-
 માં પઢવું) “સરોશ અશો, તગી, તન્-ફર્માન, શેકફૂત જીન્, જીન્-
 અવળર, સાલારે દામાને અહુરમજદ ખેરસાદ ; અએદુન્ બાદ
 (પ્રગટ પઢવું) યથા અહ્ વધરયો (૨) યસ્નેમ્ય વહમેમ્ય અઓળ-
 સ્ય જવરંય આક્રીનામિ, સઓષહે અધેહે, તખ્મહે, તતુ-માંગહે,
 દરષિ-દ્રઓશ, આહુધરયેહે. અષેમ્ વોહુ (૧)—અહુમાઈ રઓશ્ય ;
 હજંધરેમ્ ; જસમે અવંધ્હે મજદ ; કેરફેહ મોજદ.

ધજ્જશને, બાજ, આફરીગાન કરાવવું. અગર આંખને રોશનાઇ કમ હોય તો શ્રી આતશબેહેરામની દરગાહમાં ખુશબો ચઢાવી દરરોજ નીઆએશ કરવી જારી રાખવી.

માથું દુખતું નરમ કરવાના બાબમાં.

પવિત્રાઇથી પાઘીઆળ કુસ્તી કરી અરદીબેહેશત અમાં શાસ્પંદની બાજ લઇ, યકીન સાથ શાંત મને, હાથમાં રખપ-લઇ જેતું માથું દુખતું હોય તેને માથે (નીદારે) હાથ ફેરવતા નીચલી નેરંગ સાત વખત પઢવી. અને એવી રીતની ક્રીયા માથું દુખતું તદન બંધ પડે ત્યાં સુધી દીવસના જે કે ત્રણ વાર કરવી. અને જો માથાંનો દુખારો લાંબો વખત સુધી રહેતો હોય તો તે બંધ પડે ત્યાં સુધી દરરોજ એજમુજબ પઢવું.

“કુ શેકનમ્, ઓ વાએનુમ્, ઓ નેજૂર કુનમ્
કાદબુદે શુમા દીવાન્, ઓ દરૂજાન્ ઓ બાદુઆન્,
ઓ પરીઆન્, પહોમ્ વ બર્સમ્, વ દીને રાસ્ત્
વ હોરોસ્ત્ વેહ્, કે દાદાર અકુરમજ્જ ઓએ મન્
ચાશીદ્ અષઓને અષેમ્ વોહ્ (૧)—(સાત વખત પઢે).

ઉપાય બીજો.

અગરજો માથાનું દરદ અને દુખારો થતો હોય, અને નરમ નહીં પડતું હોય તો બેહેરામ રોજને દીને બેહેરામ ઇજદની ઇજદને, દરદ બાજ, આફરીગાન કરાવવું. અને દરરોજ બેહેરામ ચક્ત પઢવી જારી રાખવી.

માથાના બાલોનું ખરી જવું.

અગર જો કોઈના માથાના બાલો ખરી જતા હોય તો તે ધણીએ તીર રોજને દીને તેક્તર તીર ઇજદની ચજદને, દરદ બાજ, આફરીગાન કરાવવું. અને દરરોજ તીરચક્ત પઢવી જારી રાખવી.

ધાવણું તથા નારંગોર થયેલો દુર કરવાના બાબમાં.

પવિત્રાધથી પાદીઆબ કુસ્તી કરી બાજ, અરદીબેદેશત અમશારપંદની લઇ, ચકીન સાથે શાંત મને દાડમરનીની ડાંખલી હાથમાં લઇ તે વડે જેને ધાવણું થયેલું હોય તેને નીચલા કલામો સાત વખત પઢતાં ઝાડો પીછી કરવી. અને એ

[illegible]

अभेरेतातस्या ह्यत् वाच्यो अका मन'धूडा
ये'ग ह्येवे'ग अकस्या भर्'युश

અકા બ્યઓથનેમ્ વચંઘ્ઠા યા
 ક્રચિનસ્ દ્રેગ્વન્તેમ્ ક્ષયો.
 પોઉરૂ-અએનાઓ એનાક્તા યાઈશ્
 સ્વાવયેઈતી ચેજી તાઈશ્ અથા
 હાતા-મરાને અહુરા વહિસ્તા
 વોઈસ્તા મનંઘ્ઠા
 શ્વહ્મી વી મજ્ઘા ક્ષત્રોઈ
 અષાઈયા સેંઝ્ઠો વીદાંમ

તથા જો કાઇને નારંગોર થયલો હોય તો જાજ અરદીખેહેશત
 અમશાસ્પંદની લઇ, યકીન સાથ શાંત મને સોય ચાર લેવી,
 અને તેમાંથી સોય એક લઇને ઉપલા કલામ ત્રણ વખત પઢીને
 તે દરદીની જમની જાળુએ પાણીમાં નાંખવી. એ પ્રમાણે
 ઉપલી ચાર સોય લઇ, દરેક સોય ઉપલા કલામ ત્રણ વખત
 પઢીને પાણીમાં નાંખવી. એવી રીતે તદન આરામ થાય ત્યાં
 સુધી સહવાર સાંજ દરરોજ બે વખત ઉપલી ક્રીયા કરવી
 જારી રાખવી.

કશ ખેંચવાની ક્રિયા.

આ પુસ્તકમાં બહુધ, કે શયતાનીઅત, ભુત, પલીદી વગેરે ટાળવાને માટે જે ક્રિયા જાણાવવામાં આવી છે, તે ક્રિયા કરનારા ધણીએ, ક્રિયા કરવા આગમ્ય પત્રિવાદથી પાદીઆત્ર કુશ્તી કરી, જે જગ્યાએ ક્રિયા કરવાની હોય તે જગ્યાએ પોતાની બેઠક લઇ, જાજ ખોરદાદ અમશારપંદની* લઇ, પોતાની આસપાસ ફરી-

*** જાજ ખોરદાદ અમશારપંદની :—**

દનઓઞ અહુરહે મજદાઓ. અષેમ્ વોહૂ (૧).

પ નામે યજ્ઞદાંત અહુરમજ્ઞદ ખોદાએ અવળની ગોરજે ખોરેહ અવળયાહ. ખોરદાદ અમશારપંદ ખેરસાહ. અજ હમા ગુનાહ પતેત્ પરોમાનુમ; અજ હર્વસ્તીન્ દુશ્મત દુગ્ધુજ્ઞત દુગ્ધવરશ્ત, મેમ્ પ ગેતી મનીહ, ઓએમ્ ગાફ્ત, ઓએમ્ કર્દ, ઓએમ્ જસ્ત, ઓએમ્ ખૂન્ ખૂહ એસ્તેહ. અજ આન્ ગુનાહ મનસ્ની ગવસ્ની કુનસ્ની, તની રવાની ગેતી મીનોઆંની ઓએ અવાજ્શ પરોમાન્ પ સે ગવસ્ની પ પતેત્ હોમ્. દનઓઞ અહુરહે મજદાઓ, તરૌ-છદીતે અ ધરહે મધન્યેહશ; હધથ્યાવરશ્તામ્ હત્ વસ્ના ફેરપોતેમેમ્. સ્તઓમિ અષેમ્; અષેમ્ વોહૂ (૩) ફવરાને મજદયસ્નો જરથુશ્ત્રિશ વીદએવો અહુરત્કએષો (જે ગેહ હોય તે પઠે) ફસસ્તયએચ. હઉ-વંતાતો રથ્વો યાધરયયાઓ હુષિતોઞશ, સરેધએધળ્યો અપહે રતુખ્યો, દનઓઞ યસ્નાધય વહાધય દનઓઞાધય ફસસ્તયએચ, યથા અહુ

આની જીની રેતી વડે, નીચલા કક્ષામાં ત્રણ વખત પઢતાં કશ
 યાને કુંડાળું પાડ્યું. તે એવી રીતે કે પોતાને બેસવાની સગવડ
 મળે તેવી રીતે જરા મોઢું પાડ્યું, અને પંઢતાં કુંડાળું થઇ રહે
 કે કુંડાળાં પર આસપાસ નગર ફેરવતાં જઇ પૂંક મારવી, અને
 બાજ મુકવી. આવી રીતે 'કશ' ખેંચવાથી ક્રિયા કરનાર ધણી
 પોતાના તનને કાઢપણુ રીતના દેવ દરજના હુમલાથી બચાવી
 શકે છે.

વધરયો જ્યોતા કા મે મૂતે, અથા રતુશ અપાત્ ચિત્ હય કા
 અપવ વીધવાઓ અજોત્. હર્વિતાતેમ અમેષમ રપેન્તેમ યજમધદે;
 યાધરયામ્ હુષિતીમ્ યજમધદે, સરેષ અપવન અપહે રતવો યજમધદે.
 (હાં સુધી પઢી રહ્યા કે ખોરદાદ અમશારપંદની બાજ લીધેલી
 કેહેવાય. અને બાજ લીધા પછી ઉપર જણાવેલી 'કશ' ખેંચ-
 વાની ક્રિયા કરવી. એ ક્રિયા પુરી કર્યા પછી બાજ નીચે મુજબ
 પાછી મુકવી.)

(બાજમાં પઢે.) અહુરમજદ જોદાએ, અવળૂનીએ મરદુમ્,
 મરદુમ્ સર્દગાંન હમા સર્દગાંન, હમ્બાપરતે વેહાંન, ઓએમ્
 બેહેદીન ગાંજદયરનાં આગહી આસ્તવાની નેમી રસાનદ; અએદૂન
 બાદ. (પ્રમટ પઢે) યથા અહ વધરયો (૨) યરનેમય વહમેમય
 અઓનસય જવરેય આફ્રીનામિ, હર્વિતાતો રથ્વો યાધરયયાઓ
 હુષિતોધરા સરેષએહબ્યો અપહે રતુબ્યો. અષેમ્ વોહ (૧)—
 અહાહ રમેશય; હજધરેમ; નસ મે અવંધહે મજદ; કેરકે મોજદ.

કાંમ ચિત્ શ્વાંમચ દ્રુજેમચ હુઇથ્યો-અયનાંમ હેન્તૂમ,
કાંમ ચિત્ વા અઇપ્યએનાંમ હેન્તૂમ,
કાંમ ચિત્ વા રએથવનાંમ.

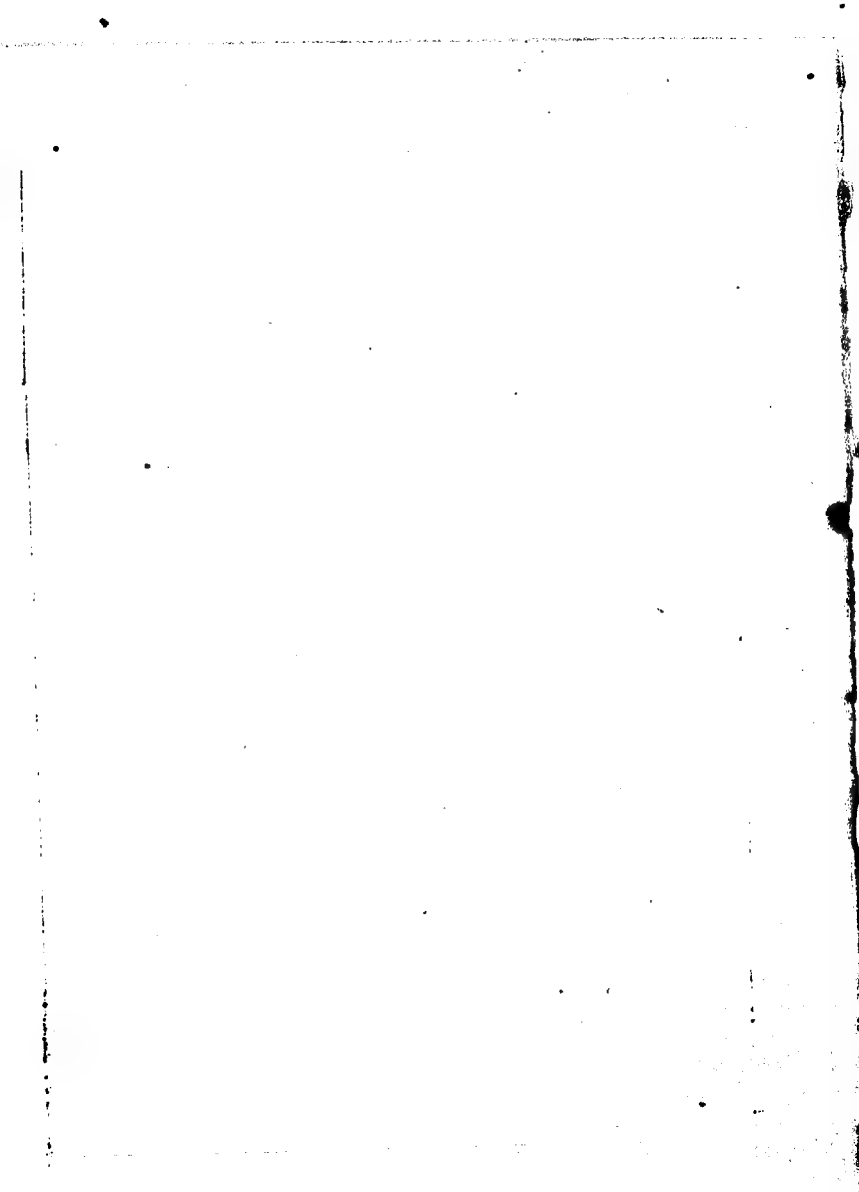
કાંમ ચિત્ શ્વાંમચ દ્રુજેમચ અઇરયાળ્યો પાધએઇળ્યો
જનાની,

શ્વાંમચ દ્રુજેમચ યન્હામિ,

શ્વાંમચ દ્રુજેમચ નિદ્દે,

શ્વાંમચ દ્રુજેમચ નિજૂળરેમ દ્રુજેમચ.

આ 'કશ' યાને કુંડાળાની ક્રિયા પુરી થવા બાદ જે કામ
ને માટે ક્રિયા કરવી હોય તેમાં જણાવેલી રીત મુજબ શરૂઆત-
માં બાજ લઇ ક્રિયા શરૂ કરવી.

શીતળા અથવા ગોવરાંને ટાળવાના બાબમાં.

અગર જે નાનાં બચ્ચાંને અથવા મોટાં માણસને શીતળા અથવા ગોવરૂં આવ્યું હોય તો, આશતાદ ઇજ્જતી યજ્ઞશને, બાજ, આફ્રીગાન પોતાની શક્તી પ્રમાણે એકથી વધુ વખત કરવવા જરૂરી રાખવું. તથા શ્રી આતશબેહેરાંમની દરગાહે ખુશબો ચડાવવી, તથા અરદીબેહેશત અમશાસ્પંદની તથા હોમ ઇજ્જતી ખશનુમન જેટલી પોતાની શુભશ હોય તે પ્રમાણે કરાવવી. અને દરરોજ અરદીબેહેશત યસ્ત તથા મોટી હોમ યસ્ત પઢવી યા પઢાવવી જરૂરી રાખવી.

બચ્ચાંને શસની થવાના બાબમાં.

અગર જે કોઈ બચ્ચાંને શસની થયલી હોય તો, પવિત્રા-પ્રથી પાદીઆબ કુશતી કરી બાજ અરદીબેહેશત અમશાસ્પંદની લઈ, યકીન સાથે શાંત મને ગોલાબ કેશરના પાણીથી નીચલી તાવીજની જે ચીઠી લખા લોખાને ધુપાવી એક બચ્ચાંનાં ગલામાં બાંધવી. અને એક પાણીમાં ઘોળને પાવી.

અને શસની નરમ પડી જાય ત્યાં સુધી દરરોજ એક ચીઠી કરી પાવી.

૧૧	૧૦	૩૧	૧૦
૨૧	૧૧	૧૧	૧૧
૨૧	૦૧	૧૧	૦૧
૧૧	૧૧	૩૧	૧૧

બચું ઘણુંજ રડયા કરતું હોય તેના બાબમાં.

અગરજો કોઈ બચું ઘણુંજ રડયા કરતું હોય તો, પવિ-
ત્રાઈથી પાદીઆળ કુસ્તી કરી બાજ અરદીએહેશત અમશાસ્પંદની
લઈ, યકીન સાથ શાંત મને કેશર, ગોલાબના પાણીનાં નીચલી
તાવીજની જે ચીઠી લખીને તેને લોબાને ધુપાવી એક બચાનાં
ડાખા હાથની બાબુએ બાંધવી, અને બીજી ચીઠી પાણીએ ધોઈ

પાવી. એમ રડવું નરમ પડે ત્યાં સુધી દરરોજ એક ચીડી બનાવી પાવી.

૧૧	૪	૧૩	૧૬
૧૦	૪૩	૧૫	૧૫
૧	૨	૧૫	૫૩
૩૦	૧૩	૩	૫

લોહી પડવું.

અગર જો કોઈ માણસને લોહી પડતું હોય તો તે ઘણીએ તીર રોજને દીને તેસ્તર તીર ઇજદની ઇજશને, દરન્યાજ, આફરીગાન કરાવવું. અને દરરોજ તીર યસ્ત પઢવી જારી રાખવી.

ગાંડ ખીસવાના બાબમાં.

અગર જો કોઈની ગાંડ ખીસેલી હોય તો, પવિત્રાધથી પાદીઆગ કુશતી કરી બાજ અરદીએહેશત અમશાર્પંદની લઇ,

૫૪

યકીન સાથ શાંત મને કેશર ગોલાયના પાણીમાં નીચલી જે તાવીએમાંથી કોઇ પણ એક યા અંને લખી લોયાને ધુપાવી જે ઘણીની ગાંઠ ખીશેલી હોય તેની કમરે બાંધવી. ચઞ્ઞાંના હોક-મથી ગાંઠ પાછી ઢેકાણે આવી જશે.

૫૩	૭૩	૬૫	૮૩	૫
> ૮	૭૨	૩૩	૮૩	૧૬
૮૨	૨૫	૨૩	૨૩	૬૧
૬૩	૧૩	૨૨	૧૧	૫

સાધુસાધુ	સેવક	સેવકસાધુ
સાધુસાધુ	સેવકસાધુ	સેવકસાધુ
સાધુસાધુ	સેવકસાધુ	સેવકસાધુ

શ્રીકૃષ્ણનો મરજ.

અગર જો કાંઈને શ્રીકૃષ્ણનો મરજ થયો હોય તો તે ધણીએ તીર રોજને દીને તેશતર તીર યજ્ઞની ઇજાને, દરિયાજ, આક્રીગાન કરાવવું. અને દરરોજ તીર યજ્ઞ પઢવી જારી રાખવી.

નાખનું દરદ.

અગર જો નાંખ ઉપર કાંઈ દરદ થયું હોય તો મોહોર યજ્ઞની ઇજાને, દરિયાજ તથા આક્રીગાન શક્તી પ્રમાણે કરાવતા રહેવું.

કાનનું દરદ.

અગર જો કાનને કાંઈ દરદ થયું હોય તો સરોશ યજ્ઞની ઇજાને, દરિયાજ, આક્રીગાન શક્તી પ્રમાણે કરાવતા રહેવું. તથા અશોભરદને ખેરાત કરવી. અને દરરોજ સરોશ યજ્ઞ પઢવી જારી રાખવી.

૫૬

મોહડાનું દરદ.

અગર જો મોહડાં ઉપર કાંઈ દરદ થયું હોય તો તીર યજ્ઞની ઇજ્જતને, દર્શનગ્રાજ, આફરીગાન કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ તીરયસ્ત પઢવી જારી રાખવી.

ગરદનનું દરદ.

અગર જો ગરદનને કાંઈ દરદ થયું હોય તો રામ યજ્ઞની ઇજ્જતને, દર્શનગ્રાજ, આફરીગાન કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ રામ યસ્ત પઢવી જારી રાખવી.

હાથનું દરદ.

અગર જો હાથને કાંઈ દરદ થયું હોય તો, આવાં અરદવી-સૂરની ઇજ્જતને, દર્શનગ્રાજ, આફરીગાન કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ આવાં યસ્ત તથા આવાં અરદવીસૂરની નેપાશ પઢવી યા પઢાવવી જારી રાખવી. અને જો પોતાની શક્તી હોય

અને બની શકતું હોય તો એક નવો કુવો જ્યાં જરૂર હોય ત્યાં બંધાવી આપવો. તેમજ બીશમાર શય્યા કુવાને સમરાવી અપાવવો.

શીનાનું દરદ.

અગર શીના ઉપર કાંઈ દરદ થયું હોય તો, હોમ યજ્ઞની ઇજાને, દરિયાજ, આક્રીગાન કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ મોટી હોમ યજ્ઞ પઢવી યા પઢાવવી જરૂરી રાખવી.

ગુઠણનું દરદ.

અગર જો ગુઠણ ઉપર કાંઈ દરદ થયું હોય તો, બહુમન અમશાસ્પંદની ઇજાને, દરિયાજ, આક્રીગાન કરાવતા રહેવું.

દેલનું દરદ.

અગર દેલનું દરદ હોય તો મેહર યજ્ઞની ઇજાને, દરિયાજ, આક્રીગાન કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ મેહર યજ્ઞ પઢાવવી જરૂરી રાખવી.

પીટા તથા હોલેદેલનું દરદ.

અગર જે પીટો હર ઘડી ઉછરી આવતો હોય, અથવા હોલેદેલ થયું હોય તો, તમામ યજ્ઞ અમશાસ્પંદની નષ્ટને ઇજ્જશને, દરન્યાજ, તથા આફરીગાન કરાવતા રહેવું.

ખોવાખમાં ખીધું હોય તેના બાખમાં.

અગર જે કોઇ શખસ ખોવાખમાં ખીધો હોય તો, પવિત્રાધી પાદીઆખ કુશ્તી કરી બાજ અરદીએહેશત અમશાસ્પંદની લઇ, નીચલા કલામો યજ્ઞીન સાથે શાંત મને સાત વખત પઢવા. અને કેશર ગોલાખના પાણીમાં એ નીચલા કલામ એકે કાગળના ટુકડાપર લખી લોખાનની ધુપ દઇને ધાસતી ખાનાર આદમીના હાથની દાખી બાજુએ બાંધવા. અને દીવસના જે વખત એ કલામો પઢવા જરી રાખવા. જે ધાસતી ખાનાર ધણીને પઢતાં ન આવડતું હોય તો કોઇ બીજા ધણીએ એ ક્રીયા કરવી. અને તે વખતે ધાસતી ખાનાર શખસને પવિત્રાધ સાથે પાદીઆખ કુશ્તી કરાવી પઢતી વખતે તે પોતાની પાસે બેસાડવો.

.સુપ્રસન્ન . સુસદૃશ . સદાસુખસુખ . સુસુખસુખ
 .સદાસુખ . સુસદૃશ . સુસુખસુખ
 .સુસુખ . સુસદૃશ . સુસુખસુખ
 .સુસુખ . સુસદૃશ . સુસુખસુખ
 .સુસુખ . સુસદૃશ . સુસુખસુખ

હિષસત્ અચિરતહયા દેમાને મનઃધૃષ્ટા,
 અધૃષ્ટેઉશ્ મરેખતારો અહયા,
 યએચા મજ્જા જગેરજત્ કામે,
 શ્વહયા માંથ્રાનો દૂતેમ્ ચે-ધશ
 પાત્ દરેસાત્ અપહ્યા.

ઉપાય બીજો.

અગર જીને કોઈ શખસ ખોવાય એવો ડરામણો જોય કે
 તેથી તેનું દીન દેહેશન ભરેલું થયું હોય તો, શાહ ફરેહુનની
 નહઅતે અરદાફરઅશની ઇજાને, દરનખાજ, આફરીગાન કરાવવું.
 યજ્ઞદાંતા હોકમથી દેહેશન મરી જશે.

હરેક જાતનો આજર દુર કરવાના આખમાં.

પવિત્રાધથી પાદીઆખ કુશ્તી કરી સરોશ ધજદની આજ
લઇ, યકીન સાથ શાંત મને, હરેક આજર ઉપર નીચલા કલામે
સાત વખત, સહવાર, સાંજ અને બપોર એમ ત્રણ વખત દર
રોજ પઢવા જારી રાખે તો યજ્ઞદાનાં હોકમથી, આજર દૂર થાય.

મુસલમાનના આજર દૂર કરવાની રીત.

આજર દૂર કરવાની રીત.

આજર દૂર કરવાની રીત.

આજર દૂર કરવાની રીત.

આજર દૂર કરવાની રીત.

આજર દૂર કરવાની રીત.

આજર દૂર કરવાની રીત.

આજર દૂર કરવાની રીત.

આજર દૂર કરવાની રીત.

આજર દૂર કરવાની રીત.

અમેરેતાતસ્યા હયત્ વાઓ અકા મનંધ્હા.
 યે'ગ્ દ્યએવે'ગ્ અકસ્યા મધન્યુશ્
 અકા ધ્યઓથનેમ્ વચંધ્હા યા
 ક્રચિનસ્ દ્રેગ્વન્તેમ્ ક્ષયો.
 પોઉરૂ-અઓનાઓ ઓનાક્તા યાઇશ્
 સાવયેઇતી યેજ્ તાઇશ્ અથા
 હાતા-મરાને અહુરા વહિસ્તા
 વોઇસ્તા મનંધ્હા
 ઇવહ્મી વી મજ્ઞ્હા ક્ષત્રોઇ
 અપાઇયા સે'ગ્હો વીદાંમ.

જાદુ, પક્ષીદી, તથા ભુત બલા ટાળવાના આખમાં.

અગર જો કોઇને જાદુ કીધું હોય, યા પક્ષીદી તથા ભુત
 બલાનું વળગાન હોય તો, પવિત્રાઇથી પાદીઆખ કુશતી કરી
 અરદીએહેશત અમશાસ્પંદની બાજ લઇ, યકીન સાથ શાંત મને
 નીચલા કલામોં સાત વખત, સહવાર, બપોર સાંજ, એમ ત્રણ
 વખત દરરોજ તેની આગળ પઢવા જરૂરી રાખવા. અને શર-
 આતમાં નીચલા કલામો સાત વખત પઢી રહેતાં એ કલામો

કેશર ગોલાખના પાણીએ એક કાગળના ટુકડાપર લખી લોખાને ધુપાવીને તેના દાખા હાથની ખાભુએ બાંધવા. યજ્ઞદાંતાં હોકમથી થોડા વખતમાં બલા દુર થઈ જશે.

۱. ۲. ۳. ۴. ۵. ۶. ۷. ۸. ۹. ۱۰.
 ۱۱. ۱۲. ۱۳. ۱۴. ۱۵. ۱۶. ۱۷. ۱۸. ۱۹. ۲۰.
 ۲۱. ۲۲. ۲۳. ۲۴. ۲۵. ۲۶. ۲۷. ۲۸. ۲۹. ۳۰.
 ۳۱. ۳۲. ۳۳. ۳۴. ۳۵. ۳۶. ۳۷. ۳۸. ۳۹. ۴۰.
 ۴۱. ۴۲. ۴۳. ۴۴. ۴۵. ۴۶. ۴۷. ۴۸. ۴۹. ۵۰.
 ۵۱. ۵۲. ۵۳. ۵۴. ۵۵. ۵۶. ۵۷. ۵۸. ۵۹. ۶۰.
 ۶۱. ۶۲. ۶۳. ۶۴. ۶۵. ۶۶. ۶۷. ۶۸. ۶۹. ۷۰.
 ۷۱. ۷۲. ۷۳. ۷۴. ۷۵. ۷۶. ۷۷. ۷۸. ۷۹. ۸۰.
 ۸۱. ۸۲. ۸۳. ۸۴. ۸۵. ۸۶. ۸۷. ۸۸. ۸۹. ۹۰.
 ۹۱. ۹۲. ۹۳. ۹۴. ۹۵. ۹۶. ۹۷. ۹۸. ۹۹. ۱۰۰.

અખ્યાયા ખુએતુશ યાસત્
 અહ્યા વેરેજેનેમ્ મત્ અધરયસા,
 અહ્યા દએવા; મહી મનોધ
 અહુરહ્યા, ઉર્વાજેમા મંજ્ઞહાઓ;
 ઇવોધ દૂતાઓધૂહો આઓધૂહામા;
 તેંગ્ દારયો યોધ વાઓ દધણિષેન્તી.
 અએધખ્યો મજ્ઞહાઓ અહુરે.
 સારેમ્નો વોહૂ મનંધૂહા
 ક્ષત્રાત્ હયા પધતી-અઓત્
 અષા હુશ-હખા ખેન્વાતા;
 રપેન્તાંમ્ વે આર્મધતીમ્
 વંધઉહીમ્ વરેમધદી; હા-ને અંધૂહત્.

ઉપાય ખીજો.

પવિત્રાધ્યા પાદીઆખ કુશ્તી કરી બાજ અરદીખેહેશત
 અમશારપંદની લધ, યકીન સાથ શાંત મને નીચલી નેરંગ ઝાડો
 પીછી કરતાં સાત વખત પઢવી. અને બાજ મુકી છેલ્લાં
 અરદીખેહેશત યસ્ત પઢીને એ નેરંગની એક ચીઠી કેશર ગોલ-

કુલ્ બલા દરે શવદ્, ઓ દીવ્ ઓ દરજ્ ઓ પરી
ઓ કર્તાર્ ઓ સેહેરાન્, ઓ બાદ અખતહેદ્ અખત
દરદે શેકમ્ હરેત્ અન્દામ્, બલલે શયતાન્ ઓ ખાતર્
પરીશાન્, ઓ બલલે દેમાઘ્ શયતાન્ ખાતર્ પરીશાન્ બાદ;
ઓ દર નજર્ બર્વીજન્ તા દીદને નવશત્ ઓ માનન્દ
હમ્ચનીન્ બલા દરે શવદ્. અષઓને અષેમ્ વોહૂ (૧)

ઉપાય ત્રીજો.

પનિત્રાધથી પાદીઆબ કુશતી કરી, ઉનના સુતરના દોરાના
તરાગ સાત લઈ સાથે મેળવી ધણીજ પાકીથી આખી અરદી-
બેહેશત યશ્ત પઢી જવી. અને ત્યાર બાદ અરદીબેહેશત
અમશારપંદની બાજ લઈ, યકીન સાથ શાંત મને નીચલી
નેરંગ ૭ વાર પઢતાં સાત ગાંઠવાળી (એટલે કે એક વખત પઢી
રહ્યા કે એક ગાંઠ વાળવો એમ સાત વખત પઢતાં સાત ગાંઠ-
વાળવાના છે) લોખાને ધુપાવી દાખી બાબુએ બાંધવું. ખોદાના
હોકમથી જાદુની અસર દરે થતી જશે.

દાદારે જેહાંદાર તવાંના ઓ દાના, ઓ પર્વતાર
ઓ આફરીદેગાર, ઓ કેરફેહગર ઓ અવજશીદાર.

અહેરેમન્ હીચ્, નાદાંન્, ઓ નતવાંનદ્ બ હીચ્ ચીજ્
 નશહેદ્. અહુરમજ્દ હાદારી, અહેરેમન્ મરોચીનીદારી.
 હાદાર પાક્, અહેરેમન્ નાપાક્; અહેરેમન્ ખાક્ શવદ્,
 અહેરેમન્ દર શવદ્, અહેરેમન્ દરે શવદ્, અહેરેમન્
 શેકસ્તેહ. શવદ્, અહેરેમન્ હલાક્ શવદ્. અવ્વલ્ દીન્
 જરથુસ્તી પાક્; અહુરમજ્દ બુલ્દ કવી, બેહ્, અવગ્નૂની.
 અષઓને અષેમ્વોહૂ (૧).

ઉપાય ૪ થો.

પવિત્રાષ્ઠી પાદીઆબ કુસ્તી કરી અરદીબેહેશત અમશા-
 રપંદની બાજ લઇ, નીચલી નેરંગ ઝાડો પીછી કરતાં સાત વખત
 પઢવી. આ વખતે સાથે બોયની ધુપ પણ કરવી. એમ
 દીવસના ત્રણ વખત સહવાર, બપોર, સાંજ, દરરોજ એની
 અસર તદન તુટે નહીં અને બલા દરે થાય નહીં ત્યાં સુધી હુશી-
 આરી સાથે ઘણીજ પાકીથી પઢવાનું જારી રાખવું.

કુ શેકનમ્, ઓ વાએનુમ્, ઓ નેજૂર કુનમ્
 કાદબુદે શુમા હીવાંન્, ઓ દરૂગાંન્ ઓ જાદુઆંન્,

ઓ પરીઆન, પ હોમ વ બર્સમ્, વ દીને
રાસ્ત્ વ દોરોસ્ત્ વેહ્, કે દાદાર અહુરમજ્દ
ઓઓ મન્ આશીદ્ અપઓને અપેમ્ વોદ્ (૧)

ઉપર જણાવેલા ચારે ઉપાયો અજમાવતી વખતે જો સાથે સાથે
હોમ યજ્ઞની ધજશને, દરનબાજ, આફરીગાન શાહ સ્યાવક્ષની
નધયતે ધળવવાનું શકતી પ્રેમાણે ચાલુ રાખવામાં આવે તો,
જરૂર થોડા વખતમાજ ફેર માલમ પડી આવશે.

**જન, પરી, તથા ખવીશનો આશેળ
તોડવાના બાબમાં.**

અગર જો હરેક કોઇને કોઇએ જાદુ કીધું હોય, અથવા
હરેક કોઇને જન, પરી તથા ખવીશનો આશેળ પોહોંચ્યો હોય
તો, હોમ યજ્ઞની ધજશને, દરનબાજ, આફરીગાન શાહ સ્યાવ-
ક્ષની નધયતે કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ મોટી હોમ ધયસ્ત
પઢવી જારી રાખવી.

કોઇ પણ જાતની બલા દફે કરવાના બાબમાં.

પવિત્રાધથી પાદીઆળ કુરતી કરી શરોશની બાજ લઇ,
યકીન સાથે શાંત મને નીચલા કલામો સાત વખત પઢવા. એમ

વીવંધુહુષો સાવી ચિમસચીત્
 ચે મખ્યેંગ ચિક્ષુષો અદ્વાકેંગ
 ગાઉશ ખગા ખારેમ્નો.
 અએષામચીત્ આ અદ્વી શ્વદ્વી.
 મજ્જદા વીચિત્રોઘ અઘંપી.
 હુશ-સસ્તિશ સ્વવાઓ મોરેન્દત્, હ્વો
 જ્યાતેઉશ સેંગહુનાઘશ પ્રતૂમ;
 અપો મા ઇશ્તીમ્ અપયન્તા ઘેરેખ્યામ્
 હાઘંતીમ્ વંધુહુઉશ મનંધુહો.
 તા ઉખધા મન્યેઉશ મદ્યા મજ્જદા.
 અષાઘ્યા યૂખમઘ્યા ગેરેજે.
 હ્વો મા-ના.

ખરવસતર તોડવાના બાબમાં.

પવિત્રાઘથી પાદીઆખ કુરતી કરી બેહેરામ યજ્ઞદત્તી બાજ*
 લઘ, યજ્ઞીન સાથ શાંત મને નીચલી નેરંગ સાત વખત ઝાડો
 પીછી કરતાં દીવસના બે ત્રણ વખત પઢવી જારી રાખવી.

* બાજ બેહેરામ યજ્ઞદત્તી :—

“ક્ષત્યોઘ અહુરહે મજ્જદાઓ. અષેમ્ વોહ્ (૧).

પનામે યજ્ઞદાન્ અહુરમજ્જદ ખોદાએ અવજ્ઞની, ગોરજે ખોરજે

પ નામે યજ્ઞદ, પ નામે નીવ ફરીડુન,
 ણસ્તેહોમ્. હપતરંગ સમાન, મેઆરેનીલીન,
 સસતેન હપત ણસ્તેહોમ્, ઓયમ ણસ્તેહોમ્.
 જેરદ્દા ખરવસતરાંન, જાદુધ ણસ્તેહોમ્,
 ણસ્તેહોમ્. હપતેરેશમાન અષોને અષેમ્ વોહૂ (૧)

મરકી ટાળવાના બાબમાં.

અગર હરેક જગ્યાએ મરકી ચાલતી હોય તો હોમ યજ્ઞ-
 દની ખશનુંમનથી શાહ ફરેડુનની નધપતે ઇજાશને, દરનખાજ,

અવળયાદ; બેહેશંમ્ યજ્ઞદ પીરોજગર દુરમનૂ-જદાર, અમહે
 હુતાસ્તહે બેરસાદ. અજ હમા ગુનાઈ પતેલ પશેમાનુમ્; અજ
 હર્વસ્તીન્ દુરમત દુળાખત દુજવરસ્ત, મેમ્ પ ગેતી મનીદ્,
 ઓએમ્ ગોફૂ, ઓએમ્ કદ્, ઓએમ્ જસ્ત, ઓએમ્ ખૂન્ ખૂદ્
 એસ્તેદ્. અજ આન્ ગુનાઈ મનરની ગવરની કુનરની તની
 રવાની ગેતી મીનોઆની, ઓએ અવાજશ પશેમાન પ સે ગવરની
 પ પતેલ હોમ્. ફનઓઝ અહુરહે મજદાઓ, તરોધદીતે અંધરહે મધ-
 ન્યેઉશ; હધયાવરરતાંમ્ ભાત્ વરના ફેરપાતેમેમ્. સ્તઓમિ.
 અષેમ્ વોહૂ (૩)

ફવરાને મજદયસ્નો જરથુશત્રિશ વીદએવો અહુર-તકએવો
 (જે ગેહ હોય તે પહે) ફસસ્તયએય, વરેઝદહે અહુરધાતહે
 વનધનૂત્યાઓસૂય ઉપરતાતો, ફનઓઝ યરનાધય વક્ષાધય

આફરીગાન કરાવવું. તથા જરી રાખવું અને દરરોજ મોટી હોમ યસ્ત પઢવી જરી રખાવવી. યજ્ઞદાંતા હોકમથી મરકી દેડે થઇ જશે.

હુપીઆં દરદ રાખવાના બાબમાં

અગર જો કાંઈ હુપું દરદ હોય કે જોને હકીમ તથા તખીય પીછાની નહી શકે, અથવા મનમાં અદેશો હોય કે તેથી

દનઓપ્રાધય કસરતયએય, યથા અહ્લ વઘરયો જઓતા કા મે મૂતે, અથા રતુશ અપાત્તયિત્ હય કા અપવ વીધવાઓ મઓત્. (હયાં સુધી પઢી રહયા કે બેહેરામ ઇન્દની બાજ બીધેલી કેહેવાય. અને બાજ બીધા પછી ઉપર જણાવેલી નેરંગ પઢી રહયા પછી બાજ પાછી મુકવી :—

(બાજમાં પઢે) અહુરમજદ યોહાએ, અવળૂનીએ મરદુમ, મરદુમ સર્દગાંન્, હમા સર્દગાન્, હમબાયસ્તે વેહાંન્, ઓએમ બેહેલીન્ માંજદયસ્તાન્ આગહી આસ્તવાની નેકી રસાનદ્; અએદૂન્ બાદ્. (પ્રગુહ પઢે) યથા અહ્લ વઘરયો (૨) યસ્નેમય વહમેમય અઓન્સય જવરેય આફ્રીનામિ, વેરેઘ્રદે અહુરધાતહે વનઇન્-ત્યાઓસય ઇપરતાતો. અપેમ વોહ્ (૧)—અહુમાઇ રઓશય; હજં ધ્રેમ; જસ મે અવંધુહે મજદ; કેરફેહ મોજદ્.

તે દુખ બીજા આગળ બોલી ન શકાય, તે દુખ ઠાળવા સાર
અરદાફરોહશની યજ્ઞશને ઇજ્ઞવી, ગોશ યજ્ઞદની ખશનુમનથી
યજ્ઞશને, દરનખાજ, આફરીગાન કરાવવું.

ગમ તથા દલગીરી દુર કરવાના બાબમાં.

હરેક પ્રકારનો ગમ તથા દલગીરી પેદા થાય તે દુર કર-
વાને આવાં યજ્ઞદની યજ્ઞશને, દરનખાજ, આફરીગાન કરાવવું.
અને દરરોજ આવાંઅરદવીસૂરની નીઆએશ તથા યસ્ત પઢવી
જરી રાખવી.

દુશમનને નેહિશત કરવાના બાબમાં.

પવિત્રાઇથી પાદીઆખ કુસ્તી કરી અરદીએહિશત
અમશાસ્પંદની બાજ લઇ, યકીન સાથ શાંત મને નીચલા
કલામ સાત વખત દરરોજ દીવસના બે વખત પઢવા
જરી રાખવા. ખોદાના હોકમથી તે પોતાના દુશમનને દુર
કરી શકશે.

ઉપાય બીજો.

પવિત્રાધથી પાદીઆગ કુસ્તી કરી ચરદી બેહેશત અમશા-
રપંદની બાજ લઇ, ચક્રીન સાથ શાંત મને નીચલા કલામ સાત
વખત દરરોજ બે ત્રણ વખત પઢવા જારી રાખવા. ખોદાના
હોકમથી તે પોતાના દુશ્મનને દુર કરી શકશે.

સુભગ્યમ્ . મુખમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ .

સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ .

સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ .

સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ .

સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ . સુભગ્યમ્ .

હીપસત્ અચિસ્તદ્યા દેમાને મનંધ્રહા,

અંધહેઉશ્ મરેખતારો અદ્યા,

યએચા મજ્જા જીગેરેજત્ કામે,

થવદ્યા માંધાનો દૂતેમ્ ચે-ધશ્

પાત્ દરેસાત્ અવદ્યા.

ચોપગાં હેવાનોની વરધી થવાના બાબમાં.

ચોપગાં હેવાનોની વરધી થવા સારૂ ગોશ્વ યજ્ઞની ખશનુ-
મને ધજ્જશે, દરન્યાજ, આશ્રીગાન પોતાની શક્તી પ્રમાણે
કરાવતા રહેવું.

ધારેલાં કામની કૃતેહમંદી ચાહવાના બાબમાં.

પવિત્રાધથી પાદીઆગ કુસ્તી કરી અરદીએહશત અમશા-
સ્પંદની યાજ સહ, યજ્ઞીન સાથ શાંત મને નીચલી નેરંગ સાત
વખત પઢવી. એમ દરરોજ દીવસના બે યા ત્રણ વખત પઢવી.
ખોદાના હોકમથી થોડાજ વખતમાં તે કૃતેહમંદ પામશે.

“નામે અહુરમઝ્દ, ૫ નામે નીવ ખોરેહ્ ફરીડુન્, ફરીડુન્
આથવ્યાન્. ૫ નામે વનંત સેતારે, ૫ નામે સતવેસ સેતારે,
૫ નામે વેસતર સેતારે, ૫ નામે હૃતરંગ સેતારે, ૫ નામે
વજરે હની હુખત. અવરે એકમ આરેદેવાન દાદે ચેતદ
અમહે હુતાસ્તહે હુરઓધહે, વેરેશ્વરહે અહુરધાતહે, વન-

ઇનત્યાઓસૂચ ઉપરતાતો, અએફ્ફન્ બાદ. ખુબ્ બાદ.
અએફ્ફન્ બાદ. હુજશને હુનેશાન્ બાદ. અએફ્ફન્ બાદ.
અષઓને અષેમ્ વોહૂ (૧)

હરએક પ્રકારની નેક હાજત બર લાવવાનાં બાબમા.

હરેક પ્રકારની નેક હાજત બર લાવવાને માટે ખરાં દીલ
અને યકીનથી દહમ યજદની ઇજશને, દરનબાજ, આફરીગાન
કરાવતા રહેવું. જેથી ખોદાના હોકમથી પોતાના કામમાં
ફતેહમાંદી પામશે.

કેટલાંએક કામની સલામતી ચાહવાના બાબમાં.

અગર કોઇ શખસ સફર ગયો હોય, અથવા હરેક ચીજ
વેચવાનો વંધો કીધો હોય, અથવા હરેક જણસ આંવવાની વકી
હોય, અથવા કોઇ સફરમાં ફરી પડ્યો હોય, અથવા બંદીખાને
પડ્યો હોય, એટલી ચીજની સલામતીને માટે, પોતાની સાફ

નધયત રાખવી કે સરવે સલામત પોહતાથી વીક્ર તથા અશેસખે-
દની નધયતે ગોશ યજ્ઞદની ઇજ્ઞને, દરન્યાજ, આદ્રીગાન
ઇજ્ઞવશ. તો યજ્ઞદાના હોકમથી જરૂર તે ફતેહમંદી મેળવશે.

હરેક નવું કામ શરૂ કરવાના બાબમાં.

અગર કોઇ શખસ હરેક નવાં કામની શરૂઆત કરવા
માંગે, અથવા ધર અથવા વાડીની ઇમારત બાંધવા માંગે, અથવા
વાહાણુ બાંધવા માંગે તો પ્રથમ હપતન અમશાર્પદની ઇજ્ઞને
દરન્યાજ, આદ્રીગાન કરાવવું. તથા ગયોમરદ તથા શાહ
જમશેદને નામે ઇજ્ઞને, દરન્યાજ, આદ્રીગાન કરાવવું.

મુશકેલ કામની આશાન થવાના બાબમાં.

અગર કોઇ ભલી દીનના બેહેદીનને એવું મુશકેલ કામ
આવી પડ્યું હોય કે તેથી તેની આબરૂને ઘોકા લાગતો હોય તો
તે વેળા શાહ આગ્રેશરને નામે આશતાદ યજ્ઞ તથા બેહેરામ
યજ્ઞદની ઇજ્ઞને, દરન્યાજ, આદ્રીગાન કરાવવું. તથા શ્રી આ-
તશ બેહેરામની દરગાહમાં ખુશબોઇ મોકલવી. બોદાના હોકમથી
પોતાના મુશકેલ કામની આશાન થશે.

ગેરેલો આ હોઈયવે ની
 કાવચસૂચીત્ પ્રતૂશ ની કદત્
 વરેચાઈ હીચા ક્રધદિવા
 યા મળ્યા અચિશ્તા દન્તો,
 વક્ષેન્તે હયેવો-ભૂશ્તા, વંધ્હેઉશ
 સીજ્ધમ્ના મનંધ્હે ;
 મજ્જાઓ અહુરહ્યા પ્રતેઉશ
 નસ્યન્તો અવાઅત્ચા.
 તા હેએનઓતા મપીમ્ હુજ્યાતોઈશ.

રાજ દરબારે યુજ્જેરગી ચાહવાના બાખમા.

પવિત્રાઈથી પાદીઆખ કુશ્તી કરી દાદાર અહુરમજ્જની
 બાજ* લઈ, યકીન સાથ શાંત મને નીચલા કલામો સાત વખત

* બાજ દાદાર અહુરમજ્જની :—

“દનઓમ્, અહુરહે મજ્જાઓ અપેમ્ વોહ્ (૧).

પ નામે યજ્ઞદાંન્ અહુરમજ્જ બોદાઓ અવળૂની, ગોરજે
 બોરેહ્ અવળ્યાહ્. દાદાર અહુરમજ્જ રયોમંદ્ બોરેહ્મંદ્ મીનો-
 આંન્ મીનો બેરેતુમ્ બેરસાહ્.

સહવાર, સાંજ, દરરોજ પઢવાના જારી રાખે તો, ખોદાના હોકમથી રાજ દરબારે યુગ્મેરગી પામે.

૫૫૫૫૫ ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬
 ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬
 ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬
 ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬
 ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬
 ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬
 ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬ ૬૬૬૬૬૬૬

વીદ્યાંમ્ અએષાંમ્ અએનંદ્રહામ્ નએચીત્
 વીદ્યાએ અએએએ હાદ્રેયા

અજ હમા ગુનાઈ પતેત્ પશેમાનુમ્; અજ હવંસ્તીન્
 દુશ્મત્ દુનૂપ્ત દુનૂવરશ્ત, મેમ્ પ ગેતી મનીદ્, એએમ્ ગોદ્ત,
 એએમ્ કરદ્, એએમ્ જસ્ત્, એએમ્ ખૂન્ બૂદ્ એસ્તેદ્. અજ
 આંન્ ગુનાઈ મનશ્ની ગવશ્ની કુનશ્ની તની રવાની ગેતી મીનો-
 આંની, એએ અવાખ્શ પશેમાન્ પસે ગવશ્ની પ પતેત્ હોમ.

યા જોયા સેંગુહધતે યાઇશ
 સાવી ખુએના અયધ્હા
 યએવાંમ તૂ અહુરા ઇરિખ્તેમ
 મજ્હા વએદિશ્તો અહી.
 અએવાંમ અએનધ્હામ.

હાકેમ તથા સરદારની મેહુરખાની ચાહવાના બાબમા.

હાકેમ તથા સરદારની ખેદમતમાં રહેલો ધણી પોતાના
 સરદારની મેહુરખાની ચાહવા માંગતો હોય તો, અરદાબામખોશ

દેનઓઝ અહુરહે મજ્હાઓ, તરોઇદીતે અંધરહે મધન્યેઉશ; હધધ્યા-
 વરશતાંમ હાત્ વરના ફેરશેતેમેમ. સ્તઓમિ. અષેમ; અષેમ વોફ્ (૧)

ફરેતુયે હુમતોઇખ્યસ્યા હુખ્તોઇખ્યસ્યા હુવરશ્તોઇખ્યસ્યા,
 માંશ્વોઇખ્યસ્યા વખેશ્વોઇખ્યસ્યા વરશ્ત્વોઇખ્યસ્યા. અધખિ-
 ગઈરયા ઇધથે વીરપા હુમતાયા હુખ્તાયા હુવરશ્તાયા. પધતિરિચ્યા
 ઇધથે વીરપા હુશ્મતાયા હુખ્તાયા હુવરશ્તાયા. ફેરા વે રાહી,
 અમેષા રપેન્તા, યસ્નેમયા વહમેમયા, ફેરા મનધ્હા, ફેરા
 વચધ્હા, ફેરા ખ્યઓયના, ફેરા અંધ્હાઓયા, ફેરા તન્વસ્યીત
 ખખ્યાઓ ઉસ્તનેમ. સ્તઓમિ અષેમ. અષેમ વોફ્ (૩)

તથા ખશેસ બેદની નષ્ટયતે ઇજ્જાને, દરનખાજ, આફરીગાન
અશો 'ફરોહરતુ' કરાવવું. ખોદાના હોઠમથી ધારેલાં કામમાં
ફતેહ પામશે.

હાકેમ દીવાનના કામમાં ફતેહમંદી મેળવવાના બાબમાં.

અગર જો હાકેમ દીવાનના કામમાં ફતેહમંદી મેળવવી
હોય તો, પવિત્રાઇથી પાદીઆબ કુસ્તી કરી દાદાર અહુરમજદની
બાજ લઇ, યજ્ઞીન સાથે શાંત મને નીચલા કલામ સાત વખત

ફવરાને મજદયસ્તો જરથુશ્ત્રિશ વીદ્યેવો અહુર-તકએષો
(જે ગેહ હોય તે પઢે) ફસસ્તયએચ. અહુરહે મજદાઓ રએ-
વતો ખરેનંધુહહતો, દનઓથ યરનાઇચ વદ્દાઇચ દનઓથાઇચ
ફસસ્તયએચ, યથા અહૂ વઇરયો જઓતા ફા મે ઝૂતે, અથા
રતુશ અષાત્યિત્ હચ ફા અપવ વીધ્વાઓ ઝઓત્. (હયાં
સુધી પઢી રહ્યા કે દાદાર અહુરમજદની બાજ લીધેલી
કેહેવાય. અને બાજ લીધા પછી ઉપર જણાવેલા કલામો પઢવા.
અને એવી રીતે પઢી રહ્યા પછી ઉપલી બાજ પાછી ટુકવી :—

(બાજમાં પઢે) અહુરમજદ ખોદાએ, અવળનીએ મરદુમ,
મરદુમ સર્દગાન્, હમા સર્દગાન્, હમખાયસ્તે વેહાન્, ઓએમ

દરરોજ સહવાર, સાંજ, પઢવા જારી રાખવા. ખોદાના હોકમથી
પોતાના કામમાં ફતેહ મેળવશે.

•૬૮૫૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫
•૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫
•૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫
•૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫
•૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫
•૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫
•૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫ •૬૬૭૫૫૫

બેહેરીન માંજ હયરનાન આગહી આસ્તવાની નેકી રસાનદ; અએદ્દન
બાદ. (પ્રગટ પઠે) યથા અહ વહરયો (૨) યરનેમય વહમેમય
અએજસય જવરેય આક્રીનામિ, અહુરહે મજદાઓ રએવતો ખરે.
નં ધહહતો. અષેમ વોહ (૧).

વીઢાંમ્ અએધાંમ્ અએન'ધ્ઢામ્ નએચીત્
 વીઢાઓ અઓએઢ હાઢ્રોયા
 યા એયા સેંગ્હધતે યાધશ્
 સ્ત્રાવી ખએના અય'ધ્ઢા
 યએધાંમ્ ત્ અહુરા ધરિખ્તેમ્
 મજ્ઢા વએદિશ્તો અહી.
 અએધાંમ્ અએન'ધ્ઢાંમ્.

હાકેમનો જુલમ યાગવાના બાબમાં.

અગર હાકેમ જુલમગાર, અને અતીશય જુલમ કરતો
 હોય, અને તેનાથી રૂયતને ત્રાશ હોય તો, અશો ફરોહરો તથા
 ફરેદુનની નહયતે ઇજાને, દરનખાજ, આફરીયાન કરાવવાનું
 બરી રાખવું.

અદાવતના કરનાર શત્રુને ટાળવાના બાબમાં.

અદાવતના કરનાર શત્રુને ટાળવાને માટે પોતાની ગુંજશ પ્રમાણે બેહેરામ યજ્ઞની ધજશને, દરનખાજ, આફરીગાન કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ બેહેરામ યજ્ઞ પઢવી જારી રાખવી.

પોતાનું તથા પોતાના ફરજ'દોનું સુખ તથા તંદરોસ્તી ચાહવાના બાબમાં.

અગર જો પોતાનું તથા પોતાના ફરજ'દોનું સુખ તથા તંદરોસ્તી ચાહવી હોય તો, પવિત્રાધથી પાદીઆબ કુશ્તી કરી અરદીબેહેશત અમશાસ્પંદની બાજ લઇ, યકીન સાથે શાંત મને નીચલા કલામો સાત વખત દરરોજ સહવાર સાંજ પઢવા જારી રાખવી.

•
 ૧. ૨. ૩. ૪. ૫. ૬. ૭. ૮. ૯. ૧૦. ૧૧. ૧૨. ૧૩. ૧૪. ૧૫. ૧૬. ૧૭. ૧૮. ૧૯. ૨૦. ૨૧. ૨૨. ૨૩. ૨૪. ૨૫. ૨૬. ૨૭. ૨૮. ૨૯. ૩૦.

યસ્થા વાઓ મશ્ચ યજ્ઞંતે
 દ્રુજસ્થા પદરિમનોઘસ્થા;
 ધ્યઓમાંમ્ અધંપી દધંભિતાના
 યાઘશ્ચ અસૂદ્ધમ્ બૂમ્યાઓ હસંધથે.

ઉપાય બીજો.

પોતાની તથા પોતાના ફરજંદની તંદરોસ્તી આહવાના
 બાબમાં ઉપર જલુબ્યા પ્રમાણે પવિત્રાધથી પાકીઆબ કુસ્તી
 કરી બેહેરામ યજ્ઞંદની બાજ લાઇ, યકીન સાથ શાંત મને,
 નીચલી નેરંગ સાત વખત દર રોજ સહવાર સાંજ પઢવી જારી
 રાખવી.

નામે અહુરમજ્દ, ૫ નામે નીવ્ બોરેહ્ કરીહુન્, કરીહુન્
 આથવ્યાંનૂ. બોરશેહ્ અઉર્વદ્-અસ્પ્ યજ્ઞંદાંત. હવરે-
 ક્ષએતેમ્ અમેષેમ્ રએમ્ અઉર્વત્-અસ્પેમ્ યજ્ઞમધદે.
 તિશ્ત્રીમ્ દ્રવો-અબ્મનેમ્ યજ્ઞમધદે.

(જેનાં નામથી પઢવું હોય તેનું નામ અહીયાં પઢવું. ક્ષાનરા ક્ષાનરા.)

વળરનીરોએ ખોરેહ્ ફરીડુન, ફરીડુન આથવ્યાંન. પ
માહે અશેમ્ 'મેળશ્તે હોમ. વળરનીરોએ ખોરેહ્
ફરીડુન, ફરીડુન આથવ્યાંન. વળેએ અવાખશતરાન એ
અવાખશતરાંન તન-દોરોસ્તી ખાદ્, અએહ્ન ખાદ્.
હુજશ્ને હુનેશાન્ ખાદ્. ખુખ્ ખાદ્ અએહ્ન ખાદ્.
અષઓને અષેમ્ વોહૂ (૧).

ઉપાય ત્રીજો.

પોતાની તથા પોતાના ફરજંદની તંદરોસ્તી આહવાના
ખાળમાં, હોમ યજ્ઞદની ધજ્ઞશને, દરનખાજ, આફરીગાન કરાવતા
રહેવું. અને દરરોજ હોમ પસ્ત પઢવી ગરી રાખવી.

ફરજંદની મોરાદ બર આવવાનાં બાબમાં.

અગરજો ફરજંદની મોરાદ ચાહવી હોયતો, આવાં યજ્ઞદની ઇજ્જતને, દરન બાજ, આફરીગાન કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ આવાંબરદવીસૂરની ન્યાએશ તથા યસ્ત પઢવી તથા પદાવવી જારી રાખવી.

ફરજંદો મરણ પામતાં હોય, જીવતાં ન હોય તો તેની તંદરોસ્તી ચાહવાના બાબમાં.

અગર કોઇ શખસને ત્યાં ફરજંદો થતાં હોય અને તે મરી જતાં હોય તો, તેની તંદરોસ્તી ચાહવાને માટે હોમ યજ્ઞદની ઇજ્જતને, દરનબાજ, આફરીગાન કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ મોટી હોમ યસ્ત પઢવી જારી રાખવી.

નબળા ગ્રહોથી ઉત્પન્ન થતા કુળોની સમજ.

ગ્રહો ઉપર ફરેશતાઓનો કાબુ.

ગ્રહોની નબળી અસરને દુર કરવાને પવિત્ર માંથવાણીની
અમતકારીક અસર.

પૃથ્વી અને તેપર વસ્તી માણસ જાતને સાત ગ્રહો અને તેમનાપર અધિકાર ભોગવતા અમશ્વારપંદો સાથે નીકટ સંબંધ છે. આ ગ્રહોથી માણસ જાતની કેટલીક ખાસીયત અને ગુણોપર અસર થાય છે. અને એવી રીતે દરેક માણસના સારા અને નરસા ગ્રહો હોય છે, અને જન્મ રાશી તથા નામ રાશીથી તેના ગ્રહો શોધી કઢાડાય છે. નબળા અથવા નડતા ગ્રહોની સમજ નીચે મુજબ છે :—

નબળા સુર્યનું કુળ.

૧-૨-૪-૫-૭-૮-૯-૧૨ (૮૫કા માંહેલી કુંડળીના ધરો)
એટલામાં સુર્ય જન્મ રાશી તથા નામ રાશીથી હોય તો, શરીરે રોગ વગેરેની પીડા થાય; મન ચિંતાથી ઘેરાયલું રહે, અગ્ની

પેદા કરે અથવા અગ્નીથી દુઃખ ઉભું કરે, વિદેશ વસાવે, અને કાર્યમાં દરેક રીતે હાની પોંદોંચાડે:—આ ગ્રહ ઉપર ખુરશેદ યજ્ઞ અધિકાર ભોગવે છે. તેથી એ ગ્રહની નયણી અસર તોડવાને માટે ખુરશેદ યજ્ઞની તેના રોજ પર યજ્ઞશને, દરન બાજ, આફરીગાન કરાવના રહેવું. અને દરરોજ ખુરશેદ તથા મેહરની નીચાએશ પઢવી જરી રાખવી.

નબળો ચંદ્રનું ફળ.

૪-૫-૮-૯-૧૨ એટલામાં જન્મ તથા નામ રાશીથી ચંદ્રમા હોય તો, ધનની તંગી રાખે, ચોરથી હાની પોંદોંચાડે, અગ્નીથી કાંઈ પીડા કરે, બંદીખાનાનો લય દેખાડે, બીજાઓથી કલેશ કરાવે, અને જીવને અસુખી-અસ્વસ્થ રાખે.

ચંદ્રમાં સારો નરસો (નડતો) પીછાણવાની સમજ નીચે મુજબ છે :

શુદ્ધમાં જન્મ કે નામ રાશીએ ૨-૫ અને ૯ મો ચંદ્રમા હોય તે સારો જાણવો.

વદ્ધમાં જન્મ રાશી અથવા નામ રાશીએ ૨-૫ અને ૯ મો ચંદ્રમા હોય તે નબળો જાણવો.

૯૨

શુદ્ધમાં જન્મ કે નામ રાશીએ ૪-૮ કે ૧૨ મો ચંદ્રમા હોય તે નબળો જાણવો.

વદ્ધમાં જન્મ કે નામ રાશીએ ૪-૮ કે ૧૨ મો ચંદ્રમા હોય તો તે સારો એટલે લાભકારક જાણવો.

આ ગ્રહ ઉપર મોહોર યજ્ઞ અધિકાર ભોગવે છે. તેના રોજપર ધજશને, દરન્યાજ, આફરીગાન કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ માહુખોખતારની નીચાએશ પઢવી જારી રાખવી.

નબળા મંગળનું ફળ.

૧-૨-૪-૫-૭-૮-૯-૧૦-૧૨ એટલામાં જન્મ તથા નામ રાશીથી મંગળ હોય તો, શરીરે પીડા રાખે, શત્રુનો બચ બતાવે, વિદેશ કહાડે, અને સગાં તથા મીત્રોમાં વીરોધ ઉત્પન્ન કરાવે:—આ ગ્રહ ઉપર ખેહેરામ યજ્ઞ અધિકાર ભોગવે છે. તેના રોજપર ધજશને, દરન્યાજ, અને આફરીગાન કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ અરદીખેહેસ્ત તથા ખેહેરામ યજ્ઞ પઢવી જારી રાખવી.

નખળા ખુધનું ફળ.

૧-૩-૫-૭-૯-૧૨ એટલામાં જન્મ તથા નામ રાશીથી ખુધ હોય તો, જીવને ઉદાસ રાખે, કલહ કરાવે, ધનનો ક્ષય કરાવે, શત્રુઓ વધારે, અને બાંકુ તથા સગાઓમાં વિરોધ ઉત્પન્ન કરાવે:—આ ગ્રહ ઉપર તીર યજ્ઞ અધિકાર ભોગવે છે. તેના રોજપર ધનશને, દરિનખાજ, અને આફરીગાન કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ ખોરદાદ તથા તેસ્તર તીર યસ્ત પઢવી જરૂરી રાખવી.

નખળા અહસ્પતીનું ફળ.

૧-૩-૪-૬-૮-૧૦-૧૨ એટલામાં જન્મ તથા નામ રાશીથી અહસ્પતી હોય તો, શત્રુને વધારે, મીત્ર સાથે કલેશ કરાવે, અને નાણાંની બીડ ભોગવાવે:—

આ ગ્રહ ઉપર ખુદ દાદાર અહુરમજ્દનો અધિકાર કેહેવાય છે. તેમજ રોજપર ધનશને, દરિનખાજ, આફરીગાન કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ હોરમજ્દ યસ્ત પઢવી જરૂરી રાખવી.

નખળા શુક્રનું ફળ.

૬-૭-૧૦ એટલામાં જન્મ તથા નામ રાશીએ શુક્ર હોય તો, કામકાજની હાની કરે, સ્ત્રી સાથે અણુબનાવ ઉત્પન્ન કરાવે, જીવને સ્ત્રીતાતુર રાખે, શરીરને રોગ વીગેરેથી પીડા કરે, ધારેલાં કામ ધુળ મેળવે, પૈસાથી હાથ બીડમાં રાખે, અને શત્રુઓને વધારે:—આ ગ્રહ ઉપર અમરદાદ અમશાસ્પદ અધિકાર ભોગવે છે. તેના રોજપર ધજશને, દરનખાજ, આફરીગાન કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ મોટી હપતન તથા તીર યસ્ત પઢવી જારી રાખવી.

નખળા શનીનું ફળ.

૧-૨-૪-૫-૭-૮-૯-૧૨ એટલામાં જન્મ તથા નામ રાશીથી શની હોય તો, કુટુંબ પરિવારમાં કલેશ કરાવે, જીવને સ્ત્રીતાતુર રાખે, શત્રુનો લય ઉત્પન્ન કરે, અને નાણાની હાંની કરાવે:—

આ ગ્રહ ઉપર અસફનદારમદ અમશાસ્પદ અધિકાર ભોગવે છે. તેના રોજપર ધજશને, દરનખાજ, આફરીગાન

કરાવતા રહેવું. અને દરરોજ આવાં તથા મોટી હપતન યસ્ત પઢવી જારી રાખવી.

નખળા રાહુનું ફળ.

૨-૪-૫-૭-૮-૧૨ એટલામાં જન્મ તથા નામ રાશીથી રાહુ હોય, તો તે માણસને બધી વાતે ધણું દુઃખ ઉત્પન્ન કરે :—

આ ગ્રહ ઉપર હપતોરંગ યજ્ઞ અધિકાર ભોગવે છે. એની ધજજાને, દરનખાજ, આફરીગાન કરાવતા રહેવું, અને દરરોજ મોટી હપતન યસ્ત પઢવી જારી રાખવી.

વી દઝેવાઈશ અઘાઈશ, અવંઘડૂશ, અનરેતાઈશ,
અકો-દાળીશ સરેમ ઝુયે; હાતાંમ દ્રઝોજિશ્તાઈશ,
હાતાંમ પઝોવિશ્તાઈશ, હાતાંમ અવંઘડૂતેમાઈશ.
વી દઝેવાઈશ, વીદઝેવવત્તીશ વી યાતુશ, વી
યાતુમત્તીશ, વી કહ્યાચીત્ હાતાંમ આતરાઈશ,
વી મનેળીશ, વી વઝેળીશ, વી પ્યઝોથનાઈશ;
વી ચિથ્થાઈશ. વી છ અના સરેમ ઝુયે, યથના
દ્રેગ્વાતા રાંક્ષયન્તા.

ખરાળ, લલાઇ વગરના, સીધે રસ્તે નહી ચાલનારા,
(તથા) ખરાળ જાણનારા દેવો (જેઓ) હયાતી ભોગવનારાઓમાં
ધણાજ જુઠા, હયાતી ભોગવનારાઓમાં ધણાજ ગંધાતા, (અથવા
ધણાજ ખીગડેલા), (તથા) (જેઓ) હયાતી ભોગવનારાઓમાં
ધણાજ પુરા (છે તેઓની) સરદારીને હું કબુલ રાખતો નથી
(અથવા ધિકકારું છું). જે પ્રમાણે જુઠા (તથા) રંજ પોંહોં-
ચાડનારા (માણસો) ની સરદારીને હું ધિકકારું છું, તેજ પ્રમાણે
દેવોની, દેવને લગતાઓની (ઇઆને દેવની રાહે ચાલનારાઓની),
જાદુગરોની, જાદુગરને લગતાઓની, હયાતી ભોગવનારાઓમાંના
કોઇખી પુરા (માણસ) (એ જાધાઓની) સરદારીને (મારાં) મને
કરીને, વચને કરીને, કાંમોએ કરીને (તથા) જાહેર રીતે હું ખરે
ખર ધિકકારું છું.

(ઇજ્જનેનો ૧૨ મો હા.)

કાં એં કાંગા.

પારસીઓમાં દાખલ થયેલી હિંદુ ક્રિયા તથા રસમો.

જરથોશતીઓમાં ચાલતા કેટલાક જુદાની જુદા પરસ્તી રીવાજોનું વર્ણન આ નાના પુસ્તકમાં આપવામાં આવ્યું છે. આ રસમો જોકે હિંદુ છે ખરી, પણ તે હલકી વરણના હિંદુઓની જુતપરસ્તી છે, જે ઉંચી વેદાન્ત હિંદુ ફીલસુફી પણ સ્વીકારતી નથી. આ રીવાજો પાલીને જરથોશતી ધર્મ પાળનારાઓ અહુરમજદની નજરમાં કેવા ગુનેહગાર ઠરે છે તે વીચારવું સહેલ છે. આવી રીતીઓ કામના સારા નામને કલંક લગાડનારી છે. દરેક જરથોશતીઓએ આવા જુતપરસ્તી રીવાજો જો પોતાના કુટુંબમાં યા મીત્ર મંડળમાં જાએજ હોય તો તેમને પોતાની બનતી કાશેશથી લડત ચલાવી જડ-મુળથી કાઢી નખાવાને કાશેશ કરી પુણ્ય હાંસલ કરવું જોઈએ. આ રીવાજો તતકાળ તર્ક કરાવવાને જરથોશતી કુટુંબો સમક્ષ ઉપદેશ કરતા રહેવાની આપણા દસ્તુર દાવરો, ભણેલા એરવદો તેમજ ધર્મ અબ્યાસીઓની ફરજ છે.

દસમાના દિવસ પર થતી વીચીત્ર ક્રિયા.

દસમાને દીવસે જેમ હીંદુઓ મુવાનું ખારમું કરે છે, ત્યારે દશ ખાર દોરીઆ પોતાની કીયામાં લાવે છે તેમ આપણા જરથોસ્તીઓમાં પણ ગુજરાલાની ભોય આગલ તે દીવસે કાઢવાના દોરીઆ ગોઠવી તે ઉપર સુખડના ટીલા કરી, તે વાંસણના ગલામાં કાચુ સુતર વીટાળે છે. અને તે દોરીઆ ઉપર ફેટલી-એક જાતના 'કઠોળ' તથા 'મેજ' નો છુંછો મુકે છે, અને એકાદ દોરીઆમાં "ખીચડી" અને તેમાં "દક્ષણ" તરીકે પૈસા મુકે છે. હવે એ ઉપર જણાવેલી રીતોમાં તથા હીંદુઓની ખારમા તેરમાની કીયામાં કાંઈ તફાવત નથી. એ ચાલ તમામ ખોટી અને જરથોસ્તી દીનની હાંસી કરવા જોગ છે.

ઉપર મુજબ હીંદુઓની રીત જરથોસ્તીઓએ પકડીને રવાનના મુખારક દીવસે તેની આરાધના અને તેને ખુશી કરવાને બદલે ઓર તે રવાનને છુતપરસ્તી જેવો દેખાવ કરી નાખુશ કરે છે. તેમજ હરકોઈ માજદયસનાનો જાણીબુજને પારકા ધર્મનો રવાજ પોતાના ધર્મમાં તથા કુટુંબમાં ચાલુ કરવાથી મીનોષ જેહાનમાં બહેસ્તની જગાથી બેનશીબ રહે છે.

આપણી બલી માજદીયસની દીનના સઘળા ફરમાનોના તરીકા યજ્ઞદાં પરસ્તી છે, માટે સઘળા દીનદાર "જરથોસ્તીઓને સજવાર છે કે પોતાની બરહક દીનના તરીકાથી કોઈપણ રીતનો ઉલટો રીવાજ પકડવો નહી, કેમકે ઉલટો માર્ગ પકડવાથી ગુનાહ લાગે છે.

મુકતાદ માંડવાની ક્રિયા.

ડોસલાં અથવા મુકતાદ માંડવાની ક્રિયા કરવામાં આપણાં લોકો લોઢાંની મારી અથવા આરણીઓ ઉપર પાણીનાં બરેલાં વાસણોની ચાર યા પીલોરકામ ગોઠવી મુકે છે, અને તેની અંદર તરેહ તરેહનાં ફુલ ખોસે છે, તથા એક ખુમચાની અંદર લીલો તથા સુકો મેવો મુકે છે, અને કોઇ કોઇ લોકો મારીના વચલા ભાગમાં જે લોઢાંનું તાક બનાવેલું હોય છે તેને જામે પહેરાવે છે, તથા તેની અંદર સુદરો કુસ્તી મુકે છે. તથા શેરડીના જે કટકા રવાનના હાથ તરીકે અને જે સાંઠા પગ તરીકે એ મારીની સાથે ગોઠવે છે; પછી એ આકારને પવીત્ર કરી ગણે છે. અને તે મધે ગુજરી ગયલાં રવાનોએ મુકામ કીધો હોય એવો તે ઉપર બરોસો લાવે છે, અને પછી તેનો નમસ્કાર કરે છે, અને તે આકારની સનમુખ ઉભાં રહી યા એસીને બંદગી તથા શેતા-યસ કરે છે, આવા આકારથી ડોસલાં માંડવાની એ ચાલ ખરે-ખરે ઘણી અણુદ્રવ્ય, અને જરથોસ્તી દીનનાં ફરમાનથી ઉલટી છે.

જરથોસ્તી મજહબમાં એવું ફરમાવેલું છે કે માણસના હાથથી ઉભાં કરેલા કોઇપણ આકારને આપણે નમવું જોઇએ નહીં. તોપણ આપણા લોકો પોતાના ધરમની બાબદની ના વાકેશીને લીધે ડોસલાંના આકારનો સેજદો કરે છે. અને જ્યારે

તેઓને એ બાબેની કાંઈ મનાઈ કરે છે ત્યારે તેઓ કહે છે કે
 “હમો કાંઈ ડોસલાંતી મારી યા બેહડાંને પગે લાગતાં નથી
 પણ હમો તો ગુજરેલાં અશો ફરોહરોને યાદ કરીને તેઓને
 નમીએ છીએ.”

જરથોસ્તી દીનમાં કાંઈ એવું ફરમાવેલું નથી કે રવા-
 નોની આરાધના આપણે કરવી હોય તો બેહડાં અને મારી માંડી
 નેજ તેની સનમુખ ઉભાં રહીને આરાધના કરવી. જરથોસ્તી
 દીનમાં તો માણસના હાથથી ઉભા કરેલા કાંઈખી આકારને
 કેળવેલો કરવાનું કામ ગુનાહ ભરેલું ઠેકવ્યું છે.

હવે જરથોસ્તીઓએ જાણવું જોઈએ કે પુલ પાણીને એકજ
 વાસણમાં ભરવું નહી, તેમજ એક એક ઉપર તામડીઓ ગોઠવી
 બેહડાંનો આકાર કરવો નહી. તેમજ આખી શેરડી તથા નાળી-
 એર મુકવાં નહી, ગમે તો નાળીએર ભાંગી સાફ કરીને, તથા
 શેરડીના કકડા કરીને ફ્રેટ સાથે ઇજનેવે તો કાંઈ પણ અડચણ
 નહી. પણ ઉપર જણાવેલી રીતે શેરડી અશો ફરોહરોના પગ
 તરીકે ગોઠવવી, અને તામડીઓ એક એક ઉપર ચડાવી બેહડાં
 ગોઠવવાં એ દીનનાં ફરમાનથી ઉલટું છે. કેમકે આપણા પરીત્ર
 ધર્મમાં જણાવ્યા પ્રજાણે એક ચોખાં પાણીથી ભરેલાં વાંસણનાં
 મોઢા ઉપર ખીજી વાસણ ઢાંકે, તે વાસણ કોરૂ કાંઠા સુધી
 અંદરથી ચોખું કેહવાય. આપણા મોઢોની ચલુ આવેલી રસમ
 પ્રમાણે એક કળશીઆ પર ખીજો કળશીઓ મુકવામાં આવે છે.
 એ ઉપરથી પેલાં નીચેનાં વાસણનું પાણી અવાવ એટલે ચોખું

ગણાય નહી, એટલુંજ નહી પણ તે પાણી ઢંકાયમાં આવેથી તેથી આપણા ધર્મ પ્રમાણે તે અશો ક્રોહરોની ખશનુદીને માટે નકામુ થઇ પડે છે. માટે એક વાસણમાં પાવ પાણી ભરી રાખી તેની આગળ પુલ-ફળ-રાખી યજ્ઞમાં પરરતી દીનના હુકમ પ્રમાણે આતશદાનમાં હરદમ આતશ જાળી રાખી, તે ઉપર સારી ખુશ-ખોદાર કાઠી બાળી અશો ક્રોહરોની આરાધના કરવી વાજબી છે.

ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે અશો ક્રોહરોની ખશનુદીને સાથે એક જગો સફાઇદાર પવીત્ર કરી તે જગોએ પુલ અને પવીત્ર પાણી તથા રોશન આતશ, તે જગા આગળ હરદમ હાજર રાખી તે ઉપર સારી ખુશખોદ બાળવી અને તેજ પવીત્ર જગા આગળ આફરગાન, બાજ, સતુમ અને ક્રોહખશી વગેરે અવરતાનું પઢવું તે અશો ક્રોહરોની યાદ પોતાનાં દીલમાં રાખીને તે અણુદીઠ ક્રોહરોને ખુજરગ ગણી, તેની યાદ ઉપલી પવીત્ર જગાએ કરવી વાજબી છે. અશો ક્રોહરો એ ફરવરદેગાનના દીવસો રાત દીન આ દુન્યામાં પોતાના ખેશાવદોના મકાનમાં પોતાની નઇ-અતે ભણવું ગણવું ચાહે છે અને તે દીવસમાં પુલ, ફળ, પાણી દરરોજ બામદાદમાં તાણું ભરી કાયમ રાખવું જોઇએ.

વળાવાના ભાતીઆં.

આપણા ટોલાની ઘણીએક વહેમી અને અણુસમજ સ્ત્રીઓ મુકતાદને લગતી કેટલીએક બેહુદી કીયા કરે છે તેમાં ફરવરદીન મહીનો અને ખોરદાદ રોજની પાછલી રાતના, કે જે દીવસને આપણા લોકો “વળાવો” કહે છે, તે દીને બેહુડાં માડેલાં હોય છે તે જગાએ રવાનોને માટે તરેહ તરેહનું ખાનું પકાવીને તે વાસણમાં બાંધીને તેમાં કેટલીએક ચીજોની સાથે રસ્તાના ખરચને માટે પછસા તથા રૂપીઆ બાંધે છે, અને તેને “ભાતીઉ” કરીને કહે છે. એ પ્રમાણે જાણે રવાનો ખોરદાદ રોજ સુધી આ જેહાનમાં તેઓનાં ખેશાવંદોના ઘર મધે રહેતા હોય, અને એ દીને પાછલી રાતના કુચ કરીને પેલી જેહાન જતાં હોય તે વખતે મુસાફરોને મુકવા જતા હોય તેમ રવાનોને મુકવા જાય, અને મુસાફરોની પેઠે અશો રવાનોળી રસ્તામાં મુકામ કરીને પકાવેલું ખાનું ખાવા બેસતાં હોય તેમ રવાનોને “ભાતીઉ” બાંધી આપીને આપણા લોકો “વળાવવા” જતા હોય તેવી બેહુદી અને અણુધટતી રસમ કરે છે, જે દીનથી તદ્દન ઉલટી છે, અને એવી બેહુદી રસમ ચલાવવાથી આપણા પાક મજહબને ઘણું હીણું લાગે છે. તથા આપણા પવીત્ર ધંરમની બુજો-રગી તથા મોટાઇને અપમાન પહોંચે છે.

આદરનાં જશનની માનતા.

આપણા મજ્જયસની ટોલાના લોકો ખોદાતાનાની બંદગી કરતી વખતે આતશને પોતાનો કેળવો કરે છે, યાને આતશની સનમુખ ઉભા રહીને એઆદત કરે છે, તે આતશને સંભાલથી જાળવી રાખવાને સારૂ જરથોસ્તી મજ્જયમાં મજ્જ્યુત હોકમ આપેલો છે. એ સંભાળને સારૂ આતશની ઉપર સુકી કાઠી, સુખડ, અગર અને એ વગેરે બીજી ખુશખોદાર ચીજો બાળવાનો તથા તેથી આતશને રોશન રાખવાનો ફરમાન જરથોસ્તી દીનની ફતાઓમાં છે. આતશ રોશન રાખવાને માટે સુકી કાઠી તથા ઉપર કહેલી બીજી ખુશખોદાર ચીજો આપણી ગુંજસ મુજબ હાજર કરવા સીવાય આતશખાનાઓમાં બીજી કાંઈચી ચીજોને હાલો લઈ જવો જરૂર નથી. એવું છતાં પણ આપણા ટોલાની સ્ત્રીઓ, આદરનાં જશનને દહાડે અને તેજ પ્રમાણે બીજા દીવસો ઉપર આતશખેડેરાઓમાં તથા આદરનોમાં હર કાંઈ માનતા અથવા ખુશાલીનાં કારણ ઉપરથી પોલીનાં પુલારાં ચડાવે છે. એ રીતી જરથોસ્તી મજ્જયની સાદાઈ તરફ નેગાહ પહોંચાડતાં મજ્જયના ફરમાનથી તદ્દન ઉલટી છે. બુદ્ધીન લોકો જેમ પોતાના દેહડી તથા દેવલો તથા કબરગાહોમાં મીઠાઈ અને બીજા પકવાનોની માનતા કરે છે, તેઓનોજ દાખલો પકડીને આપણા લોકોએ એ આતશખાનાઓમાં પોલીના પુલારાં લઈ જવાની રસમ અખતીઆર કીધેલી જણાય છે. એવી રીતે ઘણાં ખરં

આતશખેહરામ અને આદરાનોમાં પ્રલારાંતી પોલી, મેવો, અને એ વગેરે ખીજી ચીજો ચડાવવામાં આવે છે. જે લોકો જરથોસ્તી દીન ઉપર એતેકાદ રાખીને એવી રસમ ચલાવે છે તેઓને ખરેખર ગુનાહ અને હીણપસ્તી લાગે છે.

અરદુધશુરના જશનની માનતા.

આવા અરદુધશુરના જશનને દહાડે, અને તે સીવાય ખીજી દીવસો ઉપર કેટલીએક જરથોસ્તી સ્ત્રીઓ પોલી તથા લાડવા ખનાવીને આવાં અરદુધશુર તથા કુવાઓ આગલ પરઠાવવા લખ જાય છે, અને ત્યાં રેતીની ઉપર તથા કુવાના વરા ઉપર હલદ અને કંકુનું ખરપટું કરીને તે પોલી તથા લાડવાની માનતા ચહડાવે છે. એ રસમ પણ જેમ આતશખાનાઓમાં પોલીની માનતા ચડાવવા વીશે આગલ લખવામાં આવ્યું છે તેવીજ રીતે નાલાયક અને મુર્ખાઇ ભરેલી છે. જરથોસ્તી મજહબમાં એવી માનતા યા ક્રીયા કરવાનો હોકમ ફરમાવેલોજ નથી. જુદ્દીનની એ સધળી રસમો ખીલકુલ તરક કરવી જોઈએ, અને એવી માનતાઓ કરીને પોતાના ધરમની ઓજોરગીને જાંઘ લગાડવી નહી. આપણે આપખુદીથી જુદ્દીનની રાહ રસમો ઉપર ચાલીએ તો અલગતા આપણે પરવરદેગારનાં ગુનેહગાર અને તકસીરવાર થઈએ.

ઉઠમણામાં 'ગાય' પઢાવવાનો રીવાજ.

ઉઠમણાની ક્રિયા પુરી કર્યા પછી તે મરનારની નંદાએ “ગાય” પઢાવવામાં આવે છે. આપણા ધર્મની કોઈ પણ ક્રિયાઓમાં એવું જોવામાં આવ્યું નથી કે મરનારની નંદાએ ઉઠમણામાં ગાય પઢાવવી, પણ ફરવરદીન યસ્તના તેરમા કરદામાં મુકતાદના દીવસો ઉપર અશો ફરોહરોની આરાધના કરવા વીશે જે જ્ઞાન કરવામાં આવેલું છે તેમાં ગોસપંદનું જીવામ અને વસ્ત્ર ધનવા સાથે અશો ફરોહરોની આરાધના કરવી જોઈએ, તે ઉપરથી કેટલાકો ગુંચવાડો કરી ઉઠમણાની મીજલસમાં ગાય પઢાવવાનો રીવાજ લઈ બેઠા હોય. પણ ખરું જોતાં એ રસમ હીંદુઓની છે તે નીચેની બાબત વાંચવાથી ખાતરી થશે.

હીંદુઓનો એવો એતેકાદ છે કે જ્યારે કોઈ શખસ ગુજરી પેલી જોહાનમાં જાય, ત્યારે સ્વર્ગમાં જતાં રસ્તામાં ધણીએક અડચણો નડે છે તે મટાડવાને સારૂ ગૌદાન આપે છે એટલે તે ગાયનું પુછકું પકડીને તે અડચણો પસાર કરી વૈતરણી નામની નદી તરીને સ્વર્ગમાં જાય છે.* એવા એતેકાદથી હીંદુઓ મરનારનાં તેરમાને દીવસે ગાય, પાટલો, વસ્ત્ર, વાસણ વગેરે

* જુઓ ગરૂડ પુરાણ જે હીંદુ લોકોનાં ધર્મનું પુસ્તક છે, જે કેટલાએક હીંદુઓ મરનારની પાછલા દશ દીવસ સુધી વંચાવે છે તેમાં એ હકીકત સારી રીતે બતાવેલી છે.

આહ્વાનુને આપે છે. કેટલાએક તેરમાને દીવસે અને કેટલાએક માસીસા, વરસી વગેરેને દીવસે આપે છે. અને કેટલાએક જીવતાં પણ ગાય આપે છે, જેને ગૌદાન કહે છે. તેમજ જે કોષ્ટને ઉપર મુજબ ગૌદાન આપવાની શક્તી નહી હોય તો પોતાને જે મને તે રૂપાનાણું આહ્વાનુને ગૌદાનમાં ઉચકા તરીકે આપીને તેને રાજી કરે છે. તે રેવાજ ઉપરથી આપણા લોકોમાં એવો યાત્ર પડ્યો હશે એમ જણાય છે.

વશુરી.

આપણા જરથોસ્તીઓમાં એવો યાત્ર છે કે કોઇ માણસ ગુજરે છે તો ત્રણ દીવસ સુધી વશુરી (એટલે ખીચડી) રાંધીને કુતરાંને ખવાડે છે. પણ હીંદુઓમાં તો એવો યાત્ર છે કે ગુજરે તેજ દીવસે અથવા રાત પડી ગઇ હોય તો ખીજે દીવસે ખીચડી રાંધી તેના ધરના પોતે ખાય છે, ને થોડી કાચી ખીચડી આહ્વાનુને આપે છે તથા થોડી રાંધી ગાય કુતરાંને ખવાડે છે. વળી એ લોકોમાં ચોકસ ટોચો કાયસ્થ નામે પ્રસિદ્ધ છે તે લોકો ખીચડી રાંધી ગાયને ખવાડે છે અને તે ગાયને મરનારની જગા આગળ ત્રણ આંટા ફેરવે છે તેથી તેઓનો એવો એજેકાદ છે કે તે જગા ઉપર ગાય ફરી જવાથી તે જગા પવીત્ર થાય છે. એ હીંદુઓના રેવાજ ઉપરથી આપણામાં વશુરીની રસમ પડી હશે એવું ધારવામાં આવે છે.

પંચકનાં દીંગલાં.

આપણા જરથોસ્તીઓમાં કોઈ ગુજરી નય છે, તે વેળાએ તેના ધરતી વહેમી ઓરતો તથા મરદો દીંદુઓના જોશીઓએ બનાવેલું ટીપણુ જોઈને તે દીને પંચક હોય છે તો પહેલું, બીજું, ત્રીજું, ચોથું, યા પાંચમું એ પ્રમાણે જે પંચક હોય છે તેટલી કપડાંની દીંગલીઓ બનાવીને મરનારની દાસની સંગાથે ગેહાનમાં મેલે છે. હવે આ રસમ કેવી અણુઘટતી અને બેહુ દી છે તેની શ્યાણા જરથોસ્તીઓએ પોતેજ વીચાર કરવો. એ બુદ્ધદીનની રસમ આપણી દીનથી ઉત્તરી અને ગુનાહ ભરેલી છે, તે છતાં આપણા ટોણાના ધણાએક લોકો એ રસમ તરક કરતા નથી જે ધણુંજ અફસોસ ભરેલું છે. જેઓ એ રસમને વળગી રહે છે અને છોડતા નથી તેઓ વેહેમી સ્ત્રીઓ તથા જોશીઓનો ભુત્રાવો ખાઈને એવું ધારતા હશે કે પોતાનાં સગાં વહાલાં યા પાર પાડોશીઓને માથેથી ભાર ઉતારવા સાર એ રસમ મુજબ ચાલવું જોઈએ. અગર જે એવુંજ હોય તો તેઓની અફલ ઉપર આપણને અફસોસ છુટે છે. તેઓએ જાણવું જોઈએ કે મોતનો અટકાવ કરવો એ કામ કાંઈ ધનસાનના અખતીઆરમાં નથી. કળ એલાહીથી જ્યારે હરકોઈની અજલ આવી પોહાંએ છે ત્યારે માણસનો એલાજ કોઈ રીતે ચાલતો નથી, અને ઉપર કહી જણાવેલો બેહુદો ઉપાય કીધાથી મોતનો ભાર કોઈને માથેથી ઉતરી શકતો નથી. ઉપર જણાવેલી ના

લાયક ક્રીયા જે જરથોસ્તીઓ કરે છે તેઓ ગુનાહ કરે છે, એટલુંજ નહીં પણ તે સાથે મરનારને અપમાન આપે છે, તથા પોતાના પાક મજહબને હીણું લગાડે છે. વાસ્તે આપણા ટોલાના દીનદાર લોકોએ એવી નાલાયક અને ગુનાહ ભરેલી રસમને ખીલકુલ તરક કરવી જોઈએ.

વીધવાના માથાપર “દખોટા” તરીકે નવી સાડી નાખવાની રસમ.

આપણા લોકોમાં કાંઈ મરદ ગુજરે છે તેનું રવાન એક ગમથી બહાર નીકળ્યા પછી તુરત તેની બાઇડી ઉપર (દખોટાનું નામ આપી) નવી સાડી અગત કરીને જાણે દીનનું ફરમાન હોય તેમ સમજીને નાખે છે. આ ચાલ કેવો અણુઘટનો છે કે જે ઇતિહાસ ઉપર માહેતમ જેવું મુશકેલ આકૃત પડે છે તેના સળબથી એકગમથી રદના પોકારો ઉઠે છે તે વખતે નવી સાડી નાંખવાની દોડદોડ કરે છે. પછી ગરીબી હાલતવાલાંથી નહીં બની આવતું હોવાથી તે ખીચારા શીકરમાં પડે છે. તોપણ ગમે એવી શખતી ભોગવીને ખી નાંખ્યા વગર રહેતા નથી. આ રસમ પણ ઘણી અણુઘટતી અને મુરખાઈ ભરેલી છે, અને તે હીંદુઓને જોઈને આપણા લોકોએ અખતી ખાર કરેલી છે કે જેને તરક કરી દેવાની ઘણી જરૂર છે.

પરીઆનાં રોજ.

વધારે જુના વખતના પુરાણોકત ઇતીહાસમાં પરીઆ
‘આડે મારગે જતી સુંદર સ્ત્રીઓ’ તરીકે જણાયેલી છે, જેઓ
પહેલવાનોને લલચાવીને તેઓનો નાશ કરતી હતી. ત્યાર પછી
પરીઓ સેવટે ખુતપરસ્તીની કુસલવણીના અસંકાર રૂપે વપડાઈ.
અવસ્તામાં તેઓને અપાયલા સૌથી પુરાણા આકાર મુજબ તેઓ
હજી સુધી શયતાની ખવાસની સ્ત્રીઓ તરીકે ઓળખાય છે.

પરીઆને, અવસ્તાનાં લખાણોમાં, જગે જગ ધીકારવામાં
આવી છે. જાદુગરો સાથે તેઓને સરખાવીને નાપાકીની ચીજો
તરીકે તેઓને જાહેર કરવામાં આવી છે. અને તે છતાં, દલ-
ગીરી ભરેલું તો એ છે કે, અજ્ઞાન હાલતમાં રીયાતા સંખ્યા
બંધ પારસી સંસારોમાં પરીઓની માનતા કરવામાં આવે છે,
તેઓને આરાધવામાં આવે છે, અને ‘પરીઆના રોજ’ ભરવાના
નામથી ક્રીયામાં મીલુ પતીઓ સળગાવીને બતીની દાર લંબાવ-
વામાં આવે છે અને તરેહવાર ફક્ત કુલો અને મીઠાઈ મેવાઓના
અને રાંધેલા પકવાનો મુકીને લોળાંન મુકી તેઓને માન અને
ગંભીરાઈથી યાદ કરવામાં આવે છે. આ વખતે એકાદ ચોરત
જે રોજે ભરવામાં કુશળ ગણાતી હોય તે કડીયારા વગેરેની
મુસીબતની અનેક ગપાં સાથની દંતકથા ચલાવે છે. જે
આધારે એકઠી મજેલી મીઞલશ પોતાના કુટુંબને એ મીસાલ

દરેક મુશ્કેલી દુર કરવા માટે પરીયાંઓની મદદ માંગે છે. અને અદ્ય અંદામવીના કાંઈ વીચીત્ર ખોલ્યા સવાલો પુછાય છે. આવી દરજ્જા શક્તીઓની જરથોસ્તીઓએ માનતા કરવી અને તેને આરાધવી એ ધર્મથી તદ્દન ઉલટું અને ઘણુંજ ગુનાહ ભરેલું છે.

રાંડેલ-ચોખયાર.

આપણી ભોળી જરથોશતી ઓરતોએ હિંદુઓની સાથના વસવાટથી એ ભુતપરસ્તી રીવાજ લીધેલો જણાય છે. પોતાના ફરજાંદના લગન પછી રાંડેલ ભરવાની માનતા લે છે અને એ કામમાં પાવરદી બનેલી કોઈ પારસી ઓરતને બોલાવીને તેની પાસે એ ક્રીયા કરાવે છે. એ ક્રીયા કરવા માટે ચોખંડ બાજત ગોઠવી કેળવું ઠડ તથા અનાજ વીગેરે મુકી રેશમી કપડું પાંથરે છે અને દરેક રીતે મુરતીનો આકાર બનાવે છે. એવા દેખાવ ઉપરાંત રાંડેલ ભરનારી ભાકુતી ઓરત જમણુ થઈ રહ્યા પછી દેવબક્ષની રાહ રસમના ગીતો ગવડાવે છે. એ રીવાજ હાલમાં કાંઈક શક્તીવાન ધરોમાં વધારે જોવામાં આવે છે. કારણ કે ગરીબ વરગમાં પછસાની તંગીને લીધે બંધ પડેલો લાગે છે. અફસોસ આ ભુતપરસ્તીનો દેખાવજ જરથોશતી ઓરતોને પોતાના ખાલેસ ધરમના ફરમાનો બુલાવીને, નીતી રીતીનાં કામથી ઉલટા અને બદ વીચારો ઉત્તપન કરવાને પુરતો છે.

કાળી ચઉદસ.

દીવાળીના હોંગામ ઉપર મોટે ભાગે જરથોશતી ઘરોમાં કાળી ચઉદસના દીવસે જીતપરસ્તી ક્રીયા કરમો ચાલે છે. એ દીવસે મરઘાં, યકરાંનો દેવીને ભોગ આપવાનો કમકમાટ ભરેલો રીવાજ ઘણેક ઠેકાણે ચાલુ રહેલો જણાય છે. જરથોશતી ઘરોમાં મોટે ભાગે તાડી, દુધ, ઇંડાં, લોળાન વગેરે ક્રીયા કરમથી ઘરનાં કાતરીયાં અથવા જોરડાઓમાં દેવ દેવીઓને શાંત કરવાની અઘટીત ક્રીયા કરવામાં આવે છે. અને નવા કોડીયામાં દીવા કરીને લોળાન ધુપાવવામાં આવે છે. વળી એ દીને ગામડાંના ઘણાંક જરથોસ્તી ઘરોમાં સાંજનાં કાળી ચઉદસના કારીયા ભરવામાં આવે છે. જ્યેષ્ઠે કે કુંભારને ત્યાંથી કોરાં એ ચાર માટીની કાળી ઘાઘરો મંગાવી તેમાં પાણી ભરી ઉપર કોડીયાં ઢાંકે છે. અને કોરીયાં માંહે કુલ મેવો મુકે છે. અને પાસે રાંધેલું પકવાન મુકી લોળાન મુકે છે. એવી રીતે જરથોસ્તીઓને પોતાના ખાલેસ ધરમ ઉપરથી એકાંત જોઈ કરવાની દીનતાં હોકમથી શરીયામ ઉલટી ક્રીયા ઘણી ખરાં ચાલુ રહેલી જોઈ આપણને અદ્ધસોસ છુટે છે.

હોલીની માનતા.

આપણા ટોલાની ધણી ખરી જરથોસ્તી સ્ત્રીઓ હોલીની પણ માનતા માનતી જણાય છે. અને તેઓ હોલીને દીવસે હોલીની કીયાને લગતા સળગાવેલા આતશની અંદર નાલીએર, ખારક, સોપારી, પુલ, ચીતર, અખીર, ગુલાલ, વગેરે ચડાવે છે. આવું કામ એક મજદ્યસ્તી ધરમ પાળનારનું નથી. એક ખરા જરથોસ્તી થઇ હોલીના સળગાવેલા આતશ માંહે માનતા તરીકે ઉપલી વસ્તુઓ નાંખવી અને તેવી કીયા કરી કોઇ જાતની મોરાદ આહવી, એ કામ યજ્ઞનાં પરસ્ત લોકોનું નથી પણ મુરતી અને આકારની પુજા કરનારા ખરા ભુતપરસ્તોનું છે.

તાબુતની માનતા.

તાબુતનો દીવસ મુસલમાન લોકોના પેગમખર મહમદની છોકરીનો છોકરો અને તેની ઉમતનો ત્રીજો ઇમામ હોસેન ખીન અલીને યજ્ઞદળીન માવીએ નામના મુસલમાનોના એક ખલીફાના હોકમથી અખીદઅલાજીદ નામના એક મુસલમાને બીજરી સને ૩૨ ના મોહરમ મહીનાની ૧૦ મી તારીખે કરાવવાના મેદાનમાં મારી નાંખ્યો હતો, અને તેની ઘોર કરાવવાની અંદર કરેલી છે, તે ઇમામ હોસેનની લાસને દફનાવા સાથે લઇ જવાનો દીવસ છે.

મુસલમાન લોકો જે મોહોરમની ૧લી તારીખથી તાશુતની ક્રીયા શરૂ કરે છે તેજ મતલબ તેઓના ઇમામ હોસેનને દફનાવા લઇ જવા સાથે જનાજ તરીકે તાશુત યનાવવાની છે. એ શીવાય આ તેહવારની બીજી કોઇ મતલબ નથી. મુસલમાનો દર વરસે આ ક્રીયા ઉપલા યનાવની યાદગારી તરીકે પોતામાં કર્યા જાય છે તેમાં આપણને કશો વાંધો નથી. પણ આપણા જરથોસ્તીઓમાં કેટલી એક ભોલી અને અભણ ઓરતો તાશુતની માનતા કરવાને હજી જુજવી વહેમ રાખતી જણાય છે. અને તેવી કોઇ કોઇ ઓરતો તાશુત રસ્તા ઉપરથી પસાર થાય છે ત્યારે તેની નીચે પાણી રેડાવે છે તથા પોતાના છોકરાઓને ઇમામ હોસેનની તરફ શ્રીદા થનાર અને તેને માટે ફકીરી અવતાર લેનાર યનાવવાની કબુલાત આપે છે. આવી રીત આપણી દીનનાં ફરમાન પ્રમાણે ઘણી નાપસંદ અને અણુઘટતી છે. આપણે જરથોસ્તી થઇ પારકી દીનવાલા મુસલમાનોની ઉપલી વહેમ ભરેલી ક્રીયા ઉપર વીસવાસ લાવવો, અને તેને માનવું એ ખચીત આપણા પેદા કરનાર તથા આપણને રાહ દેખાડનાર પેગમબર જરથોસ્તની દીન ઉપર વીસવાસ નહીં લાવવાનો ગુનાહ લાગુ પડી શકે છે. ઇમામ હોસેન પાણીથી પેઆસો મરણ પામ્યો, તેની પાણીની સોસ મટાડવાની મતલબથી તાશુત લઇ જતી વખતે નીચે રસ્તા ઉપર પાણી રેડવામાં આવે છે. અને ઇમામ હોસેનનાં મરણને માટે પોતાનાં બચાંને ફકીરી પોશાક આપવો એ જરથોસ્તી પાક મજહુબને હીણું લગાડવા જેવું છે.

ગરણનો અપવાસ.

જે દીને ચંદ્ર તથા સુર્ય ગરણ થાય છે તે દીવસ ઉપર પારસીઓનાં ઘણાંક વહેમી બધરાંઓ હીંદુ લોકોની વહેમ ભરેલી ચાલ ઉપરથી અપવાસ રાખતી જણાય છે. અને ગરણ છુટતી વખતે જેમ હીંદુઓ ગરણદાન આપે છે તેમ પારસી સ્ત્રીઓ પણ કપડાં, પદ્મસા, અદડ, ખીલો, કાલસા, વગેરેનું એક પોતરડું કરીને હલકી જાતનાં માંગનારાંઓને બોલાવીને આપતી જણાય છે. આ વહેમી ઓરતો એમ સમજે છે કે ગરણ થાય છે ત્યારે સુર્ય મનુષ્યના પાપથી પોતાનું મહોડું ફેરવે છે અને અપવાસ રાખ્યાથી તેનો ક્રોધ ચડેલો નરમ પડે છે, તેમજ દાન આપવાથી તેવા નબળા ભુરા ગ્રહોનું જોર કમતી થાય છે. આવી વહેમ ભરેલી હીંદુ ચાલ ઉપર, વીસવાસ રાખવો, અને તેની એવી નબળી ક્રીયા કરી ભુતપરસ્તીને માનવું, એ આપણા પાક મજહૂબને હીણપરતી લગાડનારું છે. તેમજ અપવાસ રાખવાનું આપણા ધરમમાં ઘણું ગુનાહ ભરેલું ગણેલું છે.

ધુણવાનું ધર્મોગ.

ગુજરાતના કોઇ કોઇ ગામોમાં હલકી વરણના હિંદુ ગોલા, દીજરા, વીજેરે ઢાંગી ધુતારાઓ પોતાને જાણે પીર કે દેવીઓના સાહયો હોય તેમ પોતાના મકાન આગળ તેમની ચાનક કાઢી

ત્યાં ધુણવા વગેરેનું ધર્મીગ ચલાવી રહેલા જણાય છે. અને ત્યાં આપણી કોમની કેટલીક અલણુ વેહમી અને ભુજખ પારસણો કંઈ પણ આંકોશ વગર ખુલ્લી રીતે વહેમને વશ થઈ બુદ્ધીનની સંગતમાં ભરાઈને ધુણવા વગેરેનું ચેટક લઈ ખેઠેલી સાંભળવામાં આવી છે. અને એવી રીતે આપણી નજર સામે દીવસો સુધી વગર હરકતે આ ભમાયલી પારસણોને આવી હીણપસ્તી ભરી દેવદરજ પરસ્તીપર ઉતરી પડેલી જોઈ આપણને અશ્વસોસ છુટે છે. પારસણો ધુણે અને ભુત પરસ્તીને ઉતેજન આપે એ ખ્યાલજ આપણને ધણોજ દુઃખ ઉપજાવનારો થઈ પડે છે. વળી માત્ર સ્ત્રીઓજ આવી બદીમાં ખરાબ થાય છે એમ નથી, પણ કેટલાક મરદો પણ પોતાના ધરતી ઓરતોની કુસલવણીને તાબે થઈ તેવા વહેમને તાબે થાય છે જે ધણીજ અશ્વસોસની વાત છે. આવા વહેમમાં અને વહેમમાં ચેટક લાગવાથી આખરે ધર્મથી અધર્મી બની બુદ્ધીન એતેકાદ યા ધર્મ તરફ ઢળી જઈ પોતાનો પાક મહજબ છોડી પરકોમમાં વટલી જવાના ખેદકારક દાખલાઓ બનયા છે. અને એવી રીતે કોમમાં પસરતી જતી ભુત પરસ્તી, અને બુદ્ધીન આચાર વીચારનો વધતો જતો જોર એ પારસી કોમની ખરાબીનું ભયંકર મુળ જણાય છે :—આપણા પાક મહજબમાં ગુનાહ ભરી ભુત પરસ્તીને કોઈની કારણથી આધીન નહી થવાની બલકે ધીકારો કાઢવાની સર્વત તાકીદ કરવામાં આવેલી છે. માટે દરેક સાચા જરથોસ્તીની ખાસ ફરજ એ છે કે, જેમ બને તેમ પોતાના મહા કદીમ અને અતી ખાલેસ મહજબને ટેકવી રાખવાને તથા

તેની સ્વચ્છતા જાળવી રાખવાને પોતાથી બનતા સઘળા ઉપાયો લેવા, અને ટોલામાં પસરતી જતી આવી દેવ દરજ્જા પરસ્તીને ઉખેડી કાઢવાને પોતાથી બની શકતી દરજ્જા બખબવી જોઇએ.

સેવડા-બ્રાહ્મણ.

આપણી કામમાં કોઇ કોઇક અલભ્ય ભુખખ ઓરતો, જેઓને નીતી કે ધર્મ દરમાનો ઉપર આસ્થા કે યકીન નહી, તેવી પાપી સ્ત્રીઓ સેવડા બ્રાહ્મણોમાં ફરી જાદુ કોટલ કરાવાનું સાથી પાપી અને દોજખી કામ કરતી સાંભળવામાં આવી છે. આ બદકાર ઓરતો, જેઓ ધર્મ, એટલે પોતાની દરજ્જા, સરજત શી છે, તે જાણવાનું છોડી સંસારના ખ્યાલી તથા ફાની સુખનેજ સર્વોત્તમ માને છે, તેઓ સંસારમાં શારીરીક ઉદ્યોગ, કે ઉપાયોથી સુખ મેળવવાને બદલે કોઇ અણુદીક કે ગેળી 'સાધન' વડે થોડી સગવડ કરી આપનાર વીશે ઉંચુ મત બાંધી તેના ઉપર ઇમાન લાવે છે, અને તેમ કરીને ખરા મીનોઇ માર્ગ તરફથી હાથે કરીને હડીને જાદુગરીના કીચલમાં પોતાને હોમાવે છે, કે જે ખરા ધર્મ જ્ઞાનની કોતાઇનું શોકકારક પરીણામ છે.

અને એવી રીતે પોતાના ખાવીંદ, ખેટા અથવા કુટુંબના ચીકાશદાર વડાને હથેળીમાં રાખવાના પછાડામાં, જરથોસ્તી જુવાન તેમજ ઉમરે પુગેલી ઓરતોને, સેવડા, બ્રાહ્મણોની સંગતમાં, પછસે ટકે તથા ઇજત આપડ્યે ખાલે ખુવાર થઇ જવાના અનેક દાખલા બનેલા આપણે સાંભળ્યા છે. આપણા

જરથોસ્તીઓમાં ઘણે ઠેકાણે જોષશું તો કોઇ કોઇ ઓરતો પોતાના ઘણીના ફરમાનોને માન આપી તેની તાબેદાર થઇ રહેવાને બદલે નાફરમાંન અને તુંદમીગ્નષ્ટ બની હર વખત કળ્યાનું બી રોપે છે. અને આખરે ભારે વેરભાવ બની બોલ ચાલતો વેહવાર ન રેહતાં છુટાં પડે છે. ત્યારે ઘણીઆણી પોતાના ઘણીને હાથ લેવાને યા તેને વશ કરવાને સેવડા પ્રાહ્ન-ભોમાં ફરી બહુ કાતલ કરાવવાના ફાંફાં મારતી જણાય છે. તેમજ વળી કોઇક સાસુ, નરણુ, કે વહુને બીઆખાર ચાલતું હોય તો તેઓ એક બીજાનું કાટકું કદાવી નાંખવા યા તેને વશ કરવાને ફાંફાં મારતી જણાય છે. તો વળી કોઇક બીમાર આદમીને દના દારથી જલદીથી આરામ ન થતાં તેને એકદમ સાફ કરાવવાની ખાહેશમાં ધુતમ ધાતમીઓને વશ થાય છે. તો વળી કોઇને છોકરાં થતાં ન હોય તો તેઓ છોકરાં જણવાની ખાહેશ એવા ધુતમીઓને વશ થઇ દેકલા ખાતી જણાય છે.

આ અલણ પારસણોની ચીવટપણે જડ ધાલેલી વહેમી-પણાનો લાભ લઇ તેમનો ભુત પુંગ્ગરી તેમને ફાવે એમ લુટી ખાય છે. તે તેઓને છોકરાં આપવાની કબુલાત આપે છે; કોઇને પૈસા ટકા તો કોઇને ધારેલી મકસદ પાર પાડવાનો વચન આપે છે, પણ આ સધળું કરંણીના કાયદાથી બનતું હોવાને લીધે, કરંણીના કાયદા વચ્ચે—એટલે કુદરતી ધનસાફ અને જગતના કાયદાની વચ્ચે—કોઇથી જવાબ શકાતું નથી અને કાંઇ ફેરવી શકાતું નથી, અને તેથી જ બનવાનું કરેલું હોય છે તેજ બને છે. માટે જ્યારે કોઇ ધારેલું કામ કુદરતી રીતેજ પાર પડે

ત્યારે તે ક્રોધ ખાકી આદમીની મેહુરખાની અથવા શક્તીથી બન્યું એમ માનવું ખોટુંજ છે.

ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે તેવી જાદુ કાટલમાં ચક્રચુર થયલી શયતાની ખવાસની પાપી ઓરતો પોતાના જરથોસ્તી ધર્મ અને કામને એજ લગાડનારી, રીતી નીતીનો ખરાખો, તેમજ પારસી સંસારનું સત્યાનાશ વાળનારીઓ છે. આવી પાપી ઓરતો ટોલામાંથી દુર થયલી બલી. આવી શેતાની ઓરતોનું જરથોસ્તી ધર્મ ઉપર એકીન તો હોતુંજ નથી, અને એવી દોજખી ઓરતોને પવિત્ર મકાનો કે ક્રિયાઓમાં સામેલ કરવી કે તેઓ પાસે પવિત્ર દરન કરાવવા તદ્દન નારવા છે. તેમજ આવી નાપાક કાટલખોરી ઓરતોનાં છોકરાંઓની સાથે સગાઇનો ગાંઠ બાંધવો એ સંસારનું સત્યાનાશ વાળવા ખરાખર છે.

કામને નામેશી લગાડનારી એવી કેહેવાતી 'પારસણો' તરફ કયો જરથોસ્તી બચો ધીકારની લાગણીથી જોઇ નહી શકે? જરથોસ્તી કામની ઓરતોને જુદાની જાદુઇ માર્ગ તરફ બળતાં જોયું એ કામની આખર નીતીનો, તેમજ સંસારનું સત્યાનાશ વાળનારી લયંકર ખરાખીનું મુળ જણાય છે!

પવિત્ર ક્રિયામાં મુકવામાં આવતો માંસ દાડતો ખોરાક.

આપણા જરથોસ્તીઓમાં એવો વીચાર પસરી રહેલો જણાય છે કે ચેહારમ જેવા દીવસે તથા બાજ રોજગાર હોય તે દીને

સતુમ માટે જે ખાતુ રાંધવામાં આવે, તે ચાવણ તથા ગોસ્તની દાળ, અથવા તરકારીનુંજ હોવું જોઈએ; એટલે કે લોખાન માટેના કે સતુમ પઢાવાનાં બાણમાં ગોસ્ત જરૂર જોઈએ. પણ એ વીચારને ધર્મનો કાંઈ પણ ટેકો નથી. અને એ “ચાલતો આવેલો રીવાજ” ધર્મ લાગણી છતાં અજ્ઞાનપણાંને લીધે, લોકોમાં એવો તો આમેજ થઈ ગયો છે કે એ રીવાજની વીરૂધ્ધ સમજાવવા જવું અથવા એ સવાલની ચારવણી કરવી એ બહુ સખત કામ છે. કારણ કે જેઓ મોજલા છતાં ધર્મની દાજ પણ ધરાવનાર છે તેઓ મતલબસર ધર્મનાં બહાનાં હુઠળ એ ખાણાંને ત્યાગ કેમ કરી શકશે?

હીંદુઓની માફક અસલી જરથોસ્તીઓમાં માંસ ખાવાનું નારવા સમજવામાં આવતું હતું, તેમજ જરથોસ્તીઓને માંસ વાપડવાની ધર્મની રીતે સખત મનાઈ છે જેની શાહદત આપણને ધર્મ પુસ્તકો, અવસ્તાના દાખલાઓ કે તવારીખો ઉપરથી મળી શકે છે. આપણા ધર્મમાં ગાય-ગોસ્પંદની પરવરસી કરવા ઠેકાણે ઠેકાણે ફરમાવેલું, એટલુંજ નહીં પણ તેમની માન સાથે યાદ થાય છે. કહો કે જે ધર્મ કલામો એવી મલતબના હોય કે “ગાય-ગોસ્પંદને નમાજ હોજો” તે બંધા ધર્મનું શું એવું ફરમાન હોઈ શકે કે ગોસ્પંદને કાપી ખાવાં? દીનના એકરાનામાં જરથોસ્તી બાઈઓ પોતાના અશો રેહબરની રીત મુજબના હોવાનો એકરાર કરે છે, અને તોપણ પોતાના મહાપવિત્ર પેગમબર સાહેબના તરીકાથી ઉલટા જઈ તેઓ ગોસ્પંદની કતલ કરાવવા અને તેનાં લોહી માંસને પોતાનો પક્ષીદ ખોરાક બનાવવામાં જરથોસ્તીપણું માને છે!

સતુમ વગેરે પવીત્ર ક્રીયામાં લોહીથી ભરેલો માંસનો ખોરાક તથા દારૂ વગેરે કેરી પ્રવાહીને ક્રીયાની વસ્તુઓ મુકવામાં આવે છે, જે વસ્તુઓ તરફ દર્શન શક્તીઓ શીવાય કોઈપણ યજ્ઞદી શક્તીનું ખેંચાણ થતું નથી, અને જેવી રીતે જે પવીત્ર ક્રીયાઓ યજ્ઞદ અમશાસ્ત્રોની આરાધના સાથે અશો કુરોહરોની યાદ તથા ખોદાની સેતાયસ કરાવાની છે, તે ક્રીયામાં જે જે ચીજો હાજર કરીએ છીએ તેમાં હાથે કરીને એહરેમની ખાસીઅતની માંસ અને દારૂ જેવી ચીજો કે જેવી રીતે હલકી વસ્તુના લોકો ભુત પક્ષીદ વગેરે ભુરી શક્તીઓને ખેંચવા સારૂ જે દારૂ અને લોહીનું બળીદાન આપે છે, તેવી અપવિત્ર ચીજો ધરમની પવીત્ર અને બેદી ક્રીયામાં મુંકી ફરેસ્તાઓની આમદાની થવાને બદલે તેથી ઉલટી ખાસીઅતની હરતી ખેંચાઈ આવે એવું ધારવું તદ્દન વાજબી કેહવાશે. માટે ખરા જરથોસ્તી ભાષ્યોને મારી નમ્ર અરજ એ છે કે પોતાને ઘરે ચેહારમ જેવા દીવસે કે બાજરોજગારને દહાડે ખસુસ “પહરેજી” નું પાક ખાતું બનાવી અશો સ્વાનોને ખુશનુદ કરે. વળી “પહરેજી” ને નામે “મરઘી” પણ કપાવવી તે વેચાતાં લાવેલાં ગોસ્ત કરતાં બદતર કામ છે. કારણ કે જે દહાડે ઘરમાં પવીત્ર ભણતરો મારફતે સઘળી અશો પેદા-યશની ખુશનુદી ચાહવામાં આવે, તે દહાડે નીદોશ નીરાધાર પશુ પક્ષીઓ મારવાં, એ દયા અને દીનદારીના કાનુનથી તદ્દન ઉલટું છે.

